

ONS ZUIDEN PANORAMA

24 JUNI 1937 — No. 25

LOSSE NUMMERS 15 CENT

LEES HET ARTIKEL: EEN NEGENTIENDE EEUWSE VORSTIN

Koningin Victoria in kroningsgewaad.

Koningin Victoria met een harer kleinkinderen, den toekomstigen keizer Wilhelm den Tweeden van Duitsland, thans den ex-keizer.

EEN NEGENTIENDE-EEUWSCHE VORSTIN

Een meisje van achttien jaar besteeft den troon — 64 jaar lang regeerde zij — en bij haar dood was haar land van binnen welvarend en goed georganiseerd, naar buiten machtig over de heele aarde.

Alexandrina Victoria (geboren 24 Mei 1819) begon haar leven met het voordeel van een zeer eenvoudige opvoeding. Hoewel reeds in haar baby-jaren ongeveer vaststond, dat zij koningin van Engeland zou worden, verzweeg haar moeder dit feit zoo lang mogelijk voor haar. Dit op aanraden van haar oom, Leopold, later koning der Belgen, die betoogde, dat het besef van haar waardigheid haar licht trotsch en ijdel zou kunnen maken. (Victoria's vader was al overleden, toen het kind nog geen jaar was.) Tot een zeer eenvoudige opvoeding droegen trouwens de betrekkelijk bekrompen omstandigheden van haar ouders bij. Toen Victoria's vader, de hertog van Kent, te Sidmouth stierf, was de weduwe zoo arm, dat zij niet naar Londen terug had kunnen reizen, als haar broer Leopold haar niet geholpen had. De vacantes bracht het hertogelijk gezin door in stille Engelsche badplaatsjes, waar dan telkens een klein huis gehuurd werd. Tot Victoria koningin werd had zij geen eigen slaapkamer — zij deelde die van haar moeder — en zij mocht met geen groote menschen omgaan als haar moeder of haar gouvernante er niet bij tegenwoordig waren. De heele koninklijke familie leidde trouwens een zeer stil en sober leven.

De eenvoud van haar omgeving, het kalme huiselijke bestaan, de zuinige levenswijze van haar familie hebben een grooten politieken invloed uitgeoefend. Zij stelden Victoria in staat, de breede middenklasse, de kleine burgerij te begrijpen en ermee te sympathiseeren. Die middenklasse werd de voornaamste macht tijdens Victoria's regeering — haar gewoon-menschelijke, voorzichtige idealen werden de drijfkracht van Victoria's bestuur. En het rijk is daar wél bij gevaren.

Den 20en Juni 1837 stierf koning William IV. Hij had altijd zeer hartelijke gevoelens tegenover zijn nichtje gekoesterd, al kon hij haar moeder niet uitstaan; want die had steeds geweigerd, het kind

**Een eeuw geleden - 20 Juni 1837
besteeft koningin Victoria
den Engelschen troon**

eenige maanden per jaar in het koninklijk paleis te laten logeeren, en de koning ergerde zich daar steeds over. Hij dacht en sprak echter vaak over Victoria, en verklaarde, dat zij vast en zeker een goede vrouw en een goede koningin zou worden. „Alle zeelui zullen zich in het hart getroffen voelen, dat zij een meisje tot koningin hebben, om voor te vechten. Ze zullen haar gezicht op hun armen tatoueren, en ze denken vast allemaal, dat ze haar naam gekregen heeft naar het schip van Nelson!”

De markies van Conyngham en de aartsbisschop van Canterbury, die aan het doodbed van den koning hadden gestaan, vertrokken aanstonds met een rijtuig van Windsor, om zich naar de woning der

hertogin van Kent, 't Kensington-paleis, te begeven. Zij kwamen daar 's morgens om vijf uur aan; hun bedienden belden, klopten en bonkten; en toen er eindelijk open werd gedaan, vroegen de beide hovelingen de prinses te spreken. Zij werden in een spreekkamer gelaten en kregen even later van 'n kamenier de boodschap, dat de

prinses nog sliep als 'n roos. De bisschop antwoordde, dat hij voor staatszaken kwam, waarvoor alles, zelfs de slaap, moest wijken. Toen werd de prinses gewekt, en zij kwam snel beneden, in een ochtend-japon, met loshangende haren. Zoo vernam het achttienjarige meisje, dat de kroon van het Vereenigd Koninkrijk op haar was overgegaan.

Den volgenden morgen kwam de Geheime Raad bijeen, om den eed van trouw aan de nieuwe vorstin af te leggen. Er deed zich 'n aardig tafereeltje voor, toen twee ooms der koningin, de hertogen van Cumberland en Sussex, allebei oude heeren, naar voren traden, om hun hulde te betuigen. Het koninginnetje kreeg een kleuf, kwam van haar troon af, kuste hen beiden en duldde niet, dat zij knielden. Ware koningin Victoria niet op den troon gekomen, dan zou genoemde hertog van Cumberland, een aanmatigend, opvliegend en ruw man, koning van Groot-Brittannië zijn geworden. Daar had niets dan ellende uit kunnen voortkomen, en ook deze omstandigheid werkte mee, om het leven van het koninginnetje dierbaar te maken in het oog van haar onderdanen. Men ging haar naam tot zinnebeeld kiezen voor al wat goed en beminnelijk was. Toen er een licht rijtuigje werd uitgevonden, kort na Victoria's troonsbestijging, werd het naar haar vernoemd; een groote waterlelie, die in 1838 uit Guyana in Engeland kwam en in 1849 voor 't eerst bloeide, kreeg den naam Victoria regia. Het Londensche eind-station der zuidelijke spoorwegen kreeg in 1846 haar naam....

Tegelijk met Victoria, maar ver van haar verwijderd, in Saksen-Coburg, was haar aanstaande echtgenoot opgegroeid. Prins Albert was een stille jongen met een zéér goed hart. Op zesjarigen leeftijd zamelde hij geld in voor een armen man, die door brand al het zijne had verloren. Op tienjarigen leef-

De kroningsschoenen van koningin Victoria.

tijd schreef hij, dat hij 't treurig vond, zoo weinig moraal als de grooten der aarde vertoonden... „Oom Leopold”, koning der Belgen, droomde allang van een huwelijk tusschen zijn neefje Albert en zijn nichtje Victoria. De jongeluijes leerden elkaar in 1836 kennen, en het meisje vond den jongeling erg aardig en knap. Op dien grondslag wou Leopold in 1839 verder bouwen — Albert moest nog maar eens in Londen komen, vond hij. Victoria las in de regels en tusschen de regels van haar ooms brief, en schreef terug, dat de neef gerust komen mocht, maar dat zij er niet over dacht, zich te verloven, nog in geen twee of drie jaar!

Maar toen Albert kwam, werd zij op slag verliefd op hem, en vijf dagen na zijn aankomst vroeg Victoria hem te spreken, en vroeg zij hem ten huwelijk; want „hij zou zich nooit hebben durven verstouten, de hand van de koningin van Engeland te vragen”, zei ze later. Albert gaf een toestemmend antwoord. Victoria schreef aan haar oom: „Ik houd meer van hem, dan ik zeggen kan.”

Albert had haar eigenlijk niet lief; dat kwam pas in het huwelijk. De jonge man aanvaardde de aangeboden hand, wyl hij meende, dat zijn positie in Engeland hem een mooie levenstaak zou geven. Over zijn bruid schreef hij: „Zij is echt goed en lief, en ik weet heel zeker, dat wij erg gelukkig met elkaar zullen zijn.”

Hij vergiste zich niet. Na het huwelijk (10 Febr. 1840) leerde hij zijn vrouw liefhebben, en zij hield heel veel van hem. Hij gaf zich geheel aan zijn gezin en zijn nieuwe vaderland — de geschiedenis ging hem „Albert den Goeden” noemen — en zij voegde zich naar hem, nam zijn inzichten over, liet hem aan de staatszaken meewerken. Dat er op vrijwel vreedzame wijze zoo groote hervormingen in het Britsche rijk tot stand kwamen, dat de beschaving er zoozeer groeide en dat het aanzien van Engeland over de aarde zoo toenam, hebben de Britten voor een heel groot deel te danken aan „den prins-gemaal”.

De koningin was niet wat men een knap meisje noemt. Zij was een klein vrouwtje met een heel gewoon gezicht, nogal bleek, met wat bolle oogen; maar zij had een aangename stem en een innemenden lach, en zij bezat een ongewone gratie van houding en bewegingen. En — zij bewonderde en aanbad haar knappen man, schonk hem alle mogelijke eer en trachtte 't hem in alles zooveel mogelijk naar den zin te maken. Het is geen wonder, en het is gelukkig, dat de prins-gemaal van zijn vrouw ging houden na zijn eerste eenzame maanden in Engeland. Land en volk zijn er wél bij gevaren. Door zijn groote beschaving en tact wist Albert iedere botsing met ministers en andere machtdragers te vermijden. Hij hielp Victoria een kalm, wijs, vastberaden bestuur voeren, en liet niet los, wat hij eenmaal

vast had — maar hij wekte nooit den indruk, dat hij zich opdrong of iets aanmatigde, en hij behandelde iedereen, ongezien partij of rang, vriendelijk en beleefd. Reeds vijf maanden na zijn huwelijk ontving hij dit groote bewijs van het vertrouwen der natie: hij werd door een wet als eenig regent aangewezen voor 't geval, dat de koningin bij overlijden slechts een minderjarigen opvolger mocht nalaten. Dit geval deed zich nooit voor: 21 November 1840 werd er een prinsesje geboren, en 9 November 1841 de prins van Wales — de prins-gemaal overleed in 1861, en de prins van Wales volgde Victoria in 1901 op als Edward VII!

De koningin leidde een zeer gelukkig huiselijk leven met haar man en haar kinderen, wier aantal tot negen klom. Het jaar 1861 werd het droefste in haar leven. Den 16en Maart stierf haar moeder, de hertogin van Kent, en den 14en December de prins-gemaal. Zijn overlijden liet in het leven der koningin een leegte, die nooit meer aangevuld kon worden. Zij liet te Frogmore een prachtig mausoleum bouwen, waar zij naast hem begraven zou worden. En in Londen wou zij niet meer wonen: Buckingham-Palace werd slechts nu en dan een paar dagen gebruikt. In de politiek werd haar invloed steeds grooter.

Het constitutioneele koningschap in het Britsche rijk heeft zich onder haar lang bestuur „gezet”, zooals wij het nu kennen; door haar voorzichtig beleid, en het respect, dat allen haar karakter, haar gezond verstand en ervaring toedroegen. Haar particulier leven werd steeds rustiger; zij schreef een paar boeken over het leven van haar overleden echtgenoot, en liet zich bij openbare plechtigheden gewoonlijk door den prins en de prinses van Wales vertegenwoordigen. Zij bleef echter de teugels van het bewind in handen houden tot den dag toe, dat zij, na een zeer korte ziekte, van onderdom bezweek (22 Januari 1901).

Wij zullen niet trachten, een overzicht te geven van Victoria's regeeringsdaden en lotgevallen. Zestig jaren geschiedenis van een groot land vat men niet samen in zestig regels! Het was een tijdperk van toenemende democratie en van sociale wetgeving, van grooten rijkdom en invloed, van bloeiende kunst en wetenschap, van industrie en uitvindingen, van weinig verstoorde binnenlandse rust — de Europeesche revolutie-jaren lieten Engeland bijna onberoerd — van breede koloniale expansie. Toen Victoria stierf, woei boven één vierde deel van het landoppervlak der aarde de Britsche vlag, en op ieder vijftal levenden was er één onderdaan van de Britsche koningin.

Victoria, koningin van Engeland en keizerin van Indië, was de eerste der moderne heerschers. Toen zij den troon besteeg, was het vertrouwen des volks

Koningin Victoria met den prins-gemaal Albert.

in koningen en koninginnen deerlijk aan 't kwijnen. Zij heeft dat vertrouwen weer levendig gemaakt; zij heeft haar troon vaster gegrondvest; zij veroverde niet alleen de afhankelijkheid der menigte, maar dwong den wijzen en grooten respect af; en dit alles bereikte zij langs een weg, dien haar voorgangers nooit gezien schijnen te hebben — een weg, die slechts met veel scherpzinnigheid te vinden was, waarlangs men slechts met veel sterkte van karakter en rechtschapenheid des harten kon vooruit komen. Allen, die de koningin kenden, getuigden van haar redelijkheid en openhartigheid in den omgang met haar ministers; allen droegen bewijzen aan, dat zij iedere raadgeving nauwgezet overwoog, en er zich naar voegde, zich er slechts dan naar voegde, als zulks, naar haar overtuiging, tot welzijn des volks strekte.

Victoria mocht zich verheugen in een flinke portie normaal gezond verstand, maar speciale, hoogontwikkelde geestesgaven bezat zij niet. Haar heele leven, openbaar en huiselijk, leert de allesovertreffende waarde van die ééne gave: karakter. Trefend was haar onvoorwaardelijke eerlijkheid. Haar familie-relaties waren uitgebreid en brachten haar in briefwisseling met tal van buitenlandsche soevereinen; dit stelde haar menigmaal in staat, de ruige plekken in de internationale betrekkingen glad te strijken; en geleidelijk werd zij, in later jaren, de schakel tusschen alle onderdeelen van een democratisch wereldrijk; en de inwoners van dat rijk vereerden hun eerbiedwaardige vorstin met een hartstochtelijke trouw.

Zij heeft haar naam gegeven aan haar eeuw — the Victorian age, zegt de Engelschman. Zij werd de belichaming van de Britsche tradities en den geest des rijks. Zij hield, voorzoover haar positie het haar veroorloofde, haar persoonlijk leven zoo eenvoudig en huiselijk mogelijk; en haar onderdanen waren trotsch op een koningsfamilie, die vrij was van grillen en vertoon, maar een voorbeeld gaf van moederlijke teederheid en tegelijk van vorstelijke waardigheid. Zij werd bij haar dood niet enkel door haar eigen volk, maar door de heele wereld betreurd. De begrafenis te Londen, 1 en 2 Februari, eerst het overbrengen van de lijkst van het eiland Wight naar Gosport, tusschen linies oorlogsschepen, toen de militaire optocht van Londen naar Windsor, was een nooit te vergeten plechtigheid; de grootste der Engelsche soevereinen, de wijze moeder van een wereldvolk, werd ter ruste geleid....

Gezeten aan haar schrijftafel in het rouwcostuum, dat ze sinds den dood harer echtgenoot droeg.

De koningin op haar pony, naar een schilderij van Landseer. John Brown, de Schotsche bediende die een harer grootste vertrouwelingen was, houdt den pony bij den teugel.

HALLO, CHINA CLIPPER — JE HEBT EEN BLINDEN PASSAGIER!

door

Rial Townsend

De beroemde kapel, die het deftige Astoria met haar luchtige muziek had omgetooverd tot een bekoorlijken tempel van Terpsichore, speelde een tango en Philip Braine deed wanhopig zijn best zich den schijn te geven, of hij zich op een spiegelgladden, verraderlijk veerenden dansvloer in Frisco even gemakkelijk wist voort te bewegen als op een aftandschen pony te midden van de onafzienbare rijstvelden van het verre Kanton. Hij vreesde echter dat het een mislukking was, want als hij in de blauwe oogen keek van Daisy Morris meende hij er een uitdrukking in te lezen, die het midden hield tusschen een droevig verwijt en een berustend martelaarschap.

„In Tsjitsjatsjoen dansen de Engelschen 'n rimba héél anders dan hier,” stootte hij uit, terwijl hij naar adem hapte als een visch op het droge.

„'t Heet rumba en 't is geen rumba,” lachte Daisy vroolijk, met haar oogen in de zijne.

„Wat bedoel je?” vroeg hij met een stompzinig gezicht en een gevoel, alsof hij dezen keer op zijn eigen teenen had getrapt.

„'t Heet rumba, zeg ik, en niet rimba. En op het oogenblik zijn we doende een tango na te bootsen. En wat die Engelschen van Tsjitsjatsjoen betreft: mag ik je er even aan herinneren, dat je me deze week al wel honderdmaal verzekerd hebt vijf jaar lang de éénige blanke te zijn geweest in dat Chineesche gehucht met dien sissenden naam! En nou jij weer...”

Daisy staarde hem vriendelijk spottend aan. De straf voor de terechtwijzing, die zij hem had toegediend, volgde haar in letterlijken zin op den voet. „Ai!” kreunde zij plotseling en haar knap blank-en-rose gelaat vertrok zich zóó pijnlijk, dat hij gevoelloos had moeten zijn als een middeleeuwsche beul, om haar nog langer te kunnen martelen.

„Laten we ergens neervallen,” steunde hij. „Heb ik je erg bezeerd?”

„Voor een koele sorbet vergeef ik je alles,” lachte zij terug.

Vijf jaren kunnen van een luchthartig jong meisje een levenswijze, ernstige jonge vrouw maken. Maar aan Daisy Morris waren ze voorbijgegaan, zonder merkbare indrukken achter te laten. Zij was nog even dartel en zorgeloos, als toen hij vijf jaar geleden afscheid van haar nam. En nog even verwend en veeleischend, ried hij, terwijl hij haar kostbaar middagtoilet opnam.

„Amuseer je je, Philip?” vroeg zij, terwijl zij met een coquet gebaar van haar sorbet lepelde.

„Met jou wel,” antwoordde hij complimenteus.

Haar blauwe oogen, van een diep donkerblauw als van violen, lachten opnieuw in de zijne. „Dus je verlangt er niet naar terug te keeren tot je sissend Chineesch dorp?”

„Nu al?” viel hij met komischen schrik uit. „Ik ben pas met verlof. Naar Kanton keer ik trouwens nooit meer terug. Ik mag kiezen tusschen het hoofdkantoor hier en de factorij in Hongkong.”

„Dan blijf je natuurlijk hier?”

Het vroolijk glimlachje verdween van Philip's gebronsd gelaat. „Ja, dat denk ik wel,” zei hij ernstig. „Ik heb eerst nog geaarzeld — Hongkong biedt belangrijke financiële voordeelen en Frisco kan ik ook over vijf jaar nog krijgen. Maar nu...”

Hij aarzelde plotseling en wierp een steelschen blik in het rond. Er zat echter niemand in hun nabijheid en de muziek overstemde hun stemmen.

„Maar nu?” echode Daisy. „Geheimen soms?”

„Voor jou niet,” bleef hij ernstig. „Ik bedoel dat het me heel moeilijk zou vallen nú te vertrekken. Begrijp je me, Daisy?”

Zijn stem klonk onzeker en hij ving een verrasten blik van haar op. Toen zag hij hoe zij haar lippen eensklaps plooid tot een half spottend, half ernstig glimlachje.

„Ook jij, Brutus?” schertste zij, terwijl zij kleurde tot in haar hals. „Doe niet zoo dwaas, Phil. We zijn vroeger ook altijd goede vrienden geweest en jaat het zóó blijven.”

„Niet meer dan dat?” vroeg hij, met een mislukte poging om zijn teleurstelling te verbergen.

„Toe, dring nu niet aan,” antwoordde zij met gefronste wenkbrauwen. „Een goed verstaander, niet waar?...”

Terwijl hij nog naar een paar luchtige woorden zocht, om aan de onbehaaglijke situatie een einde te maken, zag hij een dandyachtig jongmensch op hun tafeltje toekomen.

„Is het geoorloofd?” vroeg hij met het bevroren gewoonte-glimlachje van een filmheld.

„Een goede vriend — Johnny Trent,” stelde Daisy hem voor. „Je neemt me niet kwalijk, Philip; ik heb hem een dans beloofd.”

Met een gevoel van verlichting zag hij haar opstaan. „Niet boos worden, Phil,” fluisterde zij hem nog haastig toe, terwijl zij den arm van het jongmensch nam.

Hij ontmoette Daisy in geen maand. Met opzet meed hij de plaatsen, waar hij wist dat zij zich gewoonlijk vertoonde. Wel ontmoette hij bijna dagelijks haar vader. Jim Morris en zijn eigen vader waren oude vrienden geweest en tusschen beide families had altijd een vertrouwelijke omgang bestaan. Philip zei niets van de teleurstelling waarmee hij rondliep en aan Jim Morris was niet te bespeuren, of Daisy hem misschien had ingelicht.

Het was in de vijfde week van zijn verlof, dat Philip Daisy's vader tegenkwam in de nabijheid van de club, waarvan zij beiden lid waren. Jim Morris liep met zijn blik naar den grond gericht en passeerde hem, zonder hem te zien. Het viel hem op, dat de man er bezorgd uitzag en eenigszins nieuwsgierig vroeg hij zich af, wat er met hem aan de hand kon zijn.

Dienzelfden middag nog werd zijn nieuwsgierigheid bevredigd. In de club ontmoette hij John Cooper, een ouden kennis van het Alban-college.

„Heb je 't gehoord? Er zijn weer flinke klappen gevallen in New York.”

Philip dacht aan een staking. „Relletjes?” vroeg hij.

De ander schudde zijn hoofd. „Wall Street,” zei hij veelbeteekenend.

„Ik interesseer me niet voor de effectenbeurs,” haalde Philip zijn schouders op. „Wat is er aan de hand?”

„Aandeelen Republic Steel zijn plotseling onrustbarend gedaald. De meesten hadden gespeculeerd op rijzing. Je oude vriend Jim Morris moet er leelijk mee inzitten. Ik hoorde zeggen, dat 't zijn ondergang wel eens zou kunnen zijn.”

„Bedoel je...” vroeg Philip ontsteld.

„Men mompelt dat hij voorgoed van de kaart verdwijnen zal, als er geen wonder gebeurt,” vulde de ander aan. „Het zal hem op dien leeftijd niet meevallen weer op een kantoorruk plaats te nemen, nadat hij zooveel jaren zelfstandig makelaar is geweest.”

Philip kon niet aan het gerucht gelooven — hij wist hoe voorzichtig Jim Morris in geldzaken was. „Bah, de menschen mompelen zooveel,” gaf hij ten antwoord. „Het zal nog wel loslopen met Jim Morris. Hij is een oude rot aan de beurs...”

Zijn optimistische kijk op het geval ging een paar uur later verloren. Na het diner was hij nauwelijks thuis, toen hij aan de telefoon geroepen werd.

„Ben jij 't, Philip?” hoorde hij een schorre stem vragen, die hem als die van een vreemde in de ooren klonk. „Met Jim Morris. Blijf je thuis van-

avond? Ik zou je graag even spreken.”

Philip vermoedde dat Morris' bezoek in verband stond met de moeilijkheden waarvan hij had gehoord, maar hij begreep niet wat hij van hem wilde. Hij antwoordde toestemmend en een half uur later was de reden van zijn komst niet langer een raadsel meer voor hem.

Daisy's vader zag er radeloos uit. „Heb je ervan gehoord, Philip?” viel hij met de deur in huis.

„Republic Steel, als u dát bedoelt,” knikte Philip meewarig. „Is het reddeloos, mister Morris?”

„Neen, dat is het niet!” barstte de ander plotseling los. „Bij den hemel, ik zou liegen als ik anders zei. Het fonds stond muurvast en beloofde rijzing. En het zál ook oploopen, hóór je! Dat is m'n stellige overtuiging. De vraag is alleen wannéér. De duvel mag weten waarom het gekelderd is. Die smerige truc komt me op honderdduizend dollar te staan. En kan ik die niet terstond fourneeren, dán, Philip, ben ik onherroepelijk naar de haaien...”

Morris wischte zijn gezicht af en Philip keek hem bezorgd aan. „Dat is heel ernstig, mister Morris. En is er niemand?...”

„Over vijftigduizend kan ik onmiddellijk beschikken,” viel Morris hem in de rede. „En je moet me gelooven, jongen: ik heb er hálfr Frisco voor op moeten bellen. 'k Zou het niet gedaan hebben als het niet voor háár was. Begrijp je me, jongen?”

Philip knikte en toen hij aan Daisy dacht, ging er een steek door zijn hart.

„Voor mezelf zou ik het nooit gedaan hebben, Phil,” ging Morris met een heesch geluid voort. „Makelaar of bordenwasser, weelde of honger — oude Jim zou toch wel aan zijn eind gekomen zijn. Maar voor háár — het éénige wat ik nog heb van m'n vrouw zaliger — ons troetelkind...”

„Weet zij er al van?” vroeg hij met een verstikte stem.

„Lang niet alles. Ik had nog hoop en wou haar niet verontrusten. Alles komt weer goed binnenkort — het gaat op het oogenblik nog maar om vijftigduizend. En daarom zie je me hier.”

Philip kwam overeind en ging weer zitten. „Ik heb zooveel niet,” stootte hij uit. „Dertigduizend, dat is alles. Zoowat m'n heele erfdeel.”

Morris' hoofd zakte op zijn borst. „Jij was de laatste,” zei hij dof. „Als ik hier de deur uit ben, weet ik zelfs aan geen vijftigduizend centen meer te komen bij wijze van spreken,” vervolgde hij, aan zijn boord rukkend, alsof hij op het punt stond te stikken. „Weet je niemand, Phil? Ik bezwéér je dat álles weer in orde komt. Ik zal je 'n behoorlijke rente geven en voor aandeel neem ik je gráág in de zaak op.”

Philip stond met een wilde beweging op. Hij liep heen en weer, met een paar benevelde oogen gevolgd door Jim Morris, die werk had om zijn bezweet voorhoofd af te wischen. Plotseling stond hij stil. „Misschien weet ik iets,” zei hij onzeker. „Maar niet vóór morgenvroeg.”

„Vóór tien?” vroeg Jim Morris hoopvol.

„Half tien,” beloofde Phil en daarop schonk hij rillend twee glazen brandy in — alsof het hartje winter was in plaats van Mei.

Philip Braine sliep dien nacht niet. Hij liep rusteloos zijn kamer op en neer, heen en weer geslingerd tusschen allerlei tegenstrijdige gevoelens. Als hij aan den bevroren glimlach van Johnny Trent dacht, kreeg hij spijt van het besluit dat hij genomen had, toen hij Jim Morris daar zoo gebroken in dien fauteuil had zien zitten, maar dacht hij aan Daisy en aan de oude vriendschap, die haar en zijn vader had verbonden, dan voelde hij dat hij goed had gedaan en dat hij nooit reden zou hebben zijn hulp te betreuren.

's Morgens om kwart over acht verscheen hij aan de ontbijttafel van Powell Parker, den tweeden directeur van de Kanton Handelsmaatschappij.

„Ga zitten, Braine,” verzocht zijn chef. „Ik wist niet wat ik van je vroeg telefoontje denken moest, maar het is geen ernstig ongeval, zie ik.”

De Havilland-vliegtuigenfabriek heeft in opdracht van het Engelsche ministerie voor Luchtvaart een aantal nieuwe toestellen gebouwd, waarmee proefvluchten gemaakt zullen worden over den Atlantischen Oceaan naar Amerika. De machine is toegerust met 4 motoren, kan een snelheid bereiken van 360 km. per uur en heeft een actie-radius van 5000 km. Onze foto werd vervaardigd tijdens een oefenvlucht boven Hatfield, waarbij het toestel op een hoogte kwam van 12.000 voet.

„Ik kom u mijn definitief besluit mededeelen inzake mijn plaatsing in Hongkong, dan wel in Frisco,” zei Philip met een pijnlijk gevoel van verlegenheid.

„Bub-bub — ik dacht dat je reeds besloten had,” antwoordde Parker verwonderd. „Je zou toch in Frisco blijven? En had het zoo'n haast me dit nu mee te deelen? Je hebt nog vier en 'n halve maand verlof.”

„Ik heb een dringend verzoek,” hernam Philip slikkend. „Ik meen te hebben begrepen dat u méér prijs stelt op mijn aanwezigheid in Hongkong.”

„Dat doen we, en zelfs hoe eer hoe liever.”

„Morgen vertrek ik, als u wenscht. Maar ik heb er één voorwaarde bij.”

„Zeg op, Braine. Wat is het?”

„Ik zou tienduizend per jaar krijgen in Hongkong,” ging Philip moeilijk voort. „Zou u me twee jaar salaris vooruit willen geven — in te houden met vierduizend per jaar? Maar ik zou binnen een uur een cheque moeten hebben.”

Hij keek den ander onzeker aan en ving een verbluft blik van hem op. En toen zag hij Powell Parker eensklaps de zware wenkbrauwen fronsen.

„Voor welke dwaasheid — een vrouw?”

„Een goede vriend van wijlen mijn vader,” stotterde Philip, van zijn stuk gebracht door den scherpen toon, dien de ander aansloeg. „Republic Steel...”

Powell Parker liet een verbaasd gefluit hooren. „Dus toch een dwaasheid,” zei hij met een flauwen glimlach. „Enfin, dat moet jij weten. Maar...”

Hij stond plotseling op en liep een paar maal op en neer. Philip durfde niet naar hem op te zien — bang dat hij een weigering op zijn gezicht zou lezen. Plotseling bleef de directeur voor hem staan.

„'t Is tegen ál onze gewoonten en zakelijke methoden in, Braine,” hernam hij met een halven spotlach. „En als je er ooit met iemand over spreekt, laat ik je daarginds door zoo'n langstaart vermoorden — ik wil niet uitgelachen worden, weet je. Maar we zullen het als een zakelijke aangelegenheid beschouwen, zoo onder elkaar. Jij gaat overmorgen naar Hongkong — ik zal terstond plaats voor je bestellen in de China Clipper. Verder betaal je natuurlijk rente van dat geld en ten slotte sluit je vandaag nog een verzekering op je leven tot dat bedrag. Je betaalt de premie vooruit en geeft óns de polis. Dat zijn mijn voorwaarden; ik neem niet meer risico, dan volstrekt noodig is.”

„Ik neem ze aan, mister Parker,” antwoordde Philip en voor het eerst sinds den vorigen avond verscheen er weer een glimlach om zijn mond, dien hij echter terstond verbeet, wijl hij bevreesd was, dat Parker er van kon denken, dat hij met een oplichter te doen had.

Een half uur later stelde hij den beangsten Jim Morris twee cheques ter hand. En hij lachte, toen hij hem een gezicht zag trekken, alsof hij in tranen uit zou barsten.

„We zullen contract maken, Phil — ik neem je tot compagnon,” bracht de ander moeilijk uit.

Maar Philip schudde het hoofd. „Ik vertrek over-

morgen met de China Clipper naar Hongkong, mister Morris,” antwoordde hij. „Doe me echter een genoegen. Spreek niet met Daisy over deze transactie. En als u het noodig vindt, er over te spreken, doe het dan niet, voor ik vertrokken ben.”

„Geen woord,” beloofde Jim Morris en geen oogenblik vroeg hij zich af, wat dat ongewone verzoek eigenlijk te beduiden kon hebben. „Je hebt ons gered, Phil,” zei hij nog, met den knop van de deur in zijn hand. „Ik ben je dankbaar — en wel het meest voor háár...”

„'t Was om haar,” mompelde Philip, toen de deur dichtgevallen was. En een beetje bitter voegde hij er aan toe: „En voor Johnny Trent...”

Het ronkende monster, dat Philip Braine via Honolulu naar China terug zou brengen, was gereed om te starten. Philip nam nog een laatste afscheid van Jim Morris en diens dochter. Hij was erg bleek, evenals Jim Morris, maar Daisy was niet het minst onder den indruk naar het scheen. Zij had zoo haar eigen gedachten omtrent de reden van dit onverwachte vertrek en daarom vermeed zij er over te spreken.

De treuzelende passagiers werden dringend vermaand zich in te schepen en Philip stak voor het laatst zijn hand uit.

„Tot wederziens,” zei Jim Morris schor.

„Tot wederziens,” echode Daisy. „Ik wensch je alle goeds, Phil.”

„Ik jou — alle goeds en veel geluk,” antwoordde Philip en met een brok in zijn keel dacht hij aan Johnny Trent.

Zij zagen hem instappen, nog éénmaal wuiven en daarna scheerde de Clipper het luchtruim in — als een doldriftig monster op den uitgang van de Gouden Poort aan.

„Goede reis, China Clipper,” klonk het daarboven in de koptelefoons.

Beneden stonden Jim Morris en zijn dochter de vliegboot na te zien, totdat zij nog slechts een verijderde stip was aan den blauwen hemel.

„Hij is weg,” zei Jim Morris met een diepen zucht. „Als je 't wist, kind...”

Daisy keek hem aan met een paar spotlichtjes in haar oogen. Maar toen zij den ernst en ontroering

op dat vertrouwde gezicht ontdekte, wendde zij den blik haastig naar den verren horizon.

„Kom, trekt u het zich zóó aan?” zei ze half verlegen. „Een gebroken hart geneest spoediger dan een beenbreuk...”

Dat laatste kwam er uit met haar ouden overmoedigen spot. Het volgende oogenblik voelde zij zich bij haar pols gegrepen. „Wát zeg je?” vroeg Jim Morris ontdaan. „Bedoel je dat hij...”

„Ja, bedoelt ú dan wat anders?” viel Daisy verbaasd uit.

Jim Morris zag nóg bleeker dan zooeven. „Ik bedoel,” zei hij met een ongelukkige stem, „dat je vader sinds eergisteren schoenpoetser of wát dan ook zou zijn geweest, als hij zich niet verkocht had, om me aan vijftigduizend dollar te kunnen helpen...”

Daisy Morris stond een oogenblik als versteend. Haar oogen zochten de verdwenen China Clipper en haar gedachten volgden den man daarboven op zijn reis naar het vreemde land, toefden bij zijn eenzaamheid en werden vervuld van het grootsche offer, dat hij haar had gebracht. Zij zocht nogmaals en vruchteloos de reeds lang verdwenen vliegboot aan den hemel en toen viel eensklaps haar blik op de antennes van de luchthaven.

Zij kwam tot zichzelf en snelde heen, en drie minuten klom er een half-schreiende vrouwenstem door den aether: „Hallo, hallo, China Clipper! Hallo, Philip, versta je me? Ik ben het, Daisy. Voorspoedige reis en behouden aankomst. Ik volg je met de eerst-vertrekkende Clipper. Wil je me even terugseinen, of ik welkom ben?...”

Eenige oogenblikken later kwamen er slechts twee woorden terug als antwoord — woorden, die als een juichkreet klonken: „Gekust, lieveling...”

Daarboven vestigde de tweede piloot van de China Clipper een verbaasden blik op den gezagvoerder. „Zijn die van den gronddienst met óns bezig?”

„Ja, hoor je dat dan niet?” glimlachte de eerste piloot. „Hallo, hallo, China Clipper, je hebt een blinden passagier aan boord.”

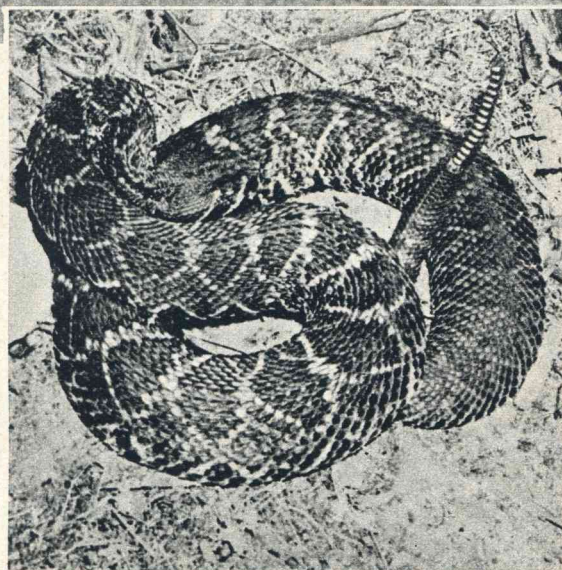
„Wij?” vroeg de ander onthutst. „Een blinde passagier?”

„Precies; Amor, sufferd...” klonk het antwoord laconiek.

Het woonhuis met de daarnaast gelegen slangenkwekerij van George K. End te Arcadia, Florida.

Deze ratelslang is zich nog van geen onheil bewust. Zij doet rustig haar dutje, maar spoedig zal haar vleesch als tafeldelicatesse dienen.

RATELSLANGEN

★ IN BLIK ★

Een nieuwe delicatess uit Amerika

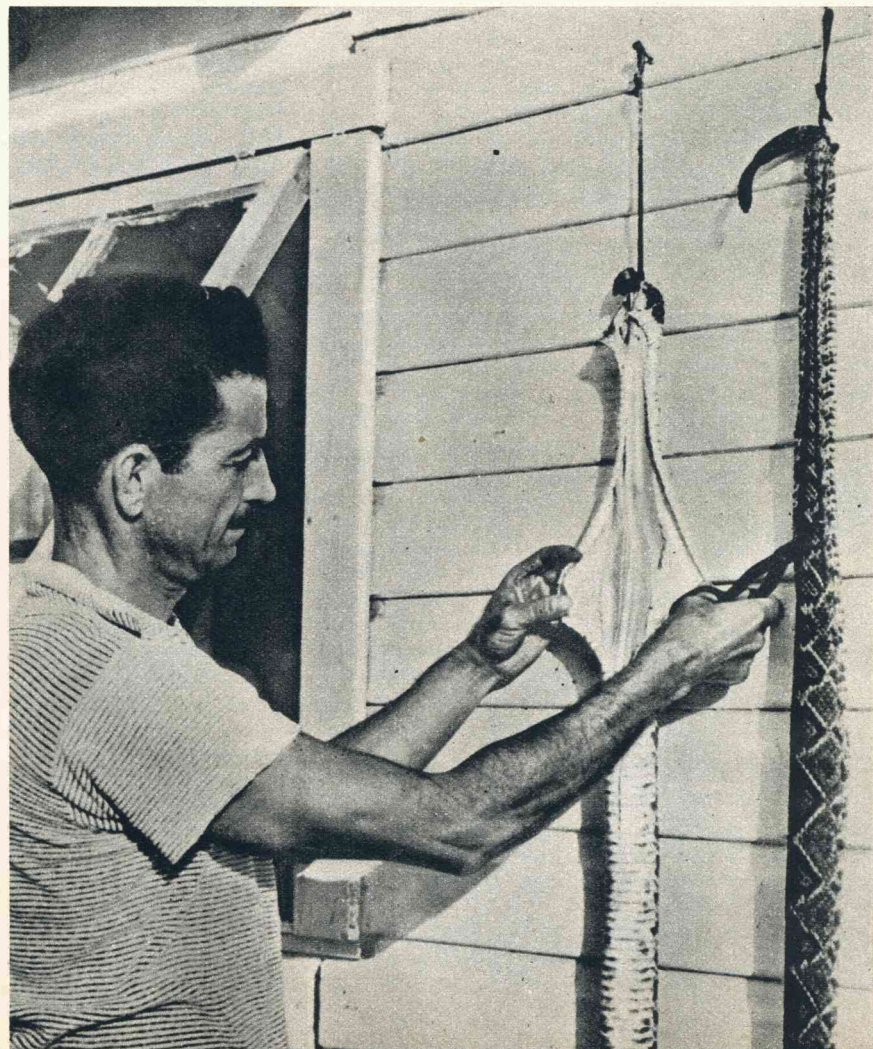
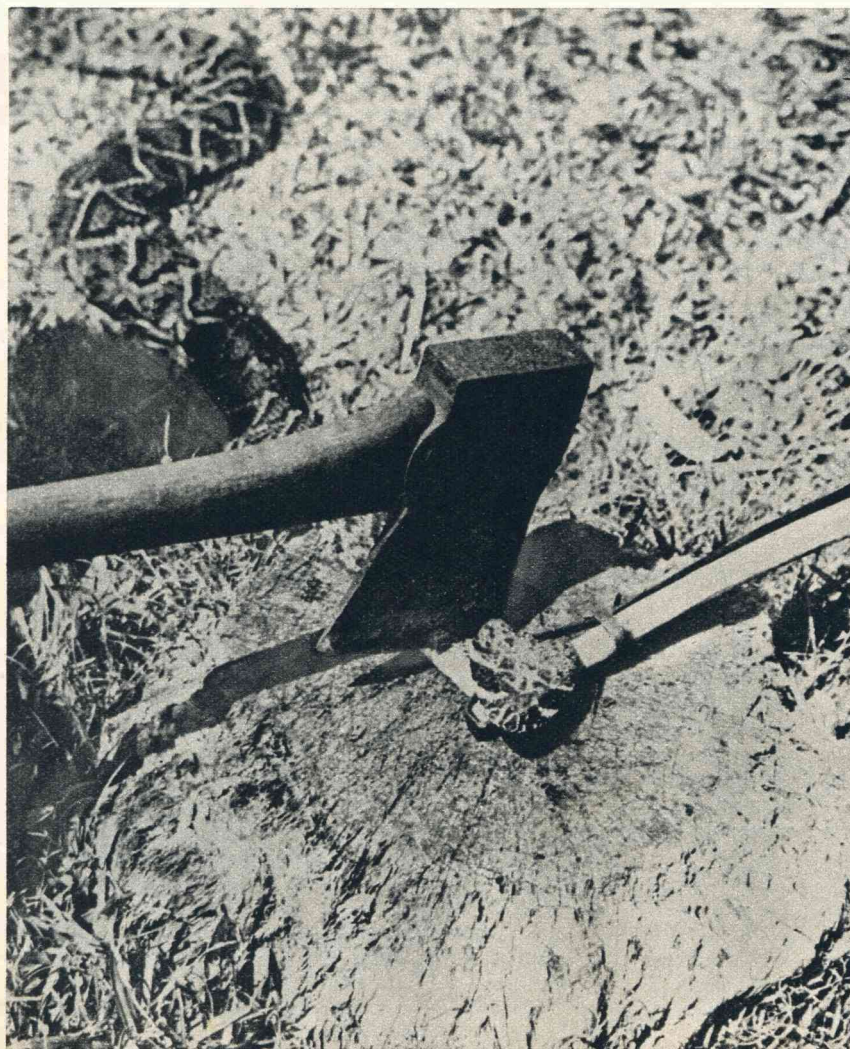
De dames zijn nu wel gewend geraakt aan de aanvankelijk eenigszins bizar schijnende modegril om schoenen of handtassen te dragen van echt slangenleer. De mode-industrie

verwerkt de huid van deze griezelige, algemeen geschuwde dieren op velerlei manier en slangenleer is in korten tijd een gewild artikel geworden.

Maar dat de nieuwste Amerikaansche delicatess :

Nadat de ratelslang door George K. End verschalkt is, slaat hij ze met een bijl den kop af.

Daarna worden de slangen aan den staart opgehangen gedurende een vollen nacht om leeg te bloeden. Vervolgens worden zij gerild.

Nadat de slangen gevild zijn en gezuiverd wordt het vleesch stevig in groote pannen doorgekookt.

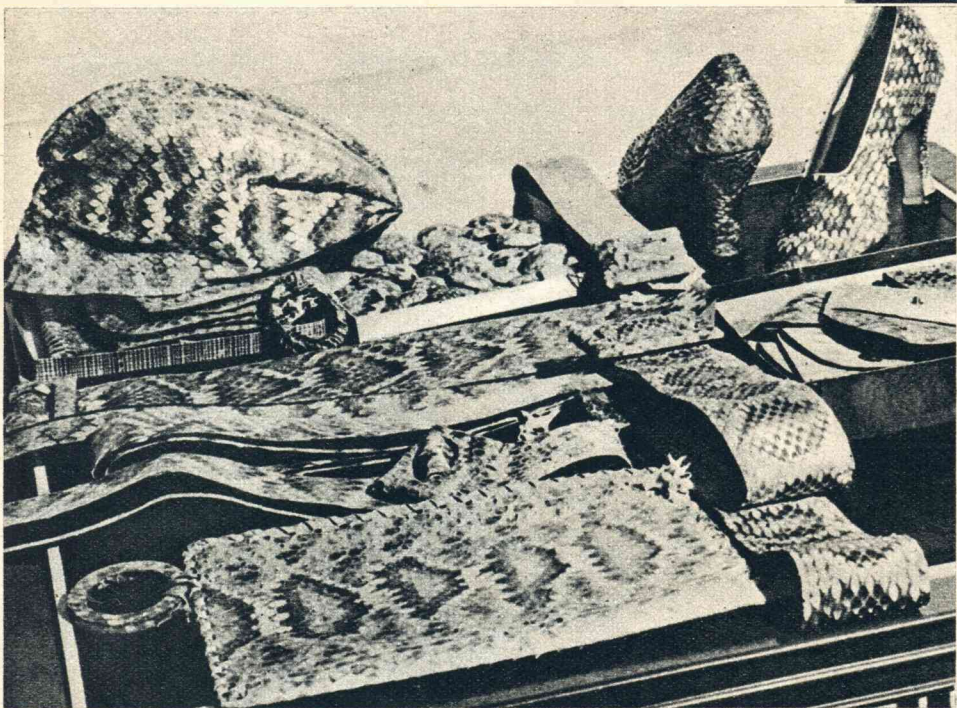
ratelslangen in blik, stormenderhand de keuken der Nederlandsche huisvrouwen zal veroveren, lijkt voorloopig erg twijfelachtig. En toch, de fijnproevers beweren, dat slangenvleesch met crackers 'n ware lekkernij is.

De ratelslang komt in Amerika veel voor. Zij heeft een gevaarlijken, giftigen beet; zij kruipt langzaam en bijt alleen wanneer zij getergd wordt of een prooi bemachtigt. Zij voedt zich met vogeltjes, eekhoorns en ander

Mevrouw End legt twee slangen van acht voet lengte ieder in de pan. Het doet wel iets aan paling denken! Na gekookt te zijn wordt het vleesch in blik verpakt.

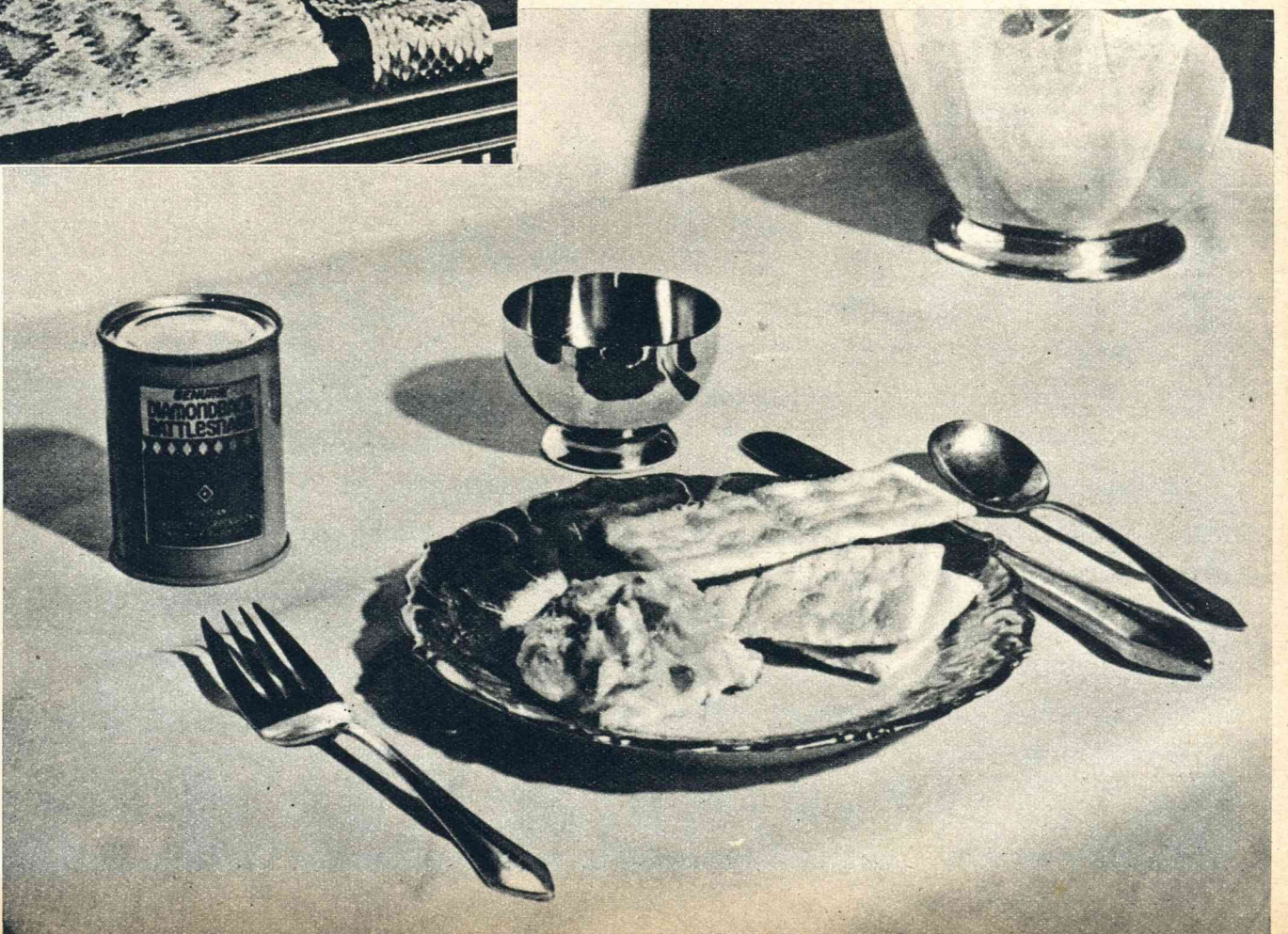
En ten laatste belanden de lieve diertjes op de ontbijttafel. Slangenvleesch met crackers... het klinkt zonderling, maar toch, de fijnproevers zweren er bij!

De huid der ratelslangen wordt door George K. End op allerlei manieren benut. Schoenen, handtassen, dasen, gordelriemen etc. Er gaat werkelijk niets verloren, maar het lijkt toch geen beroep dat door den eerste den beste uitgeoefend kan worden!

klein gedierte en zij verspreidt na den maaltijd een erg onaangename lucht.

In Amerika treft men vele kweekerijen van ratelslangen aan — vooral om aan de aanvraag der mode-industrie te kunnen voldoen. Onlangs echter is 'n zekere George K. End te Arcadia, Florida, er toe overgegaan de ratelslang als consumptieartikel in den handel te brengen. Hij bezit een eigen kweekkerij, de slangen worden door hem geslacht, de huiden voor mode-artikelen verwerkt, het vleesch gezuiverd en gekookt, daarna in blik verpakt en verzonden. Zijn vrouw is hem daarbij behulpzaam. Onze foto's geven van de nieuwe industrie 'n goed beeld: er gaat werkelijk niets verloren, alles wordt voor een of ander doel gebruikt.

KIJK EENS, WAT 'N NIEUWE VERBETERING VAN **LUX**!

Dit is op het ogenblik het belangrijke feit voor iedere Nederlandse huisvrouw. Terecht kan zij nu de verfijnde Lux bewonderen, niet alleen omdat de vorm zo bijzonder aantrekkelijk is geworden, maar - wat voor haar nog veel belangrijker is - de gekrulde Lux geeft een tot nu toe door geen enkel wasproduct bereikte oplosbaarheid en dat zelfs in koud water!

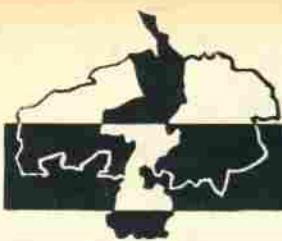
Het gevolg van deze eigenschap is, dat reeds met een betrekkelijk geringe hoeveelheid gekrulde Lux een overvloedig sop ontstaat, waaraan kousen, zijde, wol en kant met gerustheid kunnen worden toevertrouwd. En . . . niet-tegenstaande zijn zeldzame eigenschappen is Lux voor elke beurs bereikbaar. Het standaardpak kost 12½ ct. en mag in geen enkel gezin ontbreken. Maar voor onze geregelde trouwe verbruiksters bevelen wij het nieuwe reuzenpak aan, met meer dan de dubbele inhoud, dat slechts 25 ct. kost.

GEKRULDE LUX

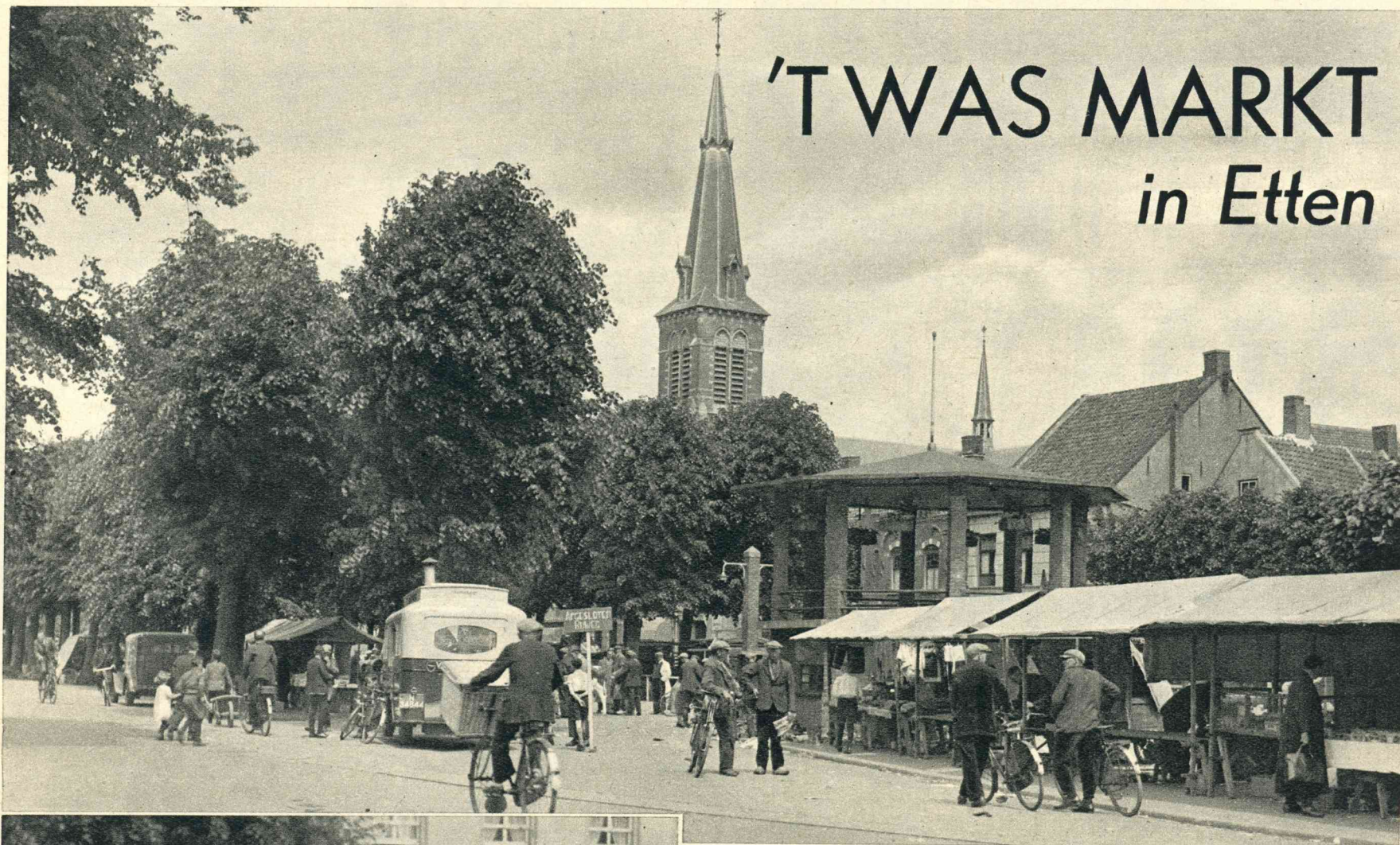
12½
CTS.

25
CTS.

'T WAS MARKT in Etten

Het handeltje.

Fruit en bloemen in overloed.

Vette beestjes op de veemarkt.

De „nieuwe-nieuwe” vindt aftrek.

De Lord Mayor van Londen werd door het gemeentebestuur van Parijs officieel ontrangen. Hier ziet men den stoel na de receptie het stadhuis verlaten.

☆ LAATSTE NIEUWS ☆

Gaston Doumergue, de vroegere president der Fransche republiek, die vorige week plotseling op z'n bezitting d'Aigues-Vivas is overleden.

In de St. George-kapel te Windsor werd in opdracht van den Engelschen koning een bijeenkomst gehouden van de ridders in de orde van den Kouseband. De ridders verlaten in processie de kapel — rechts vooraan de graaf van Strathmore, de vader van koningin Elizabeth.

Tot mede-directeur van het Economisch-technologisch Instituut voor Noord-Brabant werd benoemd de heer drs. A. F. M. van Vugt, te Tilburg.

De burgemeester van Bergen (L.), de E. A. heer E. Otten, heeft om gezondheidsredenen eer- vol ontslag uit zijn functie gevraagd.

Op 25 Juni zijn de echtgenooten Josua Knook en Jacoba Verkouteren, te Dinteloord, een halve eeuw gehuwd. — Wij wenschen Josua en Jacoba van harte geluk!

We plaatsen nog de foto van de belangstelling te Roermond voor de strafzaak tegen de vier aanraders van den Zeereerw. pastoor Litjens van Geysteren, die den snooden overval met den dood moest bekopen. Tegen de beklaagden werd negen jaar gevangenisstraf geëischt. Inzel links: de Z. Eerw. pastoor van Geysteren; rechts: de kranige opperwachtermeester Janssen van Galen, die uitstekend werk leverde.

UIT ONS ZUIDEN

De Pauselijke Internuntius in het Zuiden. — Z. H. Exc. mgr. P. Giobbe bracht een bezoek aan Rolduc. — Een kiekje tijdens het defilé der studenten. Naast Monseigneur, de H. E. directeur mgr. v. d. Venne.

De Zeereerw. pastoor Peeters der Sint Jansparochie te Oosterhout mocht onder groote belangstelling zijn veertigjarig priesterjubiläum vieren. — Het kiekje op het blijde feest.

Links: In Ginneken was sprake van een natuur-curiosum. Een schildpad legde vijf blanke eitjes. — We zien hier het „vrouwtje” bij het gelukkige diertje.

Rechts: De zevenjaarlijksche Heilighdomsvaarten te Maastricht zullen gehouden worden op 11 en 25 Juli a.s. — In verband met dit belangrijk gebeuren geven we hierbij de foto van de geopende kluis, waarin de voornaamste relieken van den grooten Heilige worden bewaard.

De E.A. heer M. van Hout, burgemeester van Helmond, heeft als zoodanig, wegens het bereiken der leeftijdsgrens, ontslag gevraagd aan H.M. de Koningin.

Ruim twintig jaar stelde burgemeester Van Hout zich geheel in dienst van zijn belangrijke gemeente en wel op zéér lofwaardige wijze. — We zien hem hier (naast den pater Capucijn) als kunst-liefhebber.

Links: En dit zijn de vier generaties der familie Rademakers te Nuth.

EVEN HET LICHTJE VAN EEN GEDICHTJE

Avondliedje

Maneschijn
Sprokig glimt in 't kamerkijn!
Droomen komen aangesneld,
Zilver op een lichtblauw veld!

't Kindekijn,
Dat er slaapt zoo eng'lenrein,
Gaan zij in hun armen wiegen,
Om er zacht mee weg te vliegen.

Dideldijn!
Feeën slaan de tamboerijn,
Elfen dansen op den stroom:
't Kindjen heeft een wonderdroom.

Windewind
Zingt zijn lied'ren voor het kind;
Tonen, die in stilt' verdroomen,
Suizen in het loof der boomen.

Maneschijn
Sprokig glimt in 't kamerkijn.
Droomen kwamen 't kindjen stelen,
Om er zoetjens mee te spelen!

Speel maar zacht
Met mijn jongskén in den nacht.
Dool maar, droomen — zilverdrom,
Maar... breng straks mijn kind weerom!

De dichter G. C. van 't Hoog moet wel een teere ziel hebben en zéér veel van kinderen houden, om zulk een ragfijn „avondliedje” te dichten, waarvan we hier een fragment geven. In het kleine kamertje is het wit van 't manelicht en in dien zilverschijn ligt een blozend kindeke te slapen. De droomen nemen het mee naar feeënland, waar elfen dansen. 't Windje, dat suizelt in de boomen, zingt zijn liedje voor het kind. Het slotcouplet is innig en ontroerend: Speel maar zacht met het kindje, maar breng het straks vooral terug! d. H.

• Het mooie

Duitschland

München en de beiersche Alpen

München de stad van de Duitsche Kunst en het uitgangspunt voor de Beiersche Alpen verwacht ook U.

REGINA PALAST HOTEL Aan vier zijden vrij gelegen op de Maximiliansplatz. Een der mooiste wereldstadhotels. Aan den tijd aangepaste prijzen.

HOTEL „DER KONIGSHOF“ Eersterangs. Nabij het centraalstation. Grote ondergrondse garage aan het hotel. Prijzen vanaf RM. 4.50—6.50.

HOTEL „DEUTSCHER KAISER“ het geprefereerde, billijke grootsteedsche Hotel bij het centraalstation en Starnberger Station. 530 bedden, „Kaiserstuben“.

PARKHOTEL op alle kamers stroomend water. Prijzen v. 4 tot 8 Mark. Gaarne door Nederlanders bezocht.

HOTEL LEINFELDER rustig prijswaardig familie-hotel. Centraal gelegen.

HOTEL GRUNWALD rustig familiehotel aan het centraalstation. — 180 kamers, alle comfort.

Jodium & Zwavelbad

Beiersch Hoogland 730 M.

Wiessee a. d. Tegernsee

Sterkste jodium- en zwavelbronnen van Duitschland. Bad-, Drink-, en Inhalatiekuren bij adersverkalking, hartziekten, reumatiek, jicht, zenuwpijnen, klierziekten, ontsteking der slijmvliezen, vrouwenziekten. Prospectus en inlichtingen door het Duitsche Verkeersbureau, Amsterdam en de Baddirectie in Bad Wiessee.

PARK-HOTEL BRENNER gelegen in een heerlijk mooi park. Modern comfort, stroomend water, garage, tennisbaan. Prospectussen.

KURHEIM REX Hotel te klasse, 4 min. van jodium- en zwavelbad. Vraagt prosp.

Berchtesgaden-Königssee

GRAND-HOTEL EN KURHAUS mooiste ligging in Berchtesgaden. Gereduc. prijs. overeenkomstig de tijdsomstandigh. Prospectus op aanvraag.

KURHOTEL WITTELSBACH Voornaam familie-hotel.

HAUS GEIGER Het vooraanstaande hotel-pension. Groot eigen park. tennis-baan.

Garmisch-Partenkirchen

DR. WIGGERS KURHEIM verbonden met Familiehotel „DER KURHOF“ te klasse hotel, prachtig gelegen met schitterend uitzicht. Lange zonnedagen. Pens. vanaf RM. 9.— RM. 14.— Vraagt prospect.

ALPENHOF-PARKHOTEL vooraanstaand Hotel, uitstekend centraal gelegen direct bij het Kurpark. Alle comfort. Prospectussen. Pension vanaf RM. 10.—.

GOLFHOTEL SONNENBICHL mooiste, zonnigste, rustigste ligging, gunst. condities, Pens. RM. 9.50 tot 15.50.

Mittenwald

HOTEL KARWENDEL Rustig hotel met allerbeste reputatie, alle comfort, Pens. v. 7.— Prospectussen.

Walchensee Beiersche Alpen 803 M. **KURHOTEL POST**, het toonaangev. hotel, onmiddellijk aan het meer. Kamers v. RM. 2.— Pens. v. RM. 6.50.

Tegernsee

het Alpenkuraard met reputatie. Reeds sinds 1000 jaar beroemd. 750 — 1264 M.

Rottach-Egern

Luchtkuraard a. d. Tegernsee Beiersche alpen, 740 M. b. zee, Strandbad, boschr. bergen, 33 Km vlakke wandelweg, Conc. Thoma-foonoel. Prosp.

Oberstdorf Beiersche met de Nebelhornbahn de ideale zomerbadplaats in de Beiersche Hoog- Alpen. Windstil en geen nevels; zuivere berglucht, hoogtezon. Succesvolle kuren — prachtige tochten door het hooggebergte — sport — vermakkelijheden.

Hotel-pension **RUBINHAUS**, Oberstdorf, mooiste natuurpark.

Noord-Beieren

Bad Kissingen

200 Jaar Rakoscy-drinkkuur

natuurlijke koolzuur-, zoutwater-, mineraalmodder-, en stoombaden voor maag, darm, hart, bloedvaten, reumatiek, lever, gal, corpulentie. Concerten, theaters, tennis, golf, vissen, rijden. Reclameprospect. door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C, Kalverstraat 111. Verzending van bronproducten door Nederlandsch Bronnenbelang NV., Amsterdam.

STAATL. KURHAUSHOTEL Het eenige hotel met mineraalbaden in huls tegenover de Kurgarten.

HOTEL REICHSHOF Voornaam familiehotel

Nürnberg

Het „schatkamerij“ van het Duitsche Rijk. De stad van de „Meistersinger“ en van de Rijkspartijdagen Juni—Juli: Nürnberger Feestspelen 1937 — opera's van Duitsche romantici.

WURTEMBERGER HOF te rangs familie hotel m. 250 bedden, vlak bij het Stat. Beste keuken

GRANDHOTEL 200 kamers, 100 baden, 40 boxen.

Nördlingen

Bezoekt de levend. stad d. Middeleeuwen

Dinkelsbühl

Bezoekt het 1000-jarige

Bamberg

een meesterwerk van Duitsche stedebouwkunst. 60 km. van Neurenberg, Bayreuth en Würzburg.

Thüringen het groene hart van Duitschland

Bad Liebenstein bij Eisenach, tot 15 Mei en v. 1 Sept. verlaagd-kurtoes. Harz, Badesow, Zenuw-, Bloed-, Bloeds-, Vrouwenziekt, Rheumat., Jicht, Stofwissel. Natuur. minerale- en modderbad. Drinkh.-fl. geh. jaar geop. Prosp. No. 12 voorst. de Bad-Directie, Pauschaal-Klimaat.

Friedrichroda

100 jaar kuraard. — Concert, Theater — Modern zwembad. — 22—28 Juli 1937 Groote Feestweek

HOTEL STADT. KURHAUS. Eersterangs familiehotel Voordeelige pensionprijzen. — Nieuwe leiding.

HOTEL LANGE modern kuraard met natuurruimte

te rangs volledig pension van RM. 8.— tot RM. 6.50.

SANATORIUM TANNENHOF voor inwendige en Sanitätsrat Dr. med. Bieling zenuw-ziekten.

Oberhof Thüringen 800-1000 M. Zomer- e. Wint.-kuraard. Golf, Tennis, Zwembad.

Bad Salzungen

helpt bij ziekten der ademhalingsorganen. bij Eisenach Asthma, emphysem, bronchitis, reumatiek etc. door zout, modder, pneumatische kamers, Inhalatie, gradewerken enz.

Eisenach

De Wartburgstad Historische Bach-, Luther- en heilige Elisabeth-plaats. Prosp. door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam en Verkeersveren Eisenach.

Schwarzburg

Luchtkuraard voor rust en ontspanning.

De 4 Cultuursteden aan de Rijksautobaan tusschen Rijn en Bergstrasse

Frankfurt

De Kies- en Kroningspl. v. de vroeg. Duitsch keizers, waarheen eens Willem v. Oranje en Egmond d. kronings-ordeleken brachten: de stad van de gothiek en Goethe. van het Duitsche handwerk, de „I.O. Farben“ en de wereld-Zepplin-Haven. Wereldberoemde „Römerberg-Festspiele“ v. 1. Juli tot 31. Aug.

Worms

aan den Rijn op 15 km v. d. auto-weg (Zubringerstr.). Wereldb. als de Nibelungen-, Dom- en Lutherstad. Gebortep. v. d. echten „Liebfräulch-Wijn“.

Mannheim

Een koninklijke toegangsweg v. den Rijks-autostraatweg voert U in deze schoone en gastvrije stad aan den Rijn en Neckar. met haar mooie Barockbouwwerken uit den Kurfürst-tijd en met het grootste Duitsche slot.

Heidelberg

aan den Neckar, oudste Universiteit van Duitschland, sinds de tijden van Willem v. Oranje m. de Nederland verb. Oude kunstmon. verkond. een verled. rijk aan gebeurt, gr. nieuw schepping v. e. wijskracht heden. De stad der Duitsche romantiek, bestemd tot tooneel der Rijksfeestspel: 18/7-22/8.

Karlsruhe

de mooie klassieke „Waaier“ stad met de heerlijke parken, haar kunstschaten en het pracht. Rijnstrandbad verwacht U

Weserbergland Niedersachsen

Het Land om den Bückeberg

Bad Bentheim

De Nederlandsche Zomerkolonie over de grens

Rheumatiek — Neuralgien — Gewrichtsontstekingen — Kurhotel midden in het Kurpark. Gunstige prijzen. Direkte sneltrein Amsterdam (Rotterdam) — Bentheim. Inlicht. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Fürstliche Badeverwaltung Bentheim (Hannover).

Bad Eilsen

in het Weserbergland bij Bückeberg, Modder- en zwavelbad tegen Rheumatiek, jicht, ischias, vrouwen- en huidaizkten

DE FÜRSTENHOF Pens. RM. 9.— 14.—, **BADEHOTEL** Pens. RM. 7.— 10.—, **DEPENDANCE GEORG-WILHELM-HAUS** Pens. RM. 5.50 — RM. 7.50.

Bad Pyrmont

hart-, bloed-, vrouwenziekten, reumatiek **KURHOTEL**, Pension RM. 9.50 tot 13.—

SANATORIUM SCHUCKING Staal- en modderbaden in h. hotel. Pension RM. 8.— 12.—. Pauschaalkuur-prijzen. Vraagt prosp. Dir. Geneesh.: Dr. Schücking.

Hannover een geliefkoosd reisdoel

voor bezoekers uit Nederland wegens de gunstige verbindings naar den Harz, de Wezer en het bergland van Lippe, verrast de reizigers dit jaar met een bijzonder bezienwaardigheid. De vroegere koninklijke tuin van Herrenhausen, de eenige groote parkaanleg van de Barok-periode in Duitschland, die als onvervalscht document van de tuinafbeelding uit dien tijd is behouden gebleven, is hersteld in den toestand van zijn grootsten bloei, waarin hij zich omstreeks 1720 bevond. Wie met zijn auto door Duitschland reist, heeft thans de mogelijkheid, op weg tusschen Hannover en Berlijn gebruik te maken van den nieuwen Rijksautoweg. Met een lengte van 226 k. m. is dit het langste traject, dat tot dusver in Noord-Duitschland is gereed gekomen. Inlichtingen en Prosp. bij Duitsch Verkeersbureau. Amsterdam, en de Verkeersveren Hannover, Prinzenstr. 5.

Inlichtingen en prospectussen over Toerisme in Duitschland worden verstrekt door de Reisbureaux en door het

DUITSCH VERKEERSBUREAU AMSTERDAM
Kalverstraat 111

60% REDUCTIE

op de biljetten der **DUITSCH SPOORWEGEN** voor **ELKE WILLEKEURIGE** reis **NAAR en DOOR** **DUITSCHLAND**

Het spoor in de sneeuw

door Edward Curzon

Een gevaarlijke zending," had luitenant Groves de opdracht tot arrestatie van Bill Hayes genoemd, waarmee hij sergeant Pearson had belast. „Hayes is tot alles in staat en Indianen hebben me gerapporteerd, dat hij gezworen heeft, zich liever dood te vechten, of er nóg 'n paar neer te schieten, dan zich over te geven. Volgens onze spionnen heeft hij kamp Melton verlaten en zijn intrek genomen in de hut van John Huntley, die het vorig jaar stierf aan de pokken."

„De hut in de tweede bocht van de Peel River," zei sergeant Pearson niet een hoofdknikje.

„Juist, daar moet het ergens zijn," beaamde luitenant Groves. „Twee dagreizen van hier. Zeg maar hoeveel mannetjes je mee wilt hebben."

Sergeant Pearson stond bij het heele Canadeesche politiecorps bekend om zijn reusachtige gestalte en zijn lichaamskracht, maar gróóter nog dan die bekendheid was wellicht de vrees, die hij den beruchten elementen van 't noorden inboezemde om zijn onversaagden moed. „Ik ga maar liever alleen," zei hij kort.

„Je bent dwaas — denk aan je vrouw en kinderen," waarschuwde de officier hem met een onheilspellende stem.

„Ik begrijp u heel goed," glimlachte sergeant Pearson weer. „Maar als ik tóch van de partij moet zijn, ga ik het liefst alleen. Als die mijnheer Hayes inderdaad zoo vlug is met zijn geweer, dan is het óók waar, dat hij méér slachtoffers maakt, naarmate wij er met een grootere ploeg op uittrekken. Ik weet precies hoe die hut ligt — hij kan ons al van verre zien aankomen en minstens tien schoten lossen, vóór wij de deur genaderd zijn."

„Behalve als het donker is," merkte luitenant Groves vlug op.

Maar sergeant Pearson schudde nógmaals zijn hoofd. „Hij zal wel niet met de deur open slapen," antwoordde hij droog. „En voor we haar open hebben, heeft hij tijd genoeg gehad, om stukken te maken. Nee, laat me maar liever alleen gaan. Ik waag het er op..."

Twee dagen later naderde sergeant Pearson de tweede bocht van de Peel River, die vastgeketend lag in den ijzigen greep van het noorden. Hij hield de slede in aan den rand van een sparrenbosch, spande de honden uit en bond hen vast aan de boomen. Toen wierp hij hun een handvol gedroogde zalmen voor, maakte zijn eigen potje gereed en besloot er op uit te gaan.

Met zijn geweer in den arm en twee veldflesschen opzij trok hij in zijn eentje voort langs den oever. De man, dien hij arresteeren moest, was beschuldigd van een dubbelen moord en hij was ervan overtuigd, dat Groves niet overdreven had, toen hij hem had gewaarschuld, dat hij zijn vrijheid zoo duur mogelijk zou verkoopen. En daarom zocht hij zich zorgvuldig te dekken, terwijl hij voortging — voortdurend bedacht op een verrassende ontmoeting.

Hij had ongeveer duizend meter afgelegd, toen hij achter een sneeuwheuveltje een rookpluim zag oprispingen. Tweehonderd meter verder kreeg hij de hut in het oog — een stevig bouwwerk van sparren, met slechts één venster aan de voorzijde. Rondom lag een open vlakte, zoodat iemand, die haar wilde naderen, den bewoner van alle zijden een uitstekend mikpunt bood.

Pearson was gedwongen zijn veilige bedekking te verlaten. Hij wierp zich

op zijn knieën, nam zijn geweerriem tusschen de tanden en sloeg kruipend de richting in van de hut.

Hij kwam echter niet ver. Hij had nauwelijks honderd meter afgelegd, van de vierhonderd die hem van de hut scheidden, toen de schier angstig-aandoende stilte plotseling verscheurd werd door twee gewerschoten. Bij het tweede schot richtte Pearson zich als door een veer gewogen op, liet zijn geweer vallen en hief zijn armen in de lucht. Over zijn lippen kwam een felle kreet, hij viel met zijn gezicht in de sneeuw en bleef zoo een oogenblik onbeweeglijk liggen. Toen scheen hij zijn krachten te verzamelen, pakte zijn geweer en kroop in de richting, vanwaar hij gekomen was. Hij viel herhaaldelijk door zijn armen en verdween achter den eersten sneeuwrug uit het gezicht.

Voor het venster van de hut vertoonde zich een man. Bill Hayes was maar klein van gestalte, doch geslepen als een vos. Hij waagde zich niet buiten zijn veilige stelling — bevreesd voor het wrekende schot, zoodra hij zich vertoonde. Maar er verstreek nog een vol uur en er viel geen teken van leven te bespeuren in den omtrek. Hij stond besluiteloos, schepte eindelijk moed en verliet met zijn geweer in den arm de achterzijde van de hut. In gebukte houding sloop hij op het sparrenbosch toe, heeschte zich in een den en verkende den omtrek.

Achter den sneeuwrug teekende zich een breed spoor af. Het was ongeveer vijfhonderd meter lang en op de plek waar het eindigde lag een onbeweeglijke gestalte. Maar Bill Hayes liet zich niet zoo gemakkelijk bedriegen. Hij was er lang niet zeker van, dat hij dien verwenschten politispurder had geraakt. Die schijnbare levenloosheid kon ook een krijgslist zijn, om hem te overrompelen. Hij daalde af en liep op de plek toe, waar zijn vijand voor het eerst gevallen was. Daar ontsnapte hem een kort gefluit: de sneeuw was twee meter in den omtrek besmeurd en bespat met bloed...

Hij liep het spoor langs — het bloedspoor van een man, die zich met inspanning van al zijn krachten op handen en knieën had voortgesleept.

Tweehonderd meter verder ontsnapte hem een zegevierende kreet. Hij vond het geweer van zijn vijand, achtergelaten, omdat de kracht hem ontbroken had, het verder mee te slepen. Hij bekeek het, wierp het weer neer en liep onbevreesd op de onbeweeglijke gestalte toe. Zelfs een rund zou bezweken zijn aan zóveel bloedverlies — hij had niets te vrezen van een doode...

Sergeant Pearson lag languit met zijn gezicht in de sneeuw. Bill Hayes keek zonder medelijden op hem neer, bromde iets onverstaanbaars en legde zijn geweer neer, om het lichaam op den rug te keeren. Hij bukte zich, greep de gestalte met beide handen beet en wentelde haar half om. En op hetzelfde oogenblik kreeg hij alle reden, om zijn noodlot te verwenschen. Hij werd onverwachts bij zijn polsen gegrepen door een paar reusachtige handen, die met één geoefende beweging allebei zijn armen uit het lid rukten, zoodat hij gilte van pijn.

„Een onschuldig mengseltje van krottenwater en jodium, Bill Hayes," zei sergeant Pearson met een grijns. „Ik had er twee veldflesschen vol van meegenomen..."

Bad Harzburg

Geneeskrachtig bad voor chronische catarrh van luchtwegen, maag, darmen, gal, stofwisselingsziekten (scrofule), zenuwziekten.

Klimaat-Kuuroord 300-500 M. boven zee. | **Sport.** In alle jaargetijden groote toernooien 130 K. M. pracht. verzorgde boschwandeling. | Kabelzweefbaan op den 500 M. hoog. Burgberg Bad Harzburg bijzonder geschikt als begripunt voor Harz-reizen.

Directe Treinverbindingen Nederland - Bad Harzburg.

HARZBURGER HOF het mooiste hotel in den Harz, groot eigen park, ligging nabij bosch, zwembad.	
BODES HOTEL Pension vanaf RM. 8.—.	PALAST-HOTEL KAISERHOF 100 bedden. Nabij Kurhaus. Groot Park, Garages. P. v. RM. 8.—.
HOTEL RADAU in alles eersterangs! P. v. RM. 8.—. Eig. Park, Garage. Eigen. H. Fr. Fründt.	HOTEL RHEINISCHER HOF zeer modern ingericht, het meest gelogen. Pension vanaf RM. 7.—.
HOTEL VIKTORIA Het behaaglijke familie-hotel. ook voor toeristen. Elk comfort. Pens. vanaf RM. 7.—.	KURHOF JULIUSHAUS groot park, P. v. RM. 7.50.
VILLA EYSSEL Nabij Kurhaus. Pens. van RM. 5.—.	HAUS RICHTHOFEN mod., bij Kurhaus, P. v. RM. 6.50.
	HAUS SCHLEMM b. Kurhaus, le rangs. P. v. RM. 7.50

Sanatorium „Am Burgberg“ Biologische kuurinrichting en levensschool. Diët en physicalische geneeswijze. Psychotherapie. 2 artsen, 1 vrouwelijke arts. Algeheele leiding: Dr. med. K. Strüchmann.

Goslar de 1000-jarige Keizer- en Rijksboerenstad in d. eeuwige groen. kranz v. h. Harzgebergte, noodigt U uit haar te bezoeken. Pracht. bouw en kunstmonument v. een groot Duitsch vered. Heerl. bergwouden liggen tot vlak voor de stad en nood. tot kl. en groote wandeling. **Directe sneltrein** Amsterdam-Goslar. 7 uur sporens. Pension in hotels voor alle eischen 4-, 5- en 6- tot 8- RM. Prosp. door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Goslar (Harz).

KLOSTER FRANKENBERG, Geillust. prospect. Dir. sneltrein Amsterdam — Goslar Pens. RM. 5.50—6.50

Het 1000-jarige Quedlinburg de stad van Koning Heinrich I., bekend als een der grootste en belangrijkste bloemensteden, is met haar wondermoete, oude historische bouwwerken een van de mooiste steden van Duitschland.

Wernigerode Begin van alle uitstapjes in den Harz. Ideaal vakantieverblijf. Doorgaande wag. Amsterdam-Wernigerode. Prosp. in de Nederl. taal door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Wernigerode (Harz).

Hahnenklee (Harz) Herstei- en klimaat-kuuroord. - Boschmeer - Strandbad, Tennis, golf. Prospectus in de Nederl. taal

Altenau Oberharz 572 m. Lucht-kuuroord en wintersportplaats. Inlichting. en prospectussen Städt. Kurverwaltung.

Thale **HOTEL ZUM WALDKATER** I. h. Bode-dal. Pens. v. RM. 5.—. Kamers vanaf RM. 1.50. Eigen: Georg Löbsack.

DE HARZ, een van de mooiste gebergten van Duitschland, is vooral bekend om zijn badplaatsen en geneeskrachtige bronnen. De geneeskrachtige werking van het bronwater wordt wel zeer gunstig beïnvloed door het heerlijke klimaat, de zuivere berglucht en den kruidachtigen geur der bosschen. Alom bekend is BAD HARZBURG, zoowel vanwege de geneeskrachtige zoutwaterbaden als het zachte klimaat. Als een klein staaltje hoe hier werkelijk voor iedereen gezorgd wordt willen wij slechts vermelden, dat in 1930 een kabelzweefbaan op den grooten Burgberg werd gebouwd, vooral voor hen die aan hartzwakte lijden en anders niet in de gelegenheid zouden zijn dezen prachtige berg te bestijgen. In enkele minuten bereikt men thans den top (480 Mtr. boven zee), waar de gasten rustig kunnen wandelen op goed aangelegde wegen en van de zuivere berglucht kunnen genieten. Verder zijn er speciale trainingswegen, aangelegd volgens advies van Prof. Dr. Oertel, waar op duidelijke wijze steeds de stijging is aangegeven.

Op 't goede moment!

In de Voigtlander-Brillant ziet U voortdurend datgene, wat U wilt fotografeeren, helder als de werkelijkheid en ter grootte van niet minder dan 6 x 6 cm. Daardoor kunt U steeds het juiste moment voor de opname afwachten. Het toestel bezit de vermaarde haarscherp tekenende Voigtlander-anastigmat. De „Brillant“ is werkelijk een brillant stuk werk van camerabouw en ... in het bereik van ieders beurs!

Prospecti voor camera's en films op aanvraag gratis bij den Imp. voor Nederland, Fa. J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam, Telefoon 15000.

Van 19 tot 60 Gulden

Prijsvraag!

Haal bij Uw foto-handelaar heden nog gratis de Voigtlander-Puzzle. Niet minder dan

1000 Gld.

aan prijzen zijn beschikbaar gesteld.

ILLUSTRA de film voor daglicht
BESSAPAN de film, die alles kan

Voigtlander
Brillant

Aan de vliegdemostraties van de Royal Air Force te Hendon (Engeland) zal ditmaal worden deelgenomen door een voor-oorlogsche Horace Forman machine. Onze foto geeft het moment weer waarop de motor door eenige mecaniciens in beweging gebracht wordt.

☆ VARIA ☆

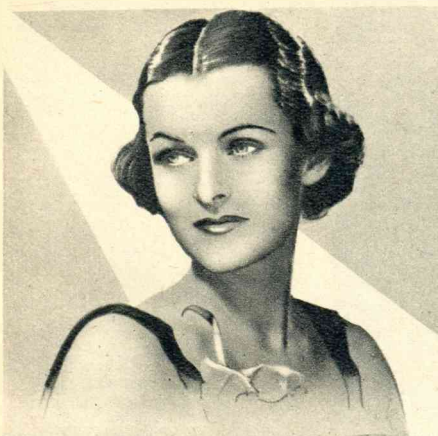
Mevrouw de Cuevas met haar echtgenoot en twee kinderen. Ze is een kleindochter van Rockefeller en erfde bij diens dood ongeveer 50 miljoen gulden.

Tony de Laurentius te Philadelphia noemt zich den „grootsten veelvraat aller tijden”. Gedurende één maaltijd werkte hij het volgende program af: 26 gebraden kippetjes, 1 pond kalfsvleesch, 1 pond rookworst, $\frac{1}{2}$ pond aardappelsalade, 3 brooden, 18 appelen, 2 fleschjes wijn, 3 kleintjes bier, 5 stronkjes selderie en bovendien nog zulke kleinigheidjes als olijven, radijs, etc.

De schapen die in het Hyde Park te Londen grazen werden vorige week geschoren. De zware racht die de man in de handen houdt is afkomstig van één schuap.

Verrast...

... en opgetogen zult U zijn, wanneer U de uitwerking ziet van een dagelijks gebruik van Daggett & Ramsdell's Perfect Vanishing Cream. Let eens op hoe zij elke kleine oneffenheid van de huid verbergt... hoe zij zich uitstekend vermengt met Uw poeder en make-up. U zult van geen andere Vanishing Cream meer gediend zijn.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER Hoogstraat 30 - Den Haag

Wat doe ik DAAR mee?

Het dagelijksche probleem voor de huisvrouw: „restjes". Met Salata bij de hand, is de oplossing heel eenvoudig: koude aardappelen, koude groente, koud vleesch, koude visch, alles maakt men met een scheutje

Salata tot een heerlijk schotelletje. Garneer met wat stukjes tomaat en — klaar!

Probeer Salata vandaag eens. Verkrijgbaar in flesschen van 25, 42½ en 80 ct. Overal verkrijgbaar.

DUYVIS' SALATA

DE VERSTEENDE INDIAANSCHEN

Millioenen jaren zijn er als één in het geheimzinnige onderaardsche gebied; verborgen in een woeste bergketen in een onherbergzaam gedeelte van noordelijk Arizona.

Millioenen jaren hebben daar vreemde krachten haar ondoorgrondelijk en noodlottig spel gespeeld, vóór de mensch er een voet zette.

Die krachten werkten, terwijl de gletschers over de werelddeelen schoven en, terugkruipend naar het noorden, vernieling achter zich lieten; werkten, toen de menschen in holen leefden en het wild neersloegen met steenen wapens; werkten, toen de machine haar dreunend lied van beschaving zong; en eeuwen nog zullen de resultaten van dat werk voortduren.

Een groot hol, met een muil van zeventig meter en een onderaardsche uitgestrektheid van tweehonderd meter, is het bouwkunstig meesterwerk dier verbazingwekkende natuurkrachten, die nu eens alles in steen veranderen, wat zij treffen op hun pad, dan weer uit de massieve wanden groote happen bijten, gapende, griezelige diepten achterlatend als een uitdaging voor den mensch en zijn zwakheid.

Een voorwerp, dat daar wordt aangegrepen door de elementen, krijgt in minder dan een jaar tijds een gestalte, die eeuwen duurt. En die elementen zijn wreed, onbarmhartig. Een slijkschildpad, in haar aarden bed gevangen, werd veranderd in doode steen, een stom bewijs van harteloze natuurkracht.

Een hert, verdwaald in de grotten, waarin de spleten en kloven het werk van een duivel lijken, werd een prooi der elementen, en in nog geen jaar was zijn gebeente veranderd in steen, onverwoestbaar.

Honderden jaren geleden, toen in die bergstreek de Indianen hun krachtigsten bloeitijd beleefden, was er daar, volgens de legende, een mooi Indiaansch meisje, de jongste dochter van het stamhoofd.

De geschiedenis van het lot van dit jonge meisje werd den blanken voor 't eerst, fluisterend, gedaan onder de scherpe, dreigende rotsputen van de kamers, waan het ongeluk haar trof.

Het meisje beminde een jongeling van een vijandigen stam. Om zijneuwil verloochende zij de banden van het bloed, en koos ze zijn volk voor het hare — zij trachtte dit althans te doen. Zij werd gevangen, en de stam veroordeelde haar, om opgesloten te worden in de steenen kamers, waar zij nu nog zit, tot steen verhard, schreiend, 't hoofd diep neergebogen op een schouder, tegen den wand der „Kamer van de Weenende Dame".

Gelijk door de aanraking van dien koning der oudheid alles in goud veranderde, zoo wordt hier alles tot steen. Maar het verhaal van den koning is uit menschen-fantasie opgekomen — hier hebben we te doen met een onbetwistbaar feit. Steen wordt al, wat die geheimzinnige natuurkracht in den weg komt, of 't een onbezielt voorwerp is, of een dier uit de wouden, dat zoo ongelukkig is, gevangen te worden in die

donkere, klamme hollen.

Welke is die geheimzinnige kracht, die 'n waterstroom keert, zoodat hij vijf à zeven meter omhoogspuit door 'n klein raampje aan den rand der grot? Welke is die macht, die aan haar slachtoffers in een jaar tijds den ouderdom van eeuwen geeft, en uit de massieve wanden groteske, griezelige figuren beeldhouwt, die aan duivelswerk doen denken? Hoe komt het, dat de lucht in die grot over iets heenblaast, en het in zoo korten tijd tot steen maakt, zooals de adem van een draak een vijand in vlam zette? Wie het antwoord op die vragen wist, had het mysterie opgelost van het „Duivelshol".

De slijkschildpad, in het meer van een dier steenen kamers gevangen, doet vermoeden, dat er binnen de dikke muren van de grot dieren schuilen uit een „voorwereldlijk" tijdperk, de eeuwen, toen reusachtige dinosaurussen en mammoths den boventoon voerden in de dierenwereld.

Niemand kan zeggen, hoe lang die vreemde krachten al aan 't werk zijn. Men kan slechts kijken, veronderstellen, en zich verbazen over de fantastische grootsheid van het schouwspel.

Wie den moed en de volharding bezat, door te dringen in het diepste van die steenmassa's, de wanden te versplinteren tot gruis om de geheimen van die grotten los te wringen, die zou misschien op de geschiedenis der natuur en der menschheid een onverwacht en scherp licht doen schijnen.

Vele kamers boven elkaar zijn in dat duivelsland in de grotwanden gesleten of gebarsten; sommige zijn slechts met hooge uitschuifladders te bereiken. Groote massa's druipsteen schijnen aangegrepen en als bevroren te zijn, toen zij naar den bodem van het hol streefden. Ze hangen als ontzaglijke pegels naar beneden, ondanks hun groot gewicht en de trekking der zwaartekracht.

Een bekende Amerikaansche hoedenfabrikant, een der weinigen, die het waagden, in de diepten van het hol door te dringen, plaatste een van zijn beste hoeden onder de hangende muren van de „versteeningkamers" — een uitdaging aan de elementen, om hun werk te doen. Een jaar later was het viltten hoofddeksel rots hard — gelijk vroeger de slijkschildpad en het verdwaalde hert was het een puur stuk steen geworden.

Slechts ééns is er een mensch verongelukt in het Duivelshol. Een dokter brak beide beenen, toen een zwaarlijvige tochtgenoot, dien hij over een glibberige plek heen wou helpen, uitgleed en over zijn enkels viel. Er was een urenlange hachelijke klauterpartij noodig, om den dokter het hol uit te krijgen.

De man, die verongelukte, had op een vooruitstekend stuk rots gestaan, om den gapenden ingang van het hol te overzien.

Plotseling stond hij daar niet meer. Sindsdien wordt die uitspringende rotsput de Doodenrots genoemd — een herinnering aan den geheimzinnigen dood van dien onbekenden bezoeker.

De waarheid moet gezegd worden:

**SLECHTE ADEM
KOMT VAAK
VAN SLECHT
ONDERHOUDEN
TANDEN**

Ieder, die carrière wil maken, moet weten dat algeheele gesoigneerdheid een vereischte is. Men moet gezonde, schoone tanden bezitten en in geen geval afstooten door slechte adem. Dit, voor Uw geheele omgeving hoogst onplezierige euvel, is toch zoo gemakkelijk te verhelpen door betere, afdoende reiniging van Uw tanden.

Want al borstelt U de tanden, dan nóg kunt U onmogelijk de voedseldeeltjes bereiken, die tusschen en achter de tanden vastzaken, daar tot bederf overgaan en meestal oorzaak zijn van slechte adem.

Om deze gevaarlijke ziektehaarden te verwijderen is het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta noodig. Dit dringt tot in de kleinste tandscheurtjes door, lost alle ongerechtigheden op en spoelt ze weg. Bovendien bevat Colgate een bestanddeel dat de tanden schitterend polijst, zonder het glazuur aan te tasten!

Gebruik daarom Colgate: de pasta die Uw tanden hun hagelblanke glans hergeeft!

TWEEMAAL Uw geld terug!

Als Una het gebruik van een tube Colgate NIET VOLKOMEN TEVREDEN bent over de bereikte resultaten, zend dan de leegte tube aan COLGATE. Amsterdam-C. Wij betalen U het DUBBELE van de aankoopsprijs terug

IN TUBES
VAN 25,
40, 65
ct

Vraag naar „COLKEET"

COLGATE

MEN DEED DE WASCH IN BAARLO

Zuidelijke zindelijkheid

Lieve de Hollandsche huisvrouw!

Haar willen we met deze regels eens een extra-complimentje maken.

Want dat heeft ze om diverse redenen wel verdiend.

O, zeker, ze heeft óók haar fouten en gebreken; niemand toch is volmaakt.

Maar goede hoedanigheden en deugden bezit ze evenzeer!

En één daarvan is wel de Hollandsche zindelijkheid, waarmee we dus ook de Zuidelijke bedoelen.

Hierom is de Hollandsche huisvrouw bekend over heel de wereld, hiervoor wordt ze alom geprezen en geroemd.

En die goede eigenschap van ordelijkheid en netheid mag er eene van groote waarde genoemd worden.

Ze is zelfs een teeken van ware beschaving. Kom maar eens ergens waar 't erg onordelijk is en vies.

Dat wekt onzen weerzin op en het teekent de menschen, waar-

De algemeene, netjes overdekte waschplaats van Baarlo.

mee we te doen hebben. We trekken onzen neus op voor den rommel en de vuilheid en denken er voorts het onze van. Deze menschen hooren niet thuis in een tijd als de hedendaagsche, van hygiëne en vooruitgang. Ze bleven leelijk ten achter. Hoe gaarne toeven we echter in een milieu, waar orde en zindelijkheid heerschen. Waar de ijverige huisvrouw haar scepter op de juiste wijze zwaaid en den Nederlandschen naam hoog hield. Waar alles op zijn plaats staat... te blozen en te blinken. Waar het frisch ruikt en kant er uitziet. Dan kennen wij weer de Hollandsche vrouw in haar goede en te prijzen eigenschappen.

We geven haar dus gaarne een compliment, echter op één voorwaarde.

Wij zijn blij met haar zin voor orde en reinheid, mits ze niet vervalt in overdrijving. Vrouwen die het heele jaar door aan de

Spoelen.

De wasch-koningin!

Vol ijver en arbeid.

't Is een heele stapel.

Het kabbelend beekje, waaraan gewasschen wordt.

Zij wasschen niet.

schoonmaak zijn, bij wie de mannen niet mogen rooken, omdat de gordijnen pas gewasschen zijn en die graag willen hebben, dat de manslui hun schoenen reeds uitdoen achter de buitendeur, vinden we erg onsympathiek. (Het oordeel van alle mannen!) Overdrijving schaaft steeds, zoo is 't óók hier. Wij zijn hartstochtelijke voorstanders van de *zindelijkheid*, maar men moet „het

Wasch-rapen.

huisje bij de schuur laten", zegt men wel eens. En die *zindelijkheid* geldt niet alleen voor de omgeving, waarin we wonen, maar ook voor ons zelf, voor ons lichaam.

Er zijn nog steeds mensen, die bang voor water blijken, tot schade aan hun gezondheid en soms ook aan die van anderen.

Men kan o.i. niet dikwijls genoeg zijn handen wasschen en stellig „op tijd" dient men zich te verschoonen.

Welk een prettig gevoel is het, als men weer frische, heldere kleeven draagt; men is waarlijk een ander mensch geworden!

We zouden zoo door kunnen gaan met ons pleidooi van orde en netheid.

We willen echter slechts nog wijzen op het feit, dat orde van veel invloed is op ons geheele doen en laten, ja zelfs op ons denken, ons inzicht en gevoelen.

Dat reinheid zelfrespect schenkt en zelfbewustheid.

Hoe anders en beter zou de wereld zijn en er uitzien als allen de regels nakwamen van *zindelijkheid* en *ordelijkheid*. Deze goede hoedanigheden heffen een volk op, maken het gezien en geëerd.

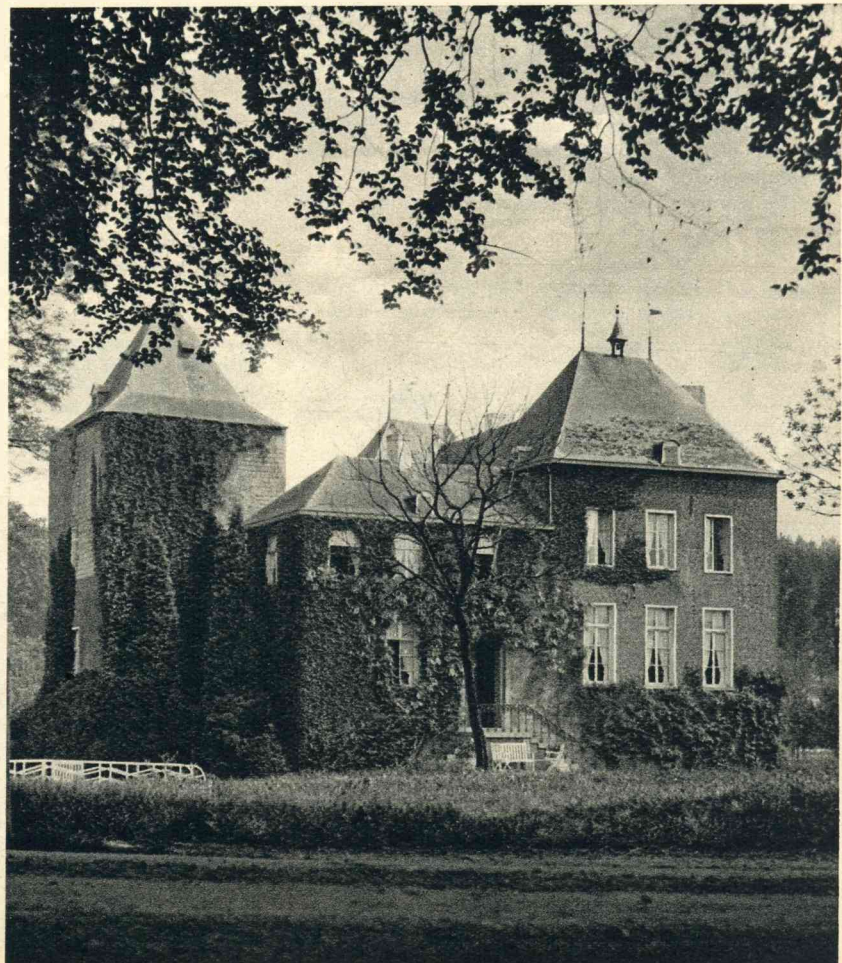
Daarom zijn we trotsch, dat Nederland een eerste plaats inneemt op dit gebied tusschen de naties....

En hoe komen we nu zoo aan dezen lof op de *zindelijkheid*?

Door het aandachtig beschouwen van de foto-reeks, die onze fotograaf vervaardigde te Baarlo.

Op zijn zwerftochten bezocht hij dit aardige

Ook Baarlo bezit een fraai kasteel.

Limburgsche dorp. 't Welk in 't bezit is van een algemeene, netjes overdekte waschplaats, aan de stroomende, heldere beek. En de camera-man trof het, want daar in Baarlo werd juist de wasch gedaan!

Hij richtte zijn lens op deze nuttige werkzaamheden en wij reproduceeren hier zijn nieuwste opnamen.

Hieruit blijkt, dat men in Baarlo, evenals in zoo veel andere plaatsen van 't Zuiden, 't ernstig meent met de *zindelijkheid* en het daarmee nauw neemt.

IJverig wordt gearbeid, met een lach op 't gelaat en met sterke handen en armen.

Want er is kracht en „pit" voor noodig om goed de wasch te doen.

Wij, voor ons, hebben respect voor die kloekke vrouwen, zooals ze werken en wasschen.

Ze zijn nuttige mensen in de maatschappij waarvoor we oneindig meer bewondering koesteren dan voor het knapste schoonheidskoninginnetje, met haar geschminkte, bleek gezichtje en haar witte, ledige handjes.

H.

De voetbalwedstrijd West-Europa—Centraal-Europa op den z.g. Olympischen Dag in de hoofdstad. De beide elftallen; links de Westelijke en rechts de Centrale spelers. Het Westelijk team, v.l.n.v. Kitzinger (Duitsland), Delfour (Frankrijk), Braine (België), v.d. Eynde (België), Lehner (Duitsland), Parerick (België), Smit (Holland), Goldbrunner (Duitsland), Caldenhove (Holland), Bakhuijs (Holland), Jacob (Duitsland).

SPORT VAN DE WEEK

Het succes van den z.g. Olympischen Dag is ditmaal wel grooter geweest dan ooit tevoren. Dit danken wij voornamelijk aan den hoofdschotel van het sportfestijn, gevormd door een treffen tusschen de West- en Centraal-Europeesche voetballers. Dank zij de ijverige bemoeiingen van den heer Lotsy heeft Amsterdam de primeur gehad van dezen interessanten voetbalkamp, welke naar wij mogen aannemen nog wel meerdere malen zal worden georganiseerd.

Het uitgebreide stadion was nog niet geheel uitverkocht, doch de thuisblijvers hebben ongelijk gehad, indien zij althans niet wegbleven omdat de prijs van f 3.— voor een plaats hun te veel in de papieren liep.

De voetbalwedstrijd werd met 3—1 door de Centralen gewonnen, die, dit dient direct gezegd, deze zege volkomen verdienden. Wij willen gaarne toegeven dat de Westelijken over het geheel genomen niet minder in den aanval zijn geweest, doch het spel van de Centralen stond toch werkelijk hoog genoeg boven dat der Westelijken uit, om de overwinning tot een hoogst verdiende te kunnen bestempelen.

Voor de fijnproevers was er veel te genieten. De sfeer, welke onze internationale voetbalwedstrijden kenmerkt, moge dan al achterwege gebleven zijn, het vertoonde voetbal was werkelijk van de allerbeste soort. Aan den eenen kant vooral Braine en aan de andere zijde Piola en de beide vleugelspelers hebben het publiek herhaaldelijk op staaltjes geraffineerd voetbal vergast, zooals wij dit op onze velden nimmer te zien krijgen.

Zooals gezegd verdienden de Centralen de over-

winning, gezien zij beter en gemakkelijker voetbal speelden. Hun positiekiezen, plaatsen en koppen was uitgesproken beter dan dat van het westelijke team, dat door zijn speelwijze dikwijls aan onze nationale ploeg herinnerde. Bij de Westelijken viel allereerst Braine op, die met den Duitscher Lehner een uitstekenden vleugel vormde. Bakhuijs deed geen buitengewone dingen. Een vergelijking tusschen hem en den midvoor Piola der Centralen valt voor honderd procent in het voordeel van den Italiaan uit, in wien wij trouwens een midvoor hebben ontdekt, zooals er op het vasteland niet veel te vinden zullen zijn.

Een afgeslagen aanval op het Centraal-Europeesche doel.

Spelmoment uit den voetbalwedstrijd West Europa—Centraal-Europa. Niet lang voor het einde scoorde Bakhuijs, na een schermutseling met den keeper, het eenige doelpunt der Westelijken.

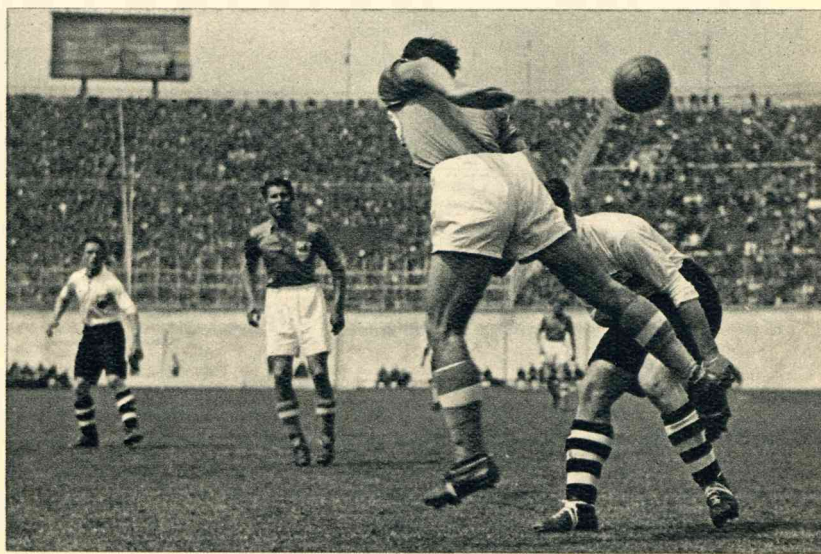
Smit speelde goed zonder meer en wij zouden dan ook Caldenhove als den besten Hollander in 't West-Europeesche team willen aanwijzen. Keeper Jacob had aan de nederlaag niet de minste schuld.

Bij Centraal-Europa waren naast Piola, die meer opviel dan Meazza en Sarosy, de beide vleugelspelers zeer goed. Teekenend is het ook wel dat Sas 2 doelpunten en Nejedly het andere scoorden. De sterke verdediging der Centralen, waarin Schmaus reeds tijdens de eerste helft zijn plaats aan een invaller moest afstaan, die echter niet minder bleek, had eigenlijk niet zoo heel veel moeite om de score der Westelijken tot slechts één doelpunt beperkt te houden.

Intusschen is gebleken dat de beste voetballers van het continent toch nog steeds in de Centrale landen huizen. Het was, alles bijeen genomen, een interessante strijd, die den noodigen luister heeft bijgezet aan het jaarlijksche sportfeest in onze hoofdstad.

Een gevaarlijk moment voor het Westelijk doel. Keeper Jacob en Caldenhove in 'n lastig parket. Moment uit den voetbalwedstrijd West- tegen Centraal-Europa.

Keeper Jacob in actie bij een der gevaarlijke aanvallen van de Centralen op het West Europeesche doel.

Officieele opening van het zwembad te St. Oedenrode. De commissaris der Koningin (links met hoed), daarnaast burgemeester H. van Rijkers van Kessel, daarvoor de echtgenoot van den commissaris slaan de verrichtingen gade.

Brabantia werd Zondag j.l. I.V.C.B.-kampioen. Kiekje van de Eindhovensche ploeg.

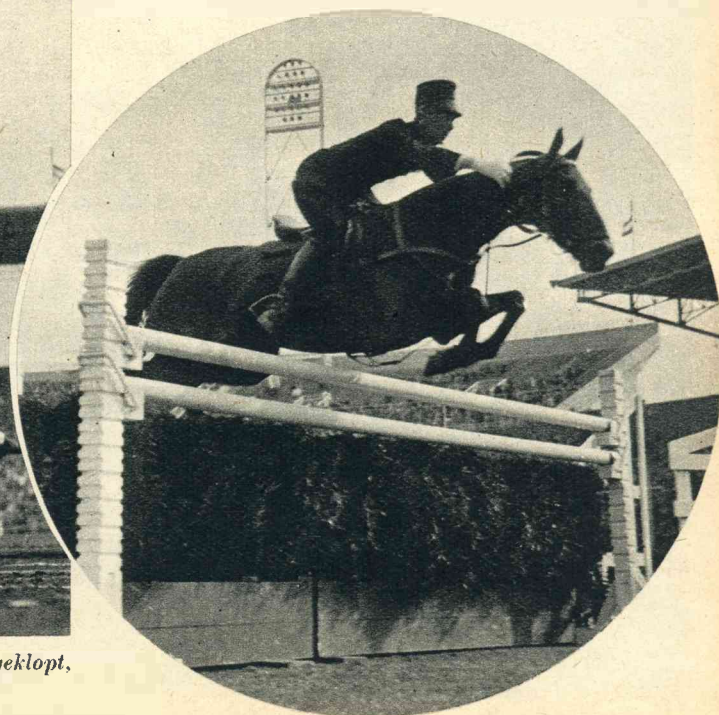
S.V.H. uit Heerlen is naar de tweede klasse van den K.N.V.B. gepromoveerd.

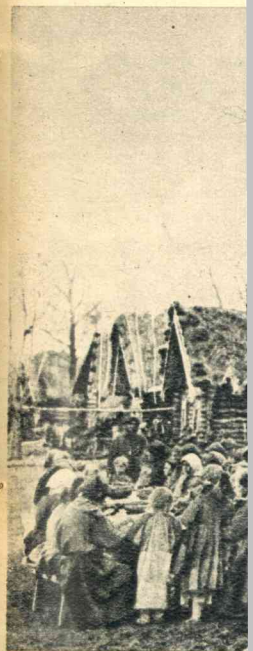
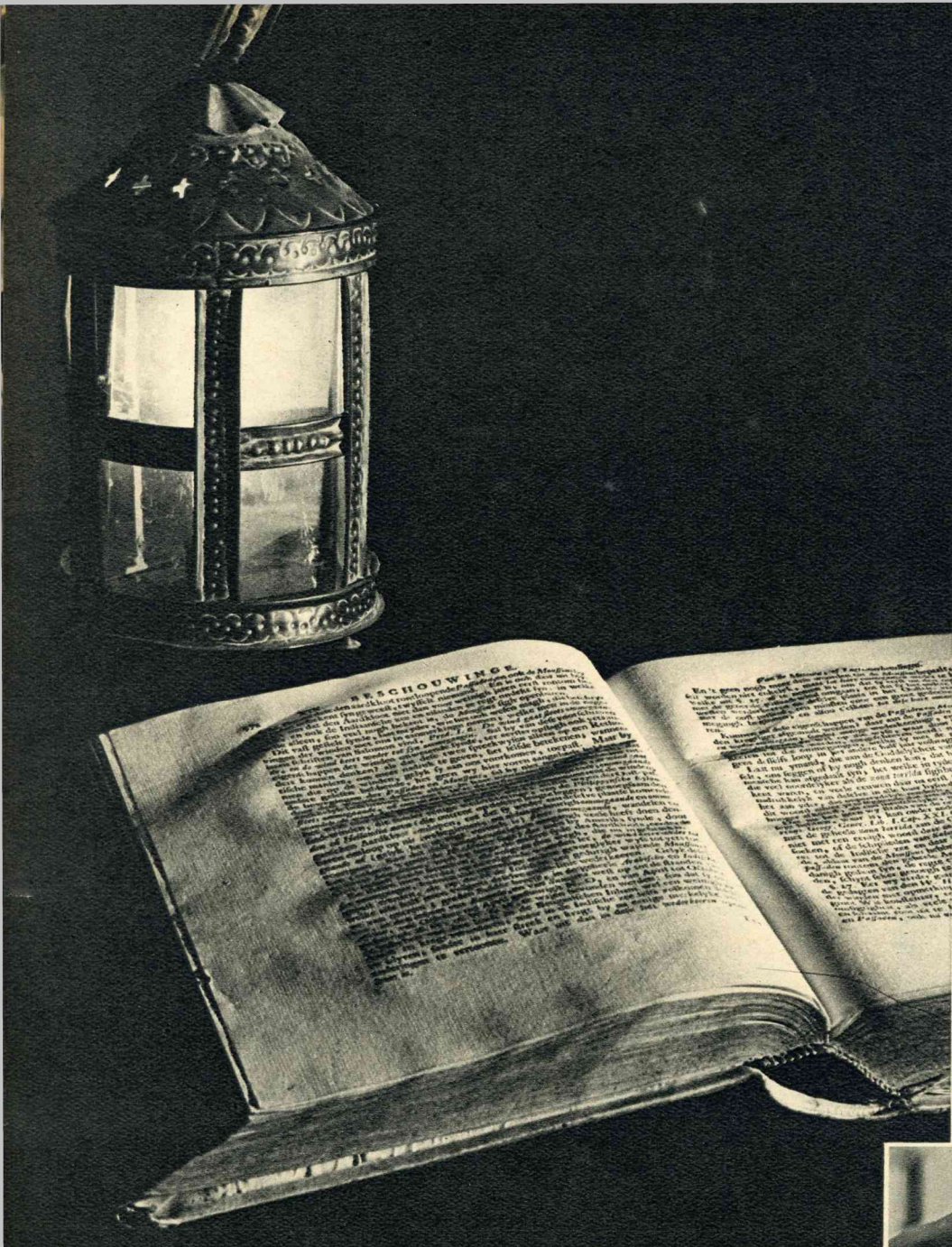
Hockey tijdens den Olympischen Dag te Amsterdam. Spelmoment uit de match van het Ned. elftal tegen Amsterdam. De oranjemannen wonnen met 2-0.

Op de 110 m. horden te Amsterdam werd Zondag de traditioneele kampioen W. Kaan door Brasser geklopt, Brasser geheel rechts, met Kaan naast zich.

Luitenant Greter won op Carina het springconcours, dat ter gelegenheid van den Olympischen Dag gehouden werd.

1 MINUUT Tien jaar later had men al aanzienlijke vorderingen gemaakt en kon men overgaan tot opname van stadsgezichten. De belichtingstijd was nog vrij lang, n.l. één minuut, en de foto's waren duur. Een gezicht op de Arno met op den voorgrond de Ponte Vecchio te Florence.

2 SECONDE De tijdsopname wordt

HET MEESTER van den mens de Camer

1 UUR Honderd jaar geleden slaagde de Franschman Daguerre er in om, langs scheikundigen weg, beelden vast te leggen op geprepareerde koperen platen. Onze foto stelt een opname voor met een belichtingsduur van één uur.

$\frac{1}{200}$ SEC. Een momentopname uit den eersten tijd van de eeuw of beter het bloeitijdperk der reportage-fotografie. Aartshertog Ferdinand begeeft zich in gezelschap van hertogin Sophie van Hohenberg naar het stadhuis van Serajewo.

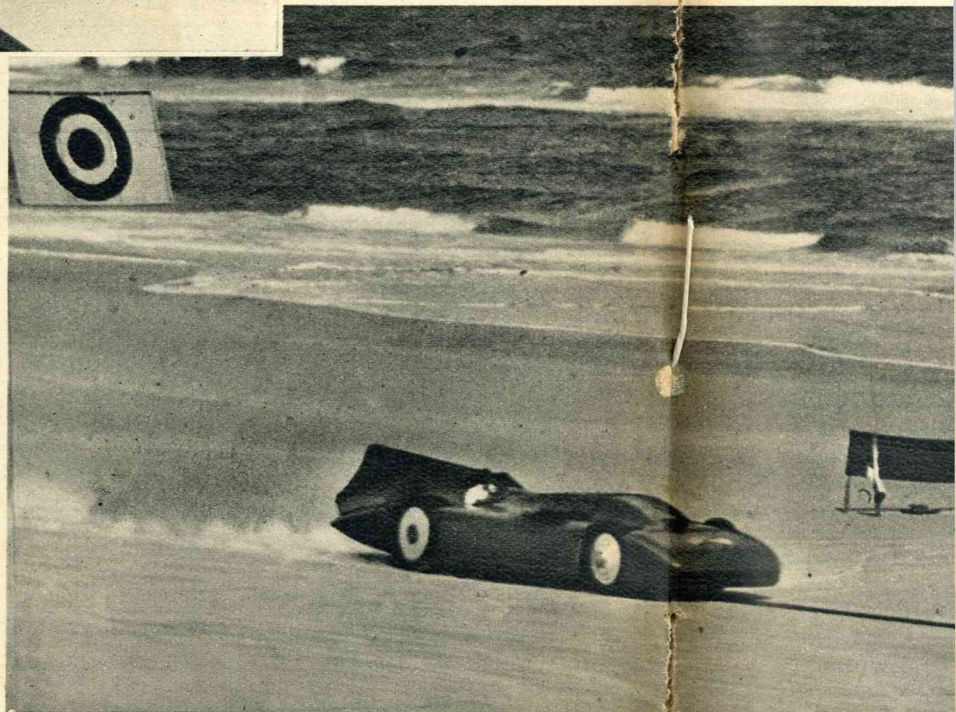
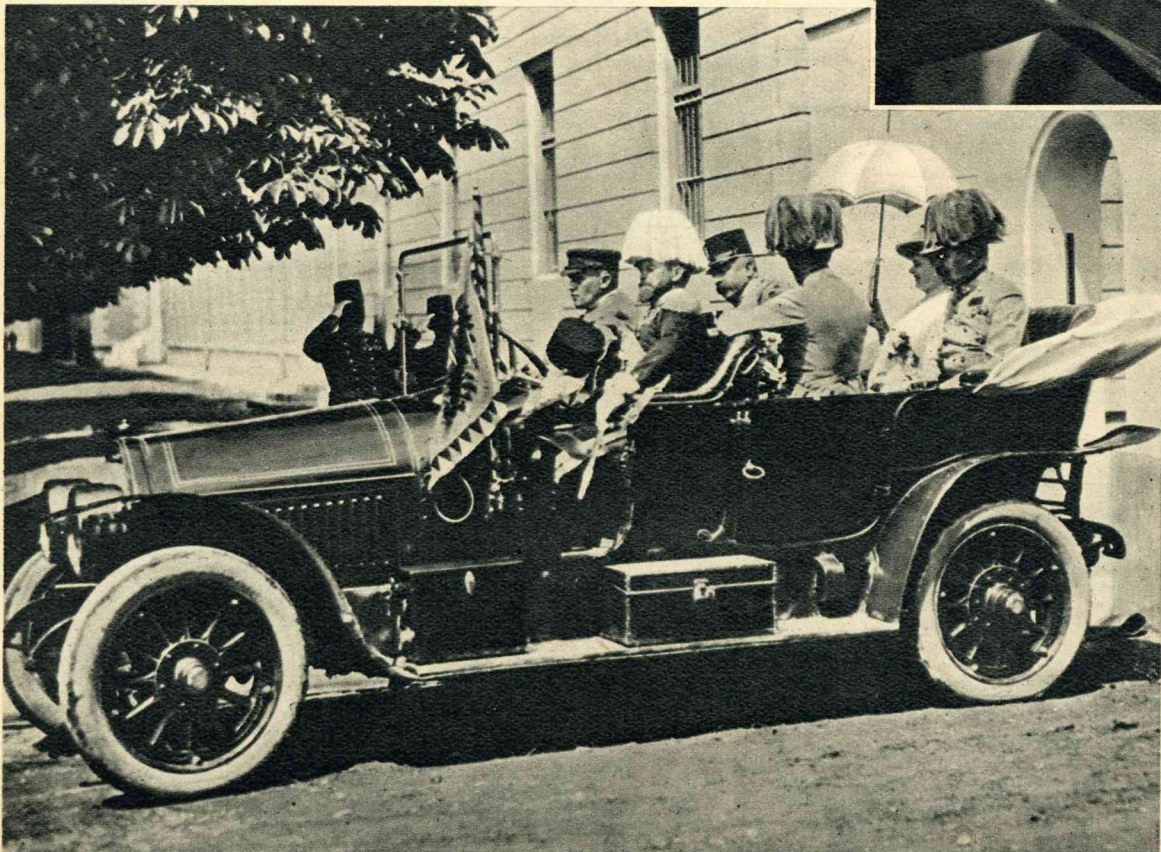

$\frac{1}{2.000}$ SEC.

De camera is reeds in staat snelle trilbewegingen te volgen en de eischen, die aan het materiaal worden gesteld, worden hoe langer hoe grooter. Dit stelt den cameraman ook in staat aan zijn opnamen een persoonlijk cachet te geven. Het voederen van vogeltjes in Artis.

$\frac{1}{100.000}$

Wat gebeurt er als de bal raakt? Onze foto moment weer, even nadat speler den bal heeft gestopt. Groote snelheid is de balsem naar zijn doel. De cameraman reeds specialiseeren op 't vastleggen van de onderdelen van 'n

$\frac{1}{50.000}$ SEC.

De bewegingen worden steeds sneller en moet zich aan die snelheid aanpassen. Opname van Malcolm Campbell's racewagen.

lijke vorderingen gemaakt van stadsgezichten. De l. één minuut, en de foto's Ponte Vecchio te Florence.

2 SECONDEN

Opname van een vroegere actualiteit. De hongersnood, na 'n mislukten oogst in het Wolga-gebied, dwingt de autoriteiten tot het treffen van bijzondere maatregelen.

De tijdsopname wordt hier reeds bijna verdrongen door de z.g. momentopname.

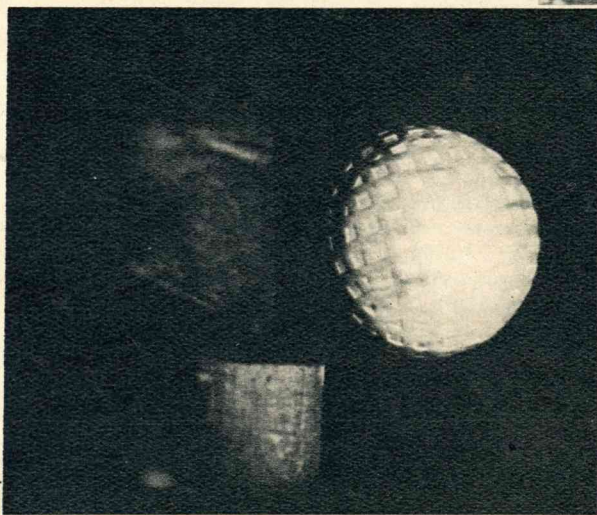
EESTERSCHAP en mensch over le Camera

5 SEC.

ra is reeds in staat snelle ingen te volgen en de die aan het materiaal gesteld, worden hoe langer er. Dit stelt den camera-in staat aan zijn opnamen onlijk cachet te geven. Het van vogeltjes in Artis.

$\frac{1}{100.000}$ SEC.

Wat gebeurt er als de golfstok den bal raakt? Onze foto geeft het moment weer, even nadat de golf-speler den bal heeft geslagen. Met groote snelheid is de bal op weg naar zijn doel. De camera kan zich reeds specialiseeren op 't weergeven van de onderdeelen van 'n beweging.

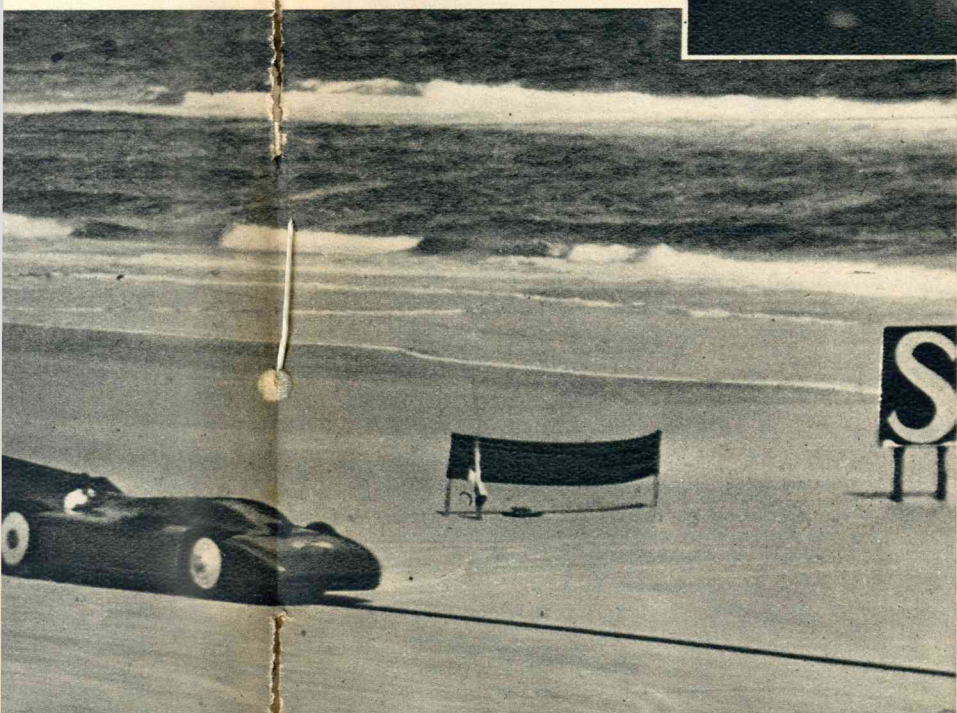

$\frac{1}{50}$ SEC.

De ex-keizer als prins Wilhelm, met zijn moeder keizerin Victoria. Het perfectionneeren der lenzen en de ontwikkeling der scheikunde houden gelijken tred en stellen in staat den belichtingstijd meer en meer te bekorten.

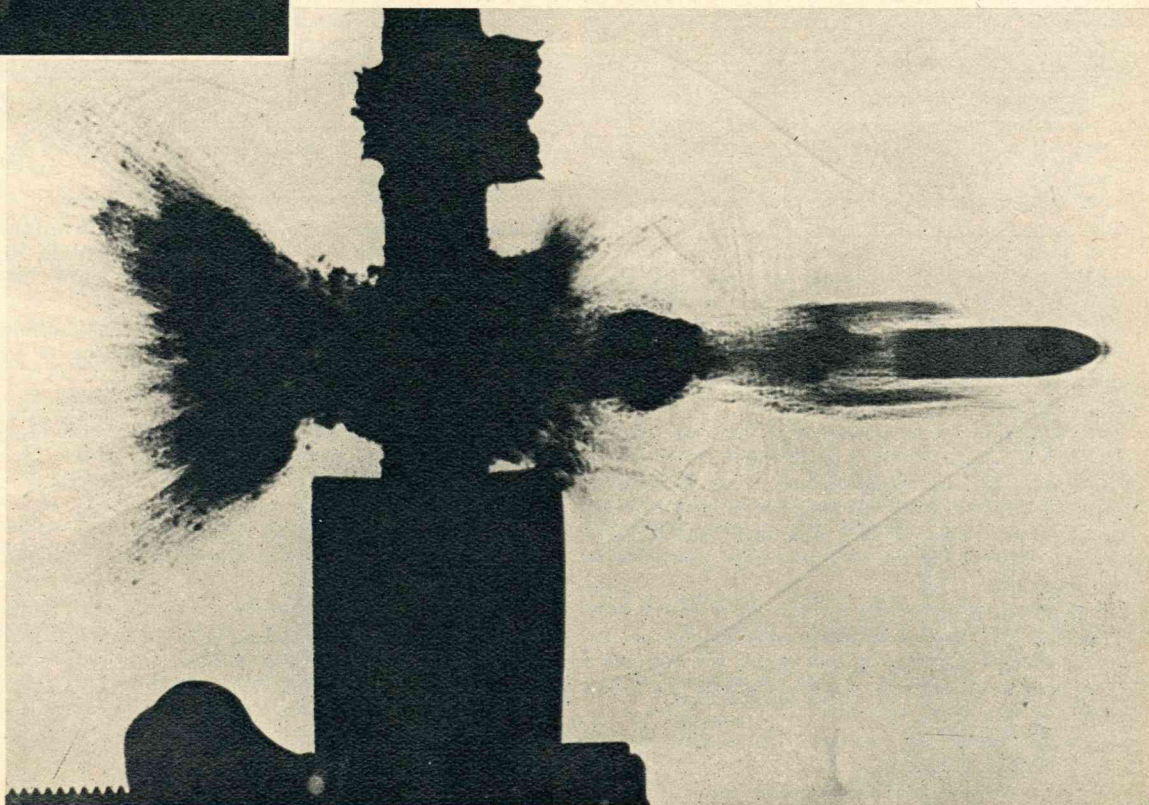
$\frac{1}{1.000.000}$ SEC.

Dergelijke snelle momentopnamen, die een der hoogtepunten vormen der moderne fotografie, kunnen alleen langs electrischen weg mogelijk gemaakt worden. Voor de opname van deze beweging (het doorboren van een stalen plaat door een kogel) had men een spanning noodig van 20.000 volt. Men ziet duidelijk hoe de kogel ook in de lucht een spoor achterlaat.

SEC.

De bewegingen worden steeds sneller en de camera moet zich aan die snelheid aanpassen. Moment-opname van Malcolm Campbell's racewagen te Daytona.

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Natuurlijk niet," nam graaf Bingley het woord, op een sussende manier alsof hij tot een lastig kind sprak. „Natuurlijk niet. Veronderstel! Een Punder, die bij zijn neus genomen wordt! Een neuslooze Punder! Maar zegt u mij eens — wat bedoelde u eigenlijk met die wettelijke aanspraken? Dacht u die te hebben?" „Die kán ik hebben!" zei meneer Punder triomfantelijk.

„Welnu, u moet nemen waar u recht op hebt," antwoordde graaf Bingley kalm. „En nu, Crump, laat meneer Punder alsjeblieft uit."

De heer Punder nam plotseling de houding aan van een getergden stier. Doch nu kwam Ernest overeind. Hij voelde zich tot iets groot sch in staat; zijn Bingley-natuur liet zich eensklaps niet langer verloochenen.

VIERDE VERVOLG

„Wenscht u hier uitgelaten of uitgesmeten te worden?" snauwde hij den heer Punder toe. „Ik geef

u tien seconden om u te beraden."

Vastberaden nam hij zijn één-dollar-horloge in de hand en begon te tellen. „Een - twee - drie..."

„Ik ga!" schreeuwde meneer Punder buiten zichzelf van woede. „Maar onthoud mijn woorden: ik kom terug!"

Met een woest gebaar klemde hij zijn hoogen hoed op zijn dik hoofd en verliet sissend als een slang het vertrek.

ZESDE HOOFDSTUK

Vijf onwaarschijnlijk lijkende dagen lang was Ernest nu reeds heer en meester van Bingley Castle, maar het kasteel en zijn bewoners hadden nog steeds een onwezenlijk aanzien voor hem. Van tijd tot tijd kneep hij zich eens flink in zijn arm om te weten, of alles geen krankzinnige droom was en dat bleef evenmin onopgemerkt voor Crump, als onbesproken in het bediendenvertrek.

„Knijpt hij zichzelf, zeg je?" vroeg juffrouw Featherby onder haar werk door. „Wel, daar valt eigenlijk niets van te zeggen. Hij mag met zichzelf doen wat hij wil. Als hij het mij maar niet doet."

„Desniettemin en desniettemin beschouw ik zoo'n gedrag als zeer onbehoorlijk voor een miljonair," merkte Crump op. „Als hij dat tenminste is, waaraan ik vaak genoeg twijfel." Hij trok een geheimzinnig gezicht en ging voort: „Ik voor mij denk er het mijne van. Ik heb een sterk vermoeden, dat hij allerlei vuile zaakjes aan de hand heeft en dat we er hier nog wel meer van zullen hooren."

„Hij zal toch niet met plannen rondloopen graaf Bingley en my lady in hun bed te vermoorden?" kwam een zekere heer Cook verschrikt tusschenbeide.

„Ik vrees," antwoordde Crump somber, „dat zij spoedig geen van beiden een bed meer zullen hebben, om erin te kunnen worden vermoord. Het kon wel eens blijken dat hij het op een heel andere manier op hun leven had voorzien."

„Op welke manier?" vroeg juffrouw Featherby ontdeld.

„Ja, dat zullen we af moeten wachten," zei Crump. Juffrouw Featherby schudde haar hoofd. „Ik geloof, dat ik je begrijp. Maar om zulke plannen uit te kunnen voeren, komt hij me veel te onbeduidend voor. Een gevaarlijk mensch gedraagt zich niet zoo rustig en beleefd. Want zóó doet hij, dat moet ik hem nageven."

„Aha!" viel Crump uit en hij legde een wereld vol beteekenis in dien uitroep. „Zulke rustige en beleefde menschen! Jawel! Een tijger, die zijn prooi beloert, gedraagt zich ook zoo rustig. Maar als u had gezien wat ik zag en hoorde..."

„Waar? Wanneer?" vroeg juffrouw Featherby.

„Het was op den dag, toen die meneer Punder hier was," verklaarde Crump. „Je had het eens

door Richard Connell

✱

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Ernest Bingley, van nature een groote droomer en fantast, woont geheel alleen in het stadje Bear Falls (staat Iowa in Amerika) en drijft er een zaak in het opzetten van dieren. Hij is een héél ver familielid van den graaf van Bingley — hoewel deze van z'n bestaan niets afweet — en hoopt sinds jaren z'n voorvaderlijk kasteel in Engeland eens een bezoek te kunnen brengen. Een buurman van hem, mijnheer Slocum, wil de zaak voor een zijner zoons koopen en biedt 'n som van vijfduizend dollars. Ernest wint op de jaarbeurs den eersten prijs met een stand van geprepareerde vogels en dieren uit den staat Iowa, en is door de driehonderd dollars, welke hij hiermede verworven heeft, in staat een bezoek aan het kasteel zijner voorvaderen in Engeland te brengen. Zijn zaken worden intusschen waargenomen door den zoon van mijnheer Slocum. In Pennynon, waar Bingley Castle gelegen is, huurt hij een ouden, schonkigen schimmel, waarop hij, gelijk een ridder uit vroeger eeuwen, naar het oude kasteel rijdt. Hij is nog onbewust van het feit, dat de bewoners in dringende geldverlegenheid zijn. Ze verwachten een rijken Amerikaan, die het kasteel voor eenigen tijd wil huren. Ernest wordt voor dezen persoon aangezien. Lady Rosa, de knappe dochter van graaf Bingley, maakt met hem een tocht door het historisch kasteel. Hij besluit z'n zaak in Bear Falls aan mijnheer Slocum te verkoopen en voor dit geld het kasteel een maand te huren. — Intusschen komt de werkelijke huurder, mr. Punder, opdagen, die het kasteel onmiddellijk wil betrekken. Graaf Bingley wijst hem met minachting de deur.

✱

moeten meemaken, hoe onze miljonair toen zijn klauwen en tanden liet zien. Hij snauwde dien Punder af alsof hij een kwajongen was en stond klaar om hem het huis uit te smijten. Ik moet bekennen, dat ik hem toen bewonderde. Want er is moed voor noodig, om het tegen iemand als Punder op te nemen. Enfin, voor de familie is het te hopen, dat onze miljonair een echte is; dat zou haar uit een netelige positie redden. Meer zeg ik er niet van, juffrouw Featherby, ik geloof zelfs dat ik al te veel heb gezegd."

Op zijn inspectietoelt door het huis, om te zien, of alles behoorlijk schoongemaakt was, verscheen Crump dien morgen ook in de bibliotheek. Pas toen hij weer wilde gaan, bemerkte hij Ernest, die met een dik, oud boek in de sofa gedoken lag.

„Neem me niet kwalijk, meneer," zei hij haastig. „Ik wist niet dat u hier was."

„Ik was ook niet hier, Crump," antwoordde Ernest vriendelijk, met zijn gedachten uit de middeleeuwsche historie van Bingley Castle naar de werkelijkheid terugkeerend. „Nu ben ik echter weer hier."

Terwijl hij opstond bemerkte hij een neerslachtigen blik in Crump's blauwe oogen. „Wat scheelt er aan, Crump? Waarom kijk je zoo treurig?"

„Ik voel me eenzaam, meneer," antwoordde Crump met een droevigen zucht. „Ik heb een zwaar verlies geleden. Elaine is vannacht gestorven."

„Je vrouw, Crump?" vroeg Ernest ontdeld.

„O neen, meneer; ik ben vrijgezel."

„Iemand van je familie dan?"

„Zoo zou ik haar hebben kunnen noemen, meneer. Elaine was gedurende twintig jaar mijn beste vriendin. Ik had haar reeds, toen zij nog 'n baby was. Ik had haar allerlei kunstjes geleerd. U had bij voorbeeld eens moeten zien hoe trouw zij mij uit eigen beweging m'n pantoffels bracht als ik 's avonds vermoeid op mijn kamer kwam. Maar nu is ze dood en nooit zal ze mij m'n pantoffels meer brengen."

Zijn adem stakte bij die gedachte.

Ernest keek hem aan met een blik vol sympathie.

„Erg jammer, Crump. Wat was Elaine voor 'n hond?"

„Een mops, meneer. Zij kwam uit 'n excellente familie. Haar grootvader was het lievelingshondje van wijlen Hare Majesteit koningin Victoria."

„Is het toch waar?"

„Ja, meneer," zuchtte Crump. „Och, ik zou er niet zoo erg bedroefd om zijn geweest, als we elkander niet zoo goed verstaan hadden. Zes maanden geleden heeft ze eens een ongelukje gehad en nadien is zij nooit meer de oude geworden. Zij lag den laatsten tijd voortdurend in haar mandje voor den haard, maar zoo ziek als zij was, kwispelde zij toch nog met haar staartje, als ik op m'n kamer kwam. Het leek wel niet veel meer op kwispelen, maar wij wisten allebei dat zij haar best deed, om nog zoo lief en vriendelijk mogelijk te zijn."

„'t Is erg jammer, Crump," herhaalde Ernest. „En waar is Elaine nu?"

„Zij ligt nog in haar mandje, meneer. Het grootste deel van den nacht heb ik bij haar gewaakt. Vanavond zullen wij haar in den tuin begraven."

Crump zette zoo'n ongelukkig gezicht, dat zelfs ongevoeliger menschen dan Ernest medelijden met hem zouden hebben gekregen. „Ik begrijp wat er in je omgaat, mijn vriend," beklagde Ernest hem. „Ik betuig je mijn deelneming met dit zware verlies."

„Dank u, meneer," antwoordde Crump getroffen. „En nu wilt u me wel excuseeren; ik moet aan mijn werk denken..."

Dien avond verscheen Ernest laat aan het diner. Hij was gejaagd en zag er moe uit. „Het spijt mij zeer, maar ik moest even voor zaken naar Bristol," verontschuldigde hij zich toen hij de eetzaal binnentrad, waar het vleesch reeds werd opgediend.

„Voor zaken?" vroeg graaf Bingley. „Dat vind ik altijd interessant. Zou je me niet eens op een bevattelijke wijze en met 'n paar woorden de beursgeheimen van Wall street kunnen verklaren, Ernest?"

„Maar, vader," kwam Rosa haastig tusschenbeide, „ziet u niet dat Ernest vermoeid is?"

„Och, vermoeid..." glimlachte Ernest.

„Ha, gelukkig! Misschien wil je dan wel zoo goed zijn een paar vragen van me te beantwoorden," hernam graaf Bingley.

Een verschrikkelijk geschreeuw uit de keuken sneed zijn vragen echter reeds bij voorbaat af.

„Cook schreeuwt zóó niet," merkte graaf Bingley op. „Visch eens even uit, Crump, wie daar bezig is."

Crump's antwoord bleef uit, want Crump was er niet. Het geschreeuw bleef echter aanhouden. „Dan zal ik zelf maar eens gaan kijken," besloot graaf Bingley.

„Ik ga met u mee," zei Ernest. „Er mochten soms eens indringers zijn."

Lady Rosa sloot zich bij hen aan. In de keuken wachtte hun een vreemd schouwspel. De verschrikkelijke geluiden bleken van juffrouw Featherby afkomstig te zijn, die bezig was een heelen zondvloed water over Crump uit te storten. Crump zat wezenloos in een stoel gedoken en zag er uit of hij bereid was den geest te geven.

Graaf Bingley voelde hem op een deskundige manier den pols. „Een flauwte," constateerde hij. „Hij heeft die wel eens meer. Cook, geef 'm een slok brandy. En scheiden jullie hier uit met dat kattengejammer."

Terwijl Cook den verwezen Crump een hoeveelheid brandy tusschen de lippen goot, informeerde graaf Bingley: „Wat heb je hem gedaan, Cook?"

„Ik, meneer? Niets, meneer! Ik was bezig met het dessert, toen hij ineens kwam binnenstormen. Hij zag zoo wit als rijst en was heelemaal van streek. „Het spookt, het spookt!" brulde hij. En toen viel hij op een hoopje in dezen stoel neer."

Graaf Bingley schudde zijn hoofd en goot met eigen hand nog een tweede dosis brandy tusschen Crump's lippen. Crump sloeg eensklaps zijn oogen

op. „Waar... waar ben ik?” mompelde hij flauw.

„Gezond en ongedeerd in de keuken, Crump,” antwoordde graaf Bingley. „Wees maar niet bang. In 'n minuut ben je weer opgeknapt. Wat is er eigenlijk met je gebeurd?”

Crump keek verwezen rond. „Elaine, meneer,” zei hij klappertandend. „Ze leeft weer.”

„Leeft ze weer?”

„Jawel, meneer. Ze is opgestaan uit den dood. Toen ik haar vanmorgen voor het laatst zag, was zij zoo dood als 'n Napoleon. Ik sloot zelf haar oogen, toen zij den geest gegeven had. Een paar minuten geleden kwam ik echter op mijn kamer en toen leefde zij weer. Zij lag met haar oogen open en kwispelde blij met haar staart.”

Graaf Bingley fronste zijn wenkbrauwen. „Hoor eens, Crump, doode mopshonden kwispelen nooit met hun staarten. Veroorloof me een vraag: je hebt toch niet te veel brandy gedronken?”

„Beslist niet, meneer,” bezwoer Crump. „Meneer weet wel dat ik nóóit tipsy ben, uitgezonderd misschien op mijn verjaardag.”

„Ik moet toegeven dat je de waarheid spreekt. Maar dan moet er een wonder gebeurd zijn, Crump. Ga op je beenen staan, dan zullen we het eens gaan onderzoeken.”

Crump kwam sidderend overeind en alle aanwezigen begaven zich in optocht naar Crump's kamer. Juffrouw Featherby en Cook vormden de bibberende achterhoede. Om Ernest's lippen speelde een flauwe glimlach, maar hij zei niets. In Crump's kamer stonden allen als één man stil. Verstomd staarden zij naar het mandje bij den haard, waarin Elaine hen met vriendelijke oogen aanzag en vroolijk met haar staart kwispelde.

„Je hebt gelijk, Crump,” viel graaf Bingley verrast uit. „Ze is levend, of zij is haar eigen geest. Lief, braaf hondje,” prees hij Elaine, die hem fixeërend bleef aanstaren en met haar staart kwispelde. „Wel, ik was niet bang van haar toen zij leefde en waarom zou ik dus bang zijn voor haar geest,” ging hij voort, terwijl hij het mandje naderde. Hij strekte een hand uit en streefde den ebbenhoutkleurigen snuit van Elaine. Hij voelde hard en levenloos aan en eensklaps keek hij op.

„Ze is opgezet,” zei hij verrast.

Crump, die op den drempel was blijven staan, om bij het eerste onheil de beenen te nemen, waagde het een stap in de kamer te komen. „Maar opgezette mopsen kwispelen toch evenmin met hun staart als doode mopsen?” bibberde hij.

„Deze toch wel,” antwoordde graaf Bingley. Hij boog zich wat dieper over Elaine heen en hoorde een zacht getik in het mandje. „Een uurwerk,” zei hij glimlachend. „Drommels, dat is knap bedacht. Ze is haast niet te onderscheiden van de levende Elaine. Vind je wel, Crump?”

Crump kwam met een diepen zucht van verlichting nader. Met een hand die nog licht beefde, streefde hij Elaine over den kop. Op hetzelfde oogenblik liet Elaine een kort, scherp gebelf horen. Crump deinsde terug, alsof hij door een adder gebeten was en viel met een zware bons op het zitvlak van zijn deftige butlerspantalon.

„Crump, houd je een beetje in bedwang,” vermaande graaf Bingley hem. „Ze zal je heusch geen kwaad doen of bekeken.”

„Maar zij blafte, meneer,” stamelde Crump.

„Inderdaad, zij blafte, maar zij is toch niet haar eigen geest. Zij voelt

tenminste heelemaal niet aan als een geest. Voor dat blaffen zal ook wel een verklaring te vinden zijn.”

„Jawel,” klonk eensklaps Ernest's stem. „Die verklaring kan ik u geven. Om Crump te verrassen besloot ik vanmorgen Elaine te prepareren. Ik was zoo gelukkig in Bristol een dierenpreparateur te vinden die mij toestond van zijn werkplaats gebruik te maken.”

„Aha,” zei graaf Bingley. „Welnu, als het je bedoeling was Crump te verrassen, dan meen ik te mogen zeggen, dat je daarin volkomen geslaagd bent.”

„Neemt u het me niet kwalijk,” hernam Ernest blozend. „Ik had niet kunnen denken, dat ik zoo'n consternatie zou teweegbrengen. Het was dom van me.”

„Pardon, meneer. Het was niet dom, maar zeer vriendelijk van u,” liet Crump zich hooren. „Het is een groote troost in mijn verlies wat u voor me hebt gedaan. Maar hoe komt het dat zij blafte, meneer?”

„Dat doet zij als je haar over den kop streeft, Crump. En zie eens hier. Als je haar opwindt kwispelt zij twaalf minuten lang met haar staart. Dat is het heele geheim.”

„Wonderlijk, meneer; zeer wonderlijk,” zei Crump bewonderend. Zijn gezicht straalde van genoegen. „En ik ben u zeer dankbaar.”

„En ik heb honger,” merkte graaf Bingley op. „Zullen we naar de eetzaal terugkeeren? Kom, het diner wordt koud...”

In de keuken goot Crump zwarte koffie in de kostbare kleine Spodekopjes.

„Zooals ik u al eens eerder heb opgemerkt, mijn lieve juffrouw Featherby, blijk ik toch maar een uitstekenden kijk te hebben op de menschen,” zei hij vermanend. „Ik wil er dit maar mee zeggen: meneer Ernest Bingley mag een millionaire zijn of een vagebond, een Amerikaan of 'n Eskimo, in ieder geval is hij een heer in den besten zin van het woord. En nu moet u me een oogenblikje excuseeren. Ik moet even naar m'n kamer om Elaine op te winden.”

ZEVENDE HOOFDSTUK

Na het diner werd er dien avond gezongen en gespeeld. Rosa zong op Ernest's verlegen verzoek een paar oude minneliedjes, graaf Bingley uit eigen aandrang en met een heeschen, perkamentachtigen tenor een jagerslied, waarvan hij melodie noch tekst kende en Ernest zong allerlei variaties op een populair Amerikaansch liedje, waarbij hij zichzelf begeleidde op 'n harmonica.

„Je bezit heel wat talenten, Ernest,” merkte graaf Bingley bewonderend op. „Je bent niet alleen muzikaal, maar ook een onnavolgbaar kunstenaar in het opzetten van mopshonden. Onze Crump is in de wolken. Zou je ook eens iets voor mij willen doen?”

„Met het grootste genoegen, meneer Bingley. Hebt u ook iets op te zetten?”

„Neen, dat niet, of het zou m'n zuster Julia moeten zijn. Pardon, dat ontviel aan mijn mond. Ik zou haar beslist niet opgezet willen hebben. Ik zou niet eens weten waar ik haar zou moeten plaatsen.”

„Ernest wacht nog steeds op wat u hem te vragen hebt,” merkte Rosa waarschuwend op.

„Ah, juist,” herinnerde graaf Bingley zich. „Wel, de kwestie is dat ik over een dag of veertien graag de beschikking zou willen hebben over Bingley Castle. Ik bedoel slechts voor twee dagen en nachten. Zie je, de Pennyton Jagers Club is gewoon hier het jaarlijksche

Vervolg op pag. 26

Vasenol-
Toilet-Poeder

**beschermt Uw huid en
schept een gevoel van
welbehagen**

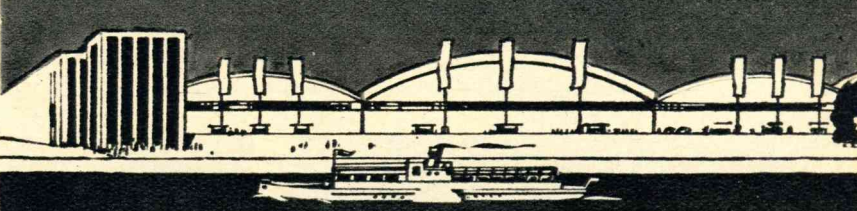
**Prijs per stroolbus Fl.0,50
Navullingen Fl.0,35**

GROOTE NATIONALE TENTOONSTELLING SCHAFFENDES VOLK DÜSSELDORF

MEI - OCT. 1937

**GROOTE TUINSHOW - INDUSTRIE -
STEDENBOUW - GROOT LUNAPARK
AAN DEN RIJN**

78 H.A. GROOT - 42 HALLEN - 30 PAVILJOENS
20 RESTAURANTS EN CAFÉ'S

60% Reductie op de Deutsche Spoorwegen
Inlichtingen: Duitsch Verkeersbureau, Kalverstraat 111, Amsterdam C

**Grossmith's
Old Cottage**

*Een verzorgd
uiterlijk....*

heeft iedere dame, die
Grossmith's Old Cottage
toilet-artikelen gebruikt.
Speciaal voor dit doel
onmisbaar zijn:

**Old Cottage Zeep en
Lavender Water**

Importeurs:
Richard Wernekinck & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

**Grossmith's
Old Cottage
Lavender**

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 19 Juni 1937.

Amico,

Om dan 't verhaal — hoe 'k weer 'ns aan 'n nuw pak kwam van Guust Verhagen — af te vertellen: op 'nen avond, nada'k 'm weken had ontloopen, kwam ie bij ons binnen, mee den gerepareerden mantel van Trui over den arm.

En als ie Trui te bewonderen stond in den opgekalefaterden mantel, dan zee-t-ie zoo, langs z'n neus weg, zonder naar me te kijken: „De stalen al ingezien, Dré?

„Stalen?!

„Die 'k veur d'aarigheid achtergelaten heb, lest.”

„Veur d'aarigheid?!

„Geef ze 's, Trui, asteblijft.”

En veur ik 't wist, amico, zat ik stalen te kijken! Prachtstoffen! Den Guust levert alleen onverslijtbare pakken en da's sjuust zoo erg, als hij ze gemaakt hee! En... goeiekoop! Hij concurreert teugen de confectie op. Maar hij maakt z'n costuums zoo, dat ge 'r moei, doodmoei in wordt. Ze zijn te nauw en te wijd tegelijk! Hij vult ze op mee cocusmatten of zoo iets en zoo'n costuum weegt als lood. Den broeksband schijnt ie te voeren mee ouwe koppeliemen, gesnejen uit nijlpeerdenleer. In ieder geval: in 'n pak van den Guust kunt g'owen nie roeren noch keeren. Oew armen lijken na 'n uur lamgeslagen.

„Nou? Dré? Stoffen, ee? Hebt ge nooit aan oew lijf g'ad, man! 'n Reuzeprima wolleke! En deus? Voel 's? Mooi dessijn, ee? Engelsch! En deus? Leste mode! Maar ditte zal oewen keus wel zijn, 'n ribbeltje. Of wil ge liever kamgaren? Gij zijt nog al ouderwetsch. Maar kamgaren blijft eeuwig mode! Hier heb ik 'n kamgaarke veur oe, mee 'n tikkeltje. Voel's, Trui? Zooiets hebt ge nog nooit tussen oew vingers g'ad!” (Z'n kwebbel stáát niet stil!)

Trui vond de stoffen magnifiek en dat waren ze! „Zoo'n pak veur veertig gulden,” zee Trui, „gemaakt mee eerste klasse senelle...”

„En gevoerd...” zee den Guust.

„Mee eiken paneelen,” viel ik in z'n rede!

Den Guust lachte. „Kameelhaar,” zee-t-ie.

„Krulbeerenhaar,” ik weer.

„'t Hee niks gin haast,” den Guust weer, „ge kunt de stalen gerust nog 'n paar dagen houwen.”

„Jawel,” huichelde-n-ik bezorgd, „maar as oew klaanten...”

„Familie gaat veur,” huichelde den Guust veul solieder terug: „laat ik ze wel halen!”

Als ie weg was heb ik 'nen eed gedaan, dat ie me gin pak zou leveren en twee dagen later stond ie me de maat te nemen!

„Toe nou maar,” had Trui gezeed, „hij werkt hard en goeiekoop, hij hee 'n zwaar huishouwen, z'n vrouw pas uit 't gasthuis, z'n oudste zonder werk...”

„Maar daarom hoef ik toch nie veur schandaal te loopen. Stopt dan 'n tientje tussen de stalen en laat mij mee rust!”

Maar veur zulke logica is het vrouwvolk nie te vinden, amico! „Ik zal 'm tientjes! Ik snij ze van m'n rug! Jawel! Mooien tijd! Tientjes strooien! Ge zij beduveld.”

'n Week later stond 't pak in den „eersten pas”, zee den Guust, toen ik weer bij 'm kwam om te scheren. Hij kwam den anderen avond om acht uur binnen en ging over tien en weg. Er deugde gin bal van, maar den Guust zee: „'t Is den eersten pas pas.”

Tweeden pas. 't Vestje was klaar. Deugde nie. En mee prachtige verwondering zee den Guust:

In dezen brief leest u het kostelijk verhaal van een niet te besten kleermaker en een ongeduldigen klant. Het is d'n Guust toch gelukt, met behulp van Trui, een costuum aan d'n Dré te verkoopen. Het passen van dit pak is voor onzen Dré een ware marteling, maar evenzeer voor den „tailleur” Guust zelf. Het vestje gaapte zóó, dat Dré „mee begost te gapen”! De jas „blaasde” onder de armen, zooals Trui met een effen stem opmerkte. En ondertusschen tornt, speldt en streept die Guust, terwijl hij zich beijvert te verklaren, dat alles tip-top in orde komt en dat 't slechts ligt aan een kleinigheid! Wilt u eens gezond lachen, leest dan dit vermakelijke verhaal!

„Da's me nog nóóit gebeurd' maar 't komt veur malkaár. Dré! Ge betaalt nie, veur 't heelegaer naar oewen zin is!”

Derden pas. 't Vestje zat geschilderd. Volgens den Guust tenminste. Ik zee: „Jawel, maar dan mee 'nen groffen kwast, Guust.” 't Gaapte zóó, amico, da'k mee begost te gapen.

„Naaike instikken,” beweerde den Guust. „da's alles! Doe nou 't jasje 'ns aan.”

Hij was verrukt! „Trui? Nou? Hoe zit dat aan z'n lijf? Gegoten! Gegooten sekkoe!”

„'t Blaast onder d'arms,” zee Trui mee 'n effen stem. „Da's zóó weggenomen,” stelde den Guust gerust. En hij spelddde, streeppte mee krijt, da'k er moei van werd.

„'t Is te kort ook,” vond Trui.

„Oem,” suste den Guust, „da's kwestie van smaak. Den Dré houdt van korte jaskes!”

„Ge lieget!” meende ik te motten opmerken.

„Heb ik m'n eiges dan zóó vergist?” vroeg ie toen. Maar antwoord kwam er van nergens.

„Mouwen goed van lengte, Dré?”

„M'n kraag zit nie goed. Zie — deus helpt sluit aan, maar die helpt gaapt als 'nen leeuw!”

„Efkens kijken, efkens kijken... jja... hij gaapt 'n bietje. Kijken... oh! Ik zie 't al! Kleinigheid.” En opgetogen over de vondst begost ie weer te tornen, te spelden en te strepen.

„Mouwen goed van lengte, Dré?”

„'t Jaske is van veuren korter dan van achteren,” zee Trui.

„Jja... nou ge 't zegt, hij draagt óp,” zee den Guust. Hij streeppte.

„Dus 't wordt nóg 'n stukske korter?” vroeg ik.

„'k Zal 't van achteren perbeeren uit te laten,” beloofde-n-ie. „Mouwen goed van lengte, Dré?”

„Ik kan m'n armen nie naar boven krijgen.”

Den Guust keek, keek, keek mee groeiende verwondering en zee eindelijk: „Daar stáát 'nen mensch toch veur! Zooiets heb ik nog nooit meegemaakt.”

Hij krabde op z'n kop, lachte, beweerde: „Zoo

wordt 'nen mensch toch soms veur de gekste raadsels geplaatst.”

En ik geloof, dat ie 't heele geval beschouwde als 'n beproeving van Onzen Lieven Heer, Wien ie 't nie al te kwalijk nemen wou.

Trui vond de oplossing! 'n Spieke zus, 'n spieke zoo, wat inlaten, wat uitlaten...! 't Zweet brak me uit.

„En nou de broek,” zee den Guust zelfverzekerd. „Die maak ik altijd af, zonder pas, die past zóó,” zee-t-ie fier.

Ik schoot de broek aan, vol nuuwe belangstelling naar nuuwe verrassingen. De vouwen van de pijpen vielen aan den binnenkant van m'n beenen!

„Da's iets van niks,” zee den Guust, „maar hoe zit ie in 't kruis?”

„Te naauw!” riep ik zegevierend.

Hij kroop op z'n knieën. Streeppte, trok, spelddde, en zee op 't end: „Gevonden, Dré! 'n Kleinigheid!”

„Weet ik,” zee ik. „'t Is 'n beste broek, maar ge mot gedraaide pooten hebben, om er in te kunnen staan.”

Bij den zeuvenden pas, amico, had ik 't tweede nieuwe jasje en nieuwe broek bij m'n nieuwe pak.

Bij den achtsten pas heb ik 'm teruggestuurd mee de boodschap, da'k ook wel 'ns 'nen avond vrij wou zijn en op den oogenblik heb ik 'n costuum erbij, dat aan m'n lijf zit gegoten! Maar dan gegoten op 'nen verkeerden vorm...!

Ik ben er sjuust heel 't veurjaar mee doende geweest en ijskoud hangt 't bordeke „tailleur” nog steeds aan den Guust zijnen barbiërsgevel.

En toen ik Zaterdagavond bij 'm kwam mee 'n costuum aan, van dezelfde stof, maar gemaakt deur 'nen kleermaker en ginnen tailleur-coiffeur-onduleur, toen bekeek den Guust me van boven tot onderen en zee hardop, zoodat alle scheerkanten 't goed kosten hooren: „Ge staat er toch maar netjes op, Dré, mee dat pakske da'k efkens veur oe in malkaár gezet heb.”

Toen maakte-n-ie den koster tot slachtoffer! Die is nou tot Kerstmis onder de pannen mee den Guust z'n visites!

Veertig jaren is ie nou tailleur en nog gin vestje kan ie maken!

Wat kunt ge veul last hebben, amico, van dat soort menschen, dat niks kan, niks leert, 'n plank veur den kop en 'n-vrouw-net-uit-'t-gasthuis heeft!

„Trui,” heb ik gezeed thuis, „al is ie nou duuzend keeren familie van jou, niks, niks mag den Guust meer veur me maken. En als ik eerder doodga dan gij m'n doodshemd nog nie, want ik zou me liggen te schamen veur m'n erfenamen!”

„Gij drijft altijd over,” zee Trui. Want ze laat van haar familie niks zeggen! Zoo zijn ze, die vrouwen! Amico, ik schei er af.

Veul groeten van Trui en als altijd gin horke minder van oewen

t.a.v.,

Dré.

Een treffende scène uit het openluchtspel: „De heilige Sacramente van der Nijervaart”, opgevoerd te Breda op de Groote Markt. — De duivels verleiden Macharius.

Droevig ongeval te Nieuwstadt. — Bij het uitvoeren van rioleeringswerkzaamheden is de gevel ingestort van het huis der familie U. te Nieuwstadt. Twee werklieden, de heeren K. en L. Stevens, raakten onder het puin bedolven en kwamen helaas om het leven. — De verwoeste gevel. (Links: De slachtoffers K. en L. Stevens, die beiden vrouw en kinderen nalaten.)

UIT ONS GEWEST

De heer Hendriks te Gemert vierde zijn zilveren jubilé bij de brandweer. — Burgemeester J. Phaf wenschte hem van harte geluk.

Het echtpaar P. van Ham-Oessels, te 's-Hertogenbosch, mocht het gouden huwelijk feestelijk herdenken. — De gelukkige echtgenooten.

Te 's-Hertogenbosch vierden de echtgenooten P. Damen-Kuypers het gouden huwelijksfeest. De getrouwen.

Oud' ijzerparade! — Ter gelegenheid van de opening eener nieuwe zaak in oud ijzer te Maastricht werd een demonstratie gehouden met een honderdtal vrachtauto's uit geheel Limburg, die volgeladen waren met oud-roest, 't welk een merkwaardig gezicht opleverde.

De Limburgsche kunstschilder George Tielens schildert thans een portret van mgr. dr. Lemmens, bisschop van Roermond, dat door de Limburgsche K.J.V. voor het nieuwe Secretariaat te Meerssen zal worden aangeboden. — Monseigneur poseerende. Tielens schilderde den beminden bisschop omringd door blijde kinderen!

Voor groot en klein

staat er weer een heele serie allerleukste modellen in 't Juni-nummer, No. 32 van „Praten en Breien”. Een genot om die te maken met behulp van de nauwkeurige, duidelijke werkbeschrijvingen. Als U maar Everlasting gebruikt, komt U altijd goed uit.

Kent U ook de schitterende handwerkboeken „1001 Pracht”, „Te Kust en Te Keur” en „Handwerkvreugd”? Elk op zichzelf een kostelijk bezit. U kunt ze verkrijgen voor den prijs van f 1.50 of GRATIS tegen inzending van 50 Everlasting omslagen aan de

Everlasting-
Fabrieken - Heeze N.-Br.

Wol = 50 gram,
Motvrij, Krimprij,
Kleurecht.
Katoen = 100 gram,
Krimprij, Kleur-
echt, Trolasol ge-
verfd.
Knotlengte 359 M.

VAN ENGELN & EVERS
HEEZE (N.-Br.)

特美
別味

Chên shih miao
pu kó yen.

zeggen ze in Singapore.

Het beteekent: „Wonderbaarlijk heerlijk”.
(Vraagt U het maar aan iemand, die Chineesch kent.)

Ze zeggen dat in Singapore van een mooi meisje, van een heerlijken maannacht, van een bloem, een sterrenhemel, muziek....

Degenen, die in Singapore Dobbelsmann's tabak kennen, zeggen daarvan dan ook:

„CHÊN SHIH MIAO
PU K'O YEN!”
(Wonderbaarlijk heerlijk)

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Vervolg van pag. 23

jagersfeest te vieren. Het is een onschuldig vermaak en het zou mij spijten, als ik er dit jaar van af zou moeten zien.”

„Natuurlijk kunt u vrij over Bingley Castle beschikken,” antwoordde Ernest hoffelijk. „Zegt u maar wanneer u wenscht dat ik vertrekken zal.”

„Vertrekken? Welneen, daar is geen sprake van. Je blijft en doet met ons mee. Je zult iets aardigs bijwonen, Ernest. Er doen meer edellieden aan mee, dan je ooit bij elkaar hebt gezien. Tenzij je al eens eerder een groot societyfeest hebt meegemaakt.”

„O neen,” lachte Ernest. „Ik houd er niet van. En ik zal nu ook liever wat op den achtergrond blijven.”

„Op den achtergrond — geen sprake van,” protesteerde graaf Bingley. „Dat zou je trouwens onmogelijk zijn. Weet je nog niet dat je een beroemdheid bent? Het gesprek van den dag, om het zoo eens te zeggen. Kijk dit maar eens in...”

Hij overhandigde Ernest een Londensche krant en plotseling voelde Ernest zijn adem stokken. Op de eerste pagina van het blad staarde hem zijn eigen gezicht tegen. Het was een allesbehalve flatteerende foto, genomen terwijl hij bij de slotgracht zijn dagelijksch jodelied uitgalmde. Het onderschrift vermeldde dat hij de bekende Amerikaanse millionaire en sportsman Ernest Bingley was, die Bingley Castle voor eenigen tijd had gehuurd. Elders vond hij nog vermeld, dat de Engelsche society veel belang stelde in het verblijf van den millionaire en dat zij veel van zijn eigenaardigheden had vernomen.

Ernest sloeg met een verschrikt gezicht het blad dicht. „Is er al veel van dezen aard over me gepubliceerd?” vroeg hij ontdaan.

„Heele massa's. Ik heb alles uitgeknipt en bewaard. Je blijkt een ware attractie te zijn voor de bladen. Hoe ze aan alle verhalen komen, die ze over je opgedischt hebben, begrijp ik niet goed.”

„Welke verhalen bedoelt u?”

„Wel, bijvoorbeeld over dat jodelen, en dat je eerst driemaal moet niezen, voor je 's morgens helder bij je hoofd bent en hoe je voor je genoeg den nacht in een van de vochtige kerkers doorbrengt. En dan — maar wacht even, ik zal dat pak knipsels voor je halen...”

„Ach neen, geeft u zich geen moeite,” voorkwam Ernest hem haastig, terwijl hij te kampen kreeg met een toenemend gevoel van onpasselijkheid.

„Enfin, ik kan wel zeggen dat ze je zoo'n beetje uitgebuit hebben als reclame voor de kranten,” vervolgde graaf Bingley. „Ik wou dat ik die inktvisschen kende, die al dat fraais bij elkaar gezogen hebben.”

„Maar vader, hebt u zelf misschien niet te veel uitgelaten, toen u eergisteren in Londen was?” vroeg Rosa onschuldig.

Graaf Bingley bracht met een verschrikt gebaar een hand aan zijn mond. „Nu je 't zegt? Maar neen, ik heb er met niemand anders in de club over gesproken dan met den ouden Bumpy Beddington. Ja, hm, dat spijt me nu, Ernest.”

Ernest kon onmogelijk boos worden op een graaf Bingley. „Och, het geeft ook niets,” zei hij onverschillig en hij vond het tenminste een geruststelling te weten, dat de Londensche bladen in Iowa slechts door enkelen gelezen werden.

Crump kwam het bezoek van kapitein Duff-Hooper aankondigen. De kapitein verscheen in smoking, waarmee hij er zeer voornaam uitzag. Zijn begroeting van graaf Bingley en van Rosa liet aan hartelijkheid niets te wenschen over, maar het knikje dat hij Ernest gunde kwam zóó uit de ijskast.

„Een kopje koffie, Esmé? Of liever een whisky-soda?” vroeg graaf Bingley.

„Het liefst whisky-soda, Bingley.”

„Esmé, Ernest is zoo goed geweest toe te staan, dat Bingley Castle ook dit jaar weer voor het jagersfeest gebruikt zal worden,” ging graaf Bingley voort, terwijl hij kapitein Duff-Hooper van het verlangde voorzag.

„Heel aardig,” klonk het koel.

„Vind je niet? Welnu, Ernest, dan zal kapitein Duff-Hooper wel zoo vriendelijk willen zijn je op te tuigen.”

„Mij op te tuigen?” stamelde Ernest.

Graaf Bingley lachte. „Kijk niet zoo verschrikt, mijn jongen. Ik gebruik een jagersterm en bedoel niet dat hij je op zal zetten, of berijden zal. Ik wil maar zeggen, dat bij voor een paard zal zorgen.”

„Heel graag!” verzekerde kapitein Duff-Hooper terwijl hij Ernest aankeek. „Ik vermoed, Bingley, dat je Fin McCoal een verduiveld koppigen klant zult vinden. Vandaag ben ik toevallig even met hem uitgereden. Hij is zeer onbetrouwbaar in het overspringen van muren, maar gelukkig niet half zoo slecht, als hij voor een heg of een beek komt te staan. Je zult hem met plezier berijden, als we op de vossenjacht gaan.”

Ernest dacht zich niet te vergissen, toen hij een boosaardig genoeg in de oogen van kapitein Duff-Hooper ontdekte. Hij schudde het hoofd. „Ik Ben u zeer verplicht, kapitein. Maar ik houd niet van de vossenjacht. Ik heb bovendien niet eens een geweer bij me, noch een jachtuitrusting.”

Op het gezicht van den kapitein teekende zich meer afgrijzen af dan op dat van een man, die bij het ontwaken bespeurt dat zijn baard krioelt van reuzenspinnen. Het was ondenkbaar dat een man, die zichzelf respecteerde, niet van de zoo geliefde vossenjacht hield.

„Kom, kom, dat meen je niet, Ernest,” mengde graaf Bingley zich ertusschen. „Je zou Esmé bijna beleedigen. De vossenjacht is zooiets als zijn geloof, weet je!”

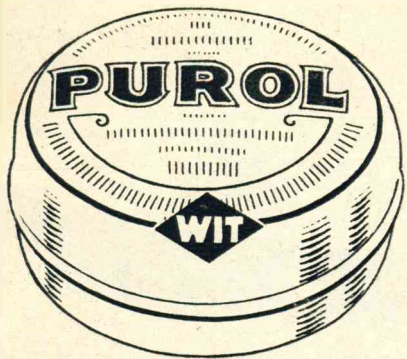
Ernest voelde zich bepaald ongelukkig, toen ook Rosa hem afviel. „Natuurlijk, Ernest,” zei ze overredend. „Je gaat met ons mee op jacht.”

„Gaat u dan ook?” vroeg hij verbaasd en teleurgesteld tegelijk.

„Wat dacht je dan?” viel haar vader uit. „Zij heeft nog geen jacht overgeslagen sinds haar negende jaar. En ik — wel, ik geloof dat ik er in veertig jaar tijds hoogstens drie of vier keer niet aan deelgenomen heb. Die eene keer was drie jaar geleden, toen die arme Gerald Mumford zijn nek brak bij Lester's Wall en den laatsten keer lag ik zelf met een gebroken sleutelbeen, dat ik op dezelfde plek bij een val had opgelopen.”

„Het spijt me, maar ik geloof toch niet, dat ik er veel lust in zal hebben,” zei Ernest gereserveerd. „Misschien een volgend jaar eens.”

„Jammer, erg jammer,” liet kapitein Duff-Hooper zich hooren, maar het klonk alsof hij wilde zeggen: „Dat dacht ik natuurlijk wel.”

Zonnebrand,
brandblaren en vervellen,
alsmede stuklopen en
doorzitten bij wielrijden
worden voorkomen en
genezen door

Witte Purol

Het maakt de huid mooi,
gezond en fluweelzacht
en verwijdt tevens vet-
wormpjes, pukkels, vlekjes
en uitslag.

PUROL WIT

zuivert-verzacht-geneest

Wrijft onzichtbaar weg en daarom
ook geschikt voor gebruik overdag.
In dozen van 30-60, tube 45 ct.
Bij Apothekers en Drogisten.

Steek ze in Uw zak!
Verkaade's Korstjes ko-
men zeker te pas! De
buitenlucht maakt hong-
gerig en dan zijn ze een
welkome versnapering.

„Inderdaad,” zei Ernest. „Ik vind
het zelf ook jammer. Maar u zult
moeten toegeven, dat de bezwaren
onoverkomelijk zijn. Ik heb geen jacht-
costuum bij me en de tijd ontbreekt ten
eenenmale, om er nog een te bestellen.”

Zooeven was Crump binnengekomen
om de koffiekoppen af te ruimen en bij
de laatste woorden van Ernest deed hij
bescheiden een stap op hem toe.

„Neem mij niet kwalijk, meneer Bing-
ley, maar zou ik u misschien iets mogen
zeggen?”

„Natuurlijk, Crump,” zei Ernest
vriendelijk.

„Met uw verlof,” hernam Crump
hartelijk, „misschien zou meneer mij
willen toestaan hem behulpzaam te zijn.
De gasten van Bingley Castle hebben
hier vaak genoeg een deel van hun
garderobe achtergelaten en daarbij is
ook 'n nieuw jachtcostuum, met schoe-
nen en alle verdere toebehooren. Als ik u
daarmee misschien zou mogen dienen?”

Ernest verwenschte dit soort gediens-
tigheid.

„Ik ben overtuigd dat het costuum u
passen zal,” ging Crump voort, met een
onderzoekenden blik op Ernest's ge-
stalte. „U en lord Chidestear, van wien
ik het kreeg, zijn van dezelfde grootte
en breedte.”

„Ik vind het heel aardig van je,
Crump, maar ik geloof toch dat ik je
vriendelijk aanbod van de hand zal
moeten wijzen,” antwoordde Ernest.
„Ik vrees dat mylord er ernstig bezwaar
tegen zal hebben, dat ik me in zijn klee-
ren vertoon.”

Crump schudde zijn hoofd. „Lord
Chidestear niet, meneer. Hij zal dat
costuum nooit meer dragen. Hij zal ook
nooit meer jagen. Hij kwam bij een
vossenjacht te vallen over Lester's Wall
en sindsdien wordt hij in een sanatorium
verpleegd.”

„Ja, dat is daar een gevaarlijke
sprong,” zei kapitein Duff-Hooper
eensklaps. „Het scheelde maar weinig,
of ik had er vandaag zelf mijn nek ge-
broken. Fin McCoal weigerde pertinent
te springen.”

Ernest zocht naar een nieuwe reden,
om aan die verwenschte vossenjacht
te ontkomen, maar de uitdagende,
half spottende blik in de oogen van
kapitein Duff-Hooper had dezelfde
uitwerking op hem als een roode lap
op een stier.

„Welnu, als die moeilijkheid opgelost
kan worden, neem ik natuurlijk heel
graag deel aan de jachtpartij,” ver-
klaarde hij. „Breng het costuum dan
maar op mijn kamer.”

„Ik hoop dat het je zal passen,”
zei Rosa met haar liefsten glimlach.

„Ik hoop het eveneens,” antwoordde
Ernest hartelijk, zijn geweten met het
zooveelste leugentie bezwarend.

„En ik zal zorgen dat Fin McCoal
voor je klaar staat, Bingley,” beloofde
kapitein Duff-Hooper plotseling op-
gewekt.

„Dank u wel, kapitein,” antwoordde
Ernest koel. „Met genoeg zal ik zorgen
gereed te zijn voor uw Fin McCoal.”

ACHTSTE HOOFDSTUK

Veertien dagen is een lange tijd voor
iemand, die in de gevangenis zit,
maar voor een liefhebbend hart zijn ze
in een oogwenk voorbij. Voor Ernest's

gevoel smolten die eerste veertien dagen
van zijn verblijf op Bingley Castle
even snel weg, als een halve mijl van
den weg onder het wiel van een motor-
racer. Hij ijde den tijd vooruit naar de
toekomst van zijn droomen, waarvan
Rosa Bingley het lichtend en lieflijk
middelpunt vormde en waarbij hij zijn
talrijke kwellingen als Fin McCoal,
Lester's Wall, den berooiden staat van
zijn financiën, den weerwolf Punder en
het gevaar voor ontdekking van zijn
valsche hoedanigheid met luchtigen
zwier oversprong.

Het was op een van gouden loovers
sprinkelenden herfstmorgen, dat hij in
een zeer zorgeloze en gelukkige stem-
ming op een wandeling uitrok. Achter
hem lag Bingley Castle, dat sinds den
vorigen dag een ziedende heksenketel
leek. Den volgenden dag zou het jacht-
feest beginnen en het oude Bingley
Castle zag met slaperige oogen een
heelen stoet voornam gasten en ge-
wichtig doende bedienden, mitsgaders
een ware lawine bagage zijn histo-
rische poorten binnenstroomen.

Het was niet uitsluitend voor zijn
genoege, dat Ernest was uitgegaan.
Hij had er een bedoeling mee. Op een
van zijn vorige zwerftochten door den
ontrek had hij dicht in de buurt van
die ellendige hindernis, die als Lester's
Wall berucht was geworden, een vossen-
hol ontdekt. Zijn listige bedoeling nu
was heer Reintje uit die buurt te ver-
jagen, zoodat de honden morgen niet
in de verleiding konden komen de jagers
die richting uit te lokken.

Na een wandeling van vijf mijl be-
reikte hij Lester's Wall. Het was een
tamelijk hooge muur, gehavend als een
oud desperadogeweer en zoo ongelijk en
brokkelig aan den bovenkant, dat het
onmogelijk leek er een paard overheen
te jagen, zonder dat het met zijn berijder
den nek brak. Ernest telde niet minder
dan zestien gevaarlijke oneffenheden en
zestien maal voelde hij een huivering
langs zijn rug gaan. Weigeren om mee
uit te rijden kon hij echter niet. Het
beteekende dat hij openlijk gebrand-
merkt zou worden als een saffraan-
kleurige lummel, wien het aan allen
moed ontbrak.

Weliswaar kon het hem niet veel
schelen wat kapitein Duff-Hooper van
hem dacht, maar de goede meening
van Rosa Bingley was voor hem het
belangrijkste ding op de wereld ge-
worden. Nam hij niet aan de jacht deel,
dan kon zij denken, dat hij een lafaard
was en dat kostte hem een gebroken
hart. Nam hij er wel aan deel, dan ris-
keerde hij hoogstens een gebroken nek.
De keus tusschen die twee viel hem
niet moeilijk — liever riskeerde hij
een halsbreuk.

Een eindje voorbij Lester's Wall
bleef hij plotseling staan. Op die plek
was het groene gras bekleet met bloed.
Een paar passen verder bevond zich
het vossenhol, dat hij eenige dagen te-
voren ontdekt had. Hij herinnerde
zich plotseling een uitlating van
kapitein Duff-Hooper aan het diner
van den vorigen dag.

„Het zal een goede jacht worden,”
had hij gezegd. „De boeren klagen steen
en been over het groote aantal vossen,
dat er dit jaar is.”

Wordt vervolgd

Alleen PALMOLIVE voor de VUFLINGEN DIONNE

O DR. DAFOE, VERTEL ONS EENS WAT MEER
OVER DIE SNOEZIGE
VUFLING DIONNE

Dr. A. R. Dafoe
de beroemde
Canadeesche
dokter

„De vijfing Dionne werd
bij haar geboorte en gedu-
rende eenige tijd daarna in
olijfolie gebaad. Toen de
babies met water en zeep
gewassen konden wor-
den, verkozen wij voor het
dagelijksch bad deze we-
reldberoemde Canadee-
sche vijfing uitsluitend
Palmolive zeep.”

Dr. Allan R. Dafoe.

EEN LES VOOR IEDERE MOEDER - EN VOOR ELKE VROUW!

Moeder, waarom zou U voor het
bad van Uw jongste lieveling, en
van Uw andere kinderen, zeep
gebruiken, die minder verzach-
tend is dan Palmolive, de zeep
die voor het teere huidje
der Canadeesche vijf-
lingen Dionne ge-
kozen werd?

En ook U, me-
vrouw, gebruik
uitsluitend
Palmolive zeep
voor Uw ge-
zicht zoowel als
voor Uw bad!

Niets kan olijfolie
vervangen voor de
bescherming van
een frissche teint!

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken
De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland —
f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling.
Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van post-
abonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux:
HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262,
Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr.
101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142
Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215.
Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Bad-
huisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

In het hof van het ministerie van Buitenlandsche Zaken te Moskou. Reproductie van een oude prent.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

„Dat kruys maken kaptein Piter a. Chr. 1694.” Zoo luidt het in gebrekkige letters gesneden opschrift van een houten kruis, dat door Czaar Peter den Grootten eigenhandig werd opgericht op de plaats waar hij bijna den dood in de golven had gevonden.

**Een Nederlandsche schipper
redt Peter het leven**

Peter was met een aantal vrienden gaan zeilen in de Golf van Archangelsk, toen ter hoogte van Unski 't gebrekkige schip door een vliegende storm werd overvallen. Peter's vrienden, die nog nooit op zee waren geweest, werden radeloos van angst en renden handenwringend heen en weer. Alleen Peter en de Nederlandsche schipper wisten hun kalmte te bewaren.

De Czaar trachtte zijn vrienden te kalmeeren. Hij stond naast het stuur en meende den schipper zelfs de noodige aanwijzingen te moeten geven.

„Scheer je weg hier bij het stuur!” brulde de Nederlander op 't laatst tegen den Czaar. „Bemoei je niet met dingen, waar je geen verstand van hebt!”

Peter trok zich terug. Hij klampte zich vast aan de reeling. Het schip slingerde heftig heen en weer. Het kraakte in al zijn voegen. De storm gierde door de touwen, de mast stortte onder helsch

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

**1
PETER DE GROOTE**

TWEDE VERVOLG

had overwonnen. Doch in plaats van kwaad te zijn, stapte Peter op den Nederlandschen schipper toe, omarmde hem en hing hem zijn mantel om de schouders.

„Ik ben niet kwaad op je,” zei Peter, „je hebt mij het leven gered.”

De Czaar droeg er zorg voor, dat de schipper een hooge lijfrente ontving.

Peter voelde zich steeds het meest aangetrokken tot het eenvoudige volk. Hij bezocht de matrozenkroegen, vertoefde geregeld in de huizen der nederige ambachtslui en zocht zijn vertrouwelingen bij voorkeur uit hun midden. Een van dezen was bijvoorbeeld de pasteiverkooper Alexaschka, die opklom tot een hoog vereerden staatsman, zelfs een vorstentitel verkreeg en zich een fabelachtigen rijkdom wist te verschaffen. Deze Alexaschka is in de geschiedenis bekend als vorst Alexander Menschikoff.

Vóór zijn fabelachtige opkomst was Alexaschka een soort venter, die er slag van had zijn pasteitjes met gehaaide kwinkslagen te verkoopen aan de Strelitzen en Peter's soldaten. Op een keer zag de Czaar hem bezig en hij moest hartelijk lachen toen de Strelitzen, die door den slagvaardigen Alexaschka in 't nauw waren gebracht, geen beter antwoord wisten te geven dan 'n stel harde oorvijgen!

Peter had bijzonder schik in het geval. Hij liet den pasteiverkooper bij zich onthieden. Zonder eenigen schroom betrad Alexaschka de vertrekken van den Czaar. Zijn antwoorden op de vragen, die

gekraak op het dek. Met vaste hand, de lippen tot bloedens toe saamgeknepen, stuurde de schipper het wrakke vaartuig naar de kust en wist na een oneindig lijkenden strijd het schip behouden te Unski binnen te brengen.

Nauwelijks aan wal viel de uitgeputte Nederlander den Czaar voor de voeten en vroeg hem om vergeving voor zijn harsche woorden. De schipper beefde en rilde van angst, daar hij de woede van den Czaar erger vreesde dan den storm, dien hij zoo juist

De valkeniers van den Czaar, naar een oud Russisch schilderij.

Peter hem stelde, waren zóó geestig en zóó vrij, dat zij aan brutaliteit grensden. Toen Alexaschka, die de zoon was van een stal-knecht, het Kremlin verliet, droeg hij een aanbeveling bij zich, die de poort tot zijn voorbeeldeloze carrière opende. Sinds dien dag week de slanke, levendige Alexaschka niet meer van Peter's zijde. Hij werd ingelijfd in Peter's „jeugdregimenten”, volgde den Czaar naar Archangelsk, werd door Peter geïntroduceerd in Moskou's vreemdelingenwijk, waar hij zich in ongelooflijk korten tijd in velerlei opzicht bekwaamde.

Peter's eerste nederlaag en triomf

Het is 't jaar 1695.

Langzaam zijn uit de vele manoeuvres te land en ter zee de eerste, werkelijke oorlogsplannen gerijpt. Peter vindt, dat zijn uur als veldheer is gekomen.

Reeds lang heeft hij zich geërgerd aan de sterke Turksche vesting Asow, vanwaaruit de Tartaren aanhoudend bloedige plundertochten houden langs de Zuid-Russische grens.

De veldtocht, dien Peter met een leger van 30.000 man tegen Asow onderneemt, wordt een groote mislukking.

De leiders, die Peter in der haast over zijn compagnieën heeft aangesteld, zijn voor hun taak niet berekend. Ook Peter's eigen regimenten niet, door een tekort aan ervaring. Evenmin de Strelitzen, terwijl ook de organisatie alles te wenschen overlaat. Gordon, de eenige, die op het gebied van oorlogvoeren op ervaring kan steunen, voelt zich belemmerd, daar geen enkel van zijn bevelen wordt opgevolgd, terwijl de nieuwbakken generaals zijn raadgevingen gewoonweg in den wind slaan. Duizenden manschappen vinden tijdens den smadelijken terugtocht door de meedoogenlooze steppe den dood.

De garde van Peter, op wie hij al zijn hoop had gesteld, die voorbestemd was een nieuw Rusland te helpen opbouwen, Peter's eigen regimenten, met zoo veel zorg getraind, zoo straf gedrild, keeren verslagen uit de steppe terug!

Moskou ziet met leedvermaak toe.

Zoo is dan thans de onbesuisde dwaas, die zich had losgerukt van de eerbiedwaardige Russische tradities, die zich inlaat met de buitenlandsche ketters, door het noodlot bitter gestraft. De geestelijkheid ziet in de nederlaag een teeken Gods. En Peter, die voelt dat hij het volk niet achter zich heeft, die overal rondom zich vijandschap en niet-begrijpen ziet, Peter voelt plotseling een heftige woede in zich ontwaken en de bittere wilskracht, die hem maken zal tot den Czaar, die Rusland met geweld losrukt uit den sluimer der eeuwen.

De nederlaag dient gewroken, Asow dient veroverd te worden!

Op de werf van Woronesh wordt in één jaar tijds een nieuwe vloot gebouwd van negen en twintig galeien en meer dan duizend transportschepen. De bedoeling is met deze vloot Asow van de zee af te snijden. Peter zelf nam hiertoe het initiatief. Het is geheel zijn eigen denkbeeld.

Iwan, de zwakzinnige stiefbroeder van Peter, sterft. De nieuwe veldtocht tegen Asow wordt nu Peter's eerste daad als alleenheerscher over Rusland.

Hij benoemt Lefort tot admiraal, hoewel de Zwitser in het geheel geen begrip heeft van zeevaart. Te land en ter zee rukt de Czaar thans op Asow af. De vijandelijke vloot komt in zicht, maar Lefort weifelt en in plaats van den vijand onverhoeds op het lijf te vallen, trekt hij de Russische vloot terug. De Turken van hun kant dralen om tot den aanval over te gaan.

Peter voelt zich door dezen tegenwoord ter zee diep ontgoocheld. Maar met des te grimmiger energie begint hij de belegering der sterke vesting van de landzijde uit. Hij vuurt zelf de eerste kanonschoten op Asow af. Hij is zich van de zege bewust, hij laat zich door geen enkelen tegenslag ontmoedigen. Te zamen met zijn adjudant Alexaschka Menschikoff vult hij bommen en granaten met springstof en hij jubelt luidkeels van vreugde als hij verneemt, dat de met 't water vertrouwde Kozakken met hun piratenschuiten de vijandelijke vloot op de vlucht hebben gedreven.

Rond Asow groeit een geweldige walmuur, waaraan tienduizenden mannen dag en nacht moeten werken. Het geschiedt op bevel van Gordon. Toen de wal hooger reikte dan de vestingmuren van Asow, gaf Peter het bevel tot den aanval. Trompetten schetteren, kreten klinken alom en onder helsch, geestdriftig lawaai storten zich de afdeelingen der Oekraïnsche en Don-Kozakken op de citadel. Maar het is niet deze stormaanval, die den hardnekkigen tegenstand der Turken als bij tooverslag breekt. Het is het gerucht, dat zich onder de belegerden verspreidde, dat de troepen van den Czaar werden gesteund door buitenlandsche ingenieurs en kanonniers. De Turken zenden hun onderhandelaars uit, die de witte vlag boven het hoofd zwaaien.

Ze geven de sterke vesting over aan Czaar Peter.

Het bericht der overwinning verspreidt zich snel. Moskou juicht. De stad, die een jaar geleden de verslagen troepen met leedvermaak haar poorten zag binnenschrijven, is thans een en al enthousiasme. De Russische gezant in Polen roept de heele wereld tot getuige; vorst Romadanowsky, de gevolmachtigde van den Czaar, die nog onder Peter's vader diende, vergelijkt Peter met Salomon den Wijzen, met Samson den Sterken, met David den Roemrijken.

Niet alleen was van belang, dat Peter z'n smadelijke nederlaag thans had gewroken: van grooter belang nog was, dat Rusland in het Zuiden nu zijn eerste zeehaven bezat, een feit, waaraan gansch Europa een

Een Don-Kozak uit den tijd van Peter den Grooten.

bijzondere beteekenis hechtte. Daar kwam nog bij, dat Peter door deze overwinning den erfvijand van het christendom tevens een gevoelige nederlaag had toegebracht.

Op 30 September van het jaar 1695 vond de feestelijke intocht der overwinnende troepen in Moskou plaats. Een vriend van den Czaar, de Nederlander Winius, liet naar 't voorbeeld der klassieken een triomfboog oprichten; mirtetakken en laurierkransen sierden de straten. Geweldig groote spandoeken herinnerden aan de zege van Constantijn den Grooten, aan Hercules, aan Mars. Het Russische volk begreep van dit alles niets, het stond volslagen vreemd tegenover al deze praal en luister. Het volk begreep slechts, dat de Czaar de ongeloovigen verslagen had, dat Peter Rusland roem en aanzien verschafte. Het volk dromde op de straten.

Allen wachtten met spanning op de aankomst van den Czaar. Men brandde van verlangen Peter te zien, den Russischen heerscher getooid met goud en purper; hem met eigen oogen te aanschouwen, die straalde in zijn haast bovenaardsche macht.

Een kreet gaat door de wachtende schare. Halzen rekken zich om maar vlug genoeg de koets van den Czaar te zien, getrokken door zes vurige paarden. Maar 't is niet de Czaar, die zich in de koets bevindt. Het is Lefort, feestelijk getooid met gouden sieraden.

„Waar is de Czaar?” gaat het door de rijen van het volk.

„Waar is Peter?”

Schrik maakt zich van hen meester en dan 'n diepe ontgoocheling als het volk in den robuusten man.

Inwoners van Moskou uit de 17e eeuw in afwachting van de komst der buitenlandsche gasten, naar een fragment van Rjabushkin.

die, gekleed in de buitenlandsche kapiteinsuniform, te voet de koets volgt, zijn Czaar Peter den Grooten herkent, den overwinnaar van Asow.

Naar het Westen!

Sinds zeshonderd jaren had geen enkele Czaar of geen enkele Russische grootvorst zijn land verlaten. Slechts daartoe gedwongen brachten zij nu en dan een beleefdheidsbezoek aan 't verre Oosten om een oppermachtigen Tartarenvorst hun vriendschap te betuigen.

De tijding, dat Peter van plan was een reis te maken naar het Westen, vervulde Rusland met droefenis en achterdocht.

Op 6 December 1696 werd de reis naar het Westen bekend gemaakt en op 10 Maart 1697 verliet Peter in gezelschap van meer dan tweehonderd toegewijden de poorten van Moskou.

„Ik ben nog maar een leerling,” luidde het zegel dat de Czaar voor deze gelegenheid liet vervaardigen. „en ik verlang kennis te maken met mijn leeraars.”

Duidelijker kon hij het doel van zijn reis al niet omschrijven.

Het Rusland, dat Peter achterliet, was een broei-nest van ontevredenheid en opstand. Duizenden misnoegden verwenschten den Czaar. Het scheen, dat allen zich tegen hem begonnen te keeren: de conservatieve Bojaren, de priesters, de Strelitzen, het volk. Vooral de zware belastingen, uit wier opbrengsten het leger en de vloot moesten worden onderhouden, waren diep gehaat.

Het feit, dat Peter zich hoegenaamd niet scheen te bekommeren om zijn vrouw en zijn zesjarige zoon Alexej wekte diepen wrevel op onder 't volk, te meer omdat Peter in de vreemdelingenwijk van Moskou herhaaldelijk buitenlandsche vrouwen ontmoette, iets wat in Russische oogen als 'n misdaad gold en een vertreden van de traditie.

Peter's trouwe medewerker de Hollander Andreas Win-nius. Hij werd in Rusland geboren als zoon van een rijken Hollandchen koopman en was de organisator der Russische artillerie en de directeur der posten.

Peter had een afkeer van zijn vrouw. Czarina Eudoxie verpersoonlijkte voor hem het verleden, waarmede hij sinds lang had gebroken. Eudoxie haatte alles, wat vreemd was, en vond in de geestelijkheid haar grootsten steun. Het volk beschouwde haar en haar zoon als martelaars 'en zij was even geliefd als Peter gehaat! De reis naar het Westen kon de kloof tusschen Peter en zijn vrouw nauwelijks vergrooten. Er was voor den Czaar geen terugkeer meer mogelijk: het heette op alle linies voorwaarts en niets kon Peter weerhouden in zijn jacht naar het groote doel.

Enkele dagen voordat Peter zijn land verliet, moest hij nog een opstand in de kiem onderdrukken. Hij schrok voor geen enkele foltering terug, geen wreedheid was hem te groot, alles moest voor zijn levensdoel wijken.

De reisavonturen van onderofficier

Peter Alexejewitsch

De Zwitser Lefort stond aan het hoofd van het reisgezelschap. De Czaar verschuilde zich achter den naam van den onderofficier Peter Alexejewitsch Michailoff.

Het eerste doel van hun reis was Riga, welke stad de komst der Russen met 'n zekere vrees en terughouding tegemoet zag. En het scheelde maar weinig, of Riga was het tooneel geworden van een ernstig incident.

Peter, die zich van alle bezienswaardigheden der stad het meest interesseerde voor de vestingwerken, begon daar ijverig metingen te verrichten. De stadhouder van Riga, die hem daarop betrapte, kwam woedend op den Czaar toegestormd. Peter verzette zich met alle kracht. Er ontstond een formeele worsteling en ten laatste zou de Czaar toch nog in den kerker terecht zijn gekomen als Lefort juist op 't laatste nippertje niet ter hulp was gesneld en den verbaasden stadhouder de situatie had uitgelegd.

Peter kon dit voorval niet spoedig vergeten. Het leven der stad maakte op hem een buitengewoon eentonigen indruk. Dertien jaren later, toen hij Riga belegerde, vuurde Czaar Peter met eigen hand de eerste schoten tegen de muren af. In een brief aan Alexaschka Menschikoff, die toen tot eersten staatsman gepromoveerd was, schreef Peter: „God heeft ons in de gelegenheid gesteld het begin van de wraak op deze verwenschte stad te zien...”

Na Riga volgde een bezoek aan Mitau, vervolgens aan Libau. In de laatste stad zag Peter de Oostzee. Hij kon niet bevroeden, dat deze zee in later jaren van zoo'n groote betekenis zou worden voor de Russische vloot. Evenmin dat 'n groot deel dezer oevers nog 'ns aan Rusland zou toebehooren. Peter voelde zich onder de zeelieden van het havenkwartier bijzonder op zijn gemak. Hij gaf zich uit voor 'n Russischen zeekapitein, betaalde groote verteringen en was ervan overtuigd dat men hem geloofde.

De hertog van Brandenburg, die er naar streefde een verbond te sluiten met Rusland, dat tegen Zweden en Polen gericht was, ontving Peter in Königsberg op waarlijk pompeuze wijze. Maar 't scheen, dat de onderofficier Peter Alexejewitsch Michailoff den

politieken achtergrond van dit onthaal niet wilde begrijpen. Tijdens de groote feesten, die te zijner eere gegeven werden, zat Peter het liefst tusschen de leden der militaire kapel van den keurvorst. Hij leverde het bewijs een handige trommelaar en trompetter te zijn.

Toch had Peter zich ook hier niet steeds in bedwang.

Toen hij op den negen-entwintigsten Juni ter gelegenheid van zijn verjaardag te Pillau 'n groot feestmaal gaf, dat zou worden opgehuisterd met vuurwerk, zond de keurvorst twee plaatsvervangers, daar hij zelf verhinderd was om te komen. De Czaar was over dit wegblijven zeer verstoord. Hij liet den beiden eeregasten 'n feestdiner opdienen en wierp ze

na afloop daarvan zonder eenig commentaar de deur uit! In een schrijven aan den keurvorst sprak Peter zijn verontwaardiging erover uit, dat de beide afgezanten uit Pillau waren weggevlucht. Hij beschouwde zulks als een persoonlijke belediging.

In Koppenbrügge bracht Peter een avond door in gezelschap van keurvorstin Sophie van Hannover en haar dochter, de keurvorstin van Brandenburg. Tevoren had Sophie Charlotte in een brief aan haar staatsman Fuchs zich reeds over Peter uitgelaten. „Het is mijn vurige wensch,” zoo schreef zij, „dat men Peter ertoe overhaalt tijdens zijn doorreis hierheen te komen, niet zoo zeer om te zien, maar om zich te laten zien. Wij hebben er graag dezelfde onkosten voor over, die wij anders uitgeven om wonderdieren naar 't hof te laten komen...”

Peter voelt zich in 't bijzijn dezer hoog ontwikkelde dames allermint op zijn gemak. Hij moet zich eerst moed indrinken. Hij weet zich aan tafel niet te redden en gebruikt met voorliefde zijn vingers. Hij smakt luid en blijft uren achtereen aan tafel. En toch maakt de ruwe Czaar een sterken indruk op de dames. Zij speuren in den kolos een zeer sterke natuurkracht en 'n uitzonderlijke begaafdheid. Peter weet boeiend te vertellen en alle aanwezigen zijn blij den gevaarlijken Czaar persoonlijk te hebben ontmoet.

Czaar Peter in reiscostuum — hij was toen nog bekend als onderofficier Peter Michailoff.

Toen het reisgezelschap de Nederlandsche grens genaderd was, ademde Peter verlicht op. Het gezelschapsleven aan 't keurvorstelijke hof had Peter zwaar op de proef gesteld. Hij verheugde zich erop den Nederlandschen bodem te betreden, want Holland was voor hem 't hoogste voorbeeld van 'n staat.

In 't grensdorpje Schenckenschanz hadden zich duizenden nieuwsgierigen opgesteld. Toen 't reisgezelschap genaderd was, drong zich plotseling een vrouw uit de menigte naar voren, stormde op den Czaar af en vroeg of de vreemdelingen ook christenen waren! Het gerucht had zich namelijk verspreid, dat het Russische gezelschap nog moest worden gedoopt.

Peter passeerde Amsterdam. Zijn eigenlijke doel was Zaandam, waarvan de Nederlandsche scheepsbouwers hem in Rusland zooveel hadden verteld. Zaandam bouwde in die dagen vooral koopvaardij-schepen. Het was op dat punt wereldberoemd. Peter brandte ernaar de groote werven en timmerwerk-plaatsen te bezoeken.

Een der eersten, die de Czaar in Zaandam ontmoette, was de smid Gerrit Kist, met wien hij in Rusland jarenlang had samengewerkt. Peter's vreugde kende bij dit weerzien geen einde. Hij omhelsde hem als z'n eigen vader en huurde zich in de woning van Kist enkele kamers. Het nederige huisje van den smid verwierf in later eeuwen een wereldberoemdheid. Het werd 'n pelgrimsoord van vele monarchen. Jozef de Tweede zette er z'n handteekening in 't vreemdelingenboek, Gustaaf III, Napoleon en Marie Louise en ook Alexander I van Rusland.

(Wordt vervolgd)

Het hoofd van Olivier Cromwell

OLIVIER CROMWELL

Er is op 'n vreemde manier omgesprongen met het lijk van Olivier Cromwell, den dictator. Den koningstitel had hij nooit gedragen, maar na zijn dood werd hij geëerd met een publieke begrafenis, even pralend als die van Filips II, een begrafenis, die zeventienhonderdduizend gulden kostte. Maar reeds tevoren was het lichaam heimelijk in de kapel van Hendrik VII, in Westminster Abbey, begraven — de éigenlijke begrafenis was stil en met de grootste simplicité geschied!

Het lijk kreeg in Westminster Abbey geen rust, en de glorie van de volksverering duurde kort. Na het herstel van het koningschap werd het lichaam opgegraven, en 30 Januari 1661, den verjaardag der onthoofding van Karel I, werd het, met de lijken van Ireton en Bradshaw, op een slee van Holborn naar Tyburn gesleept, begeleid door „het algemeen gejouw en gescheld des volks”. Te Tyburn werd het lijk aan een galg opgehangen, 's avonds werd het afgenomen, het hoofd afgehaakt en tentoongesteld, het lichaam neergeworpen in een kuil onder de galg. Waarschijnlijk is 't daar gebleven, al bestaan ook de beweringen, dat 't ándermaal is opgegraven en op een waardiger plaats aan de aarde toevertrouwd.

En waar bleef het hoofd van den protector van Engeland?

Dat is gebalsemd en bestaat nog, zegt men; en het wordt als kostbare relik bewaard door de familie Wilkinson. In 1911 hield de eerw. heer H. R. Wilkinson een lezing voor het Koninklijk Archaeologisch Instituut te Londen, waarbij hij de relik (het hoofd) aan de aanwezigen toonde. Er volgde een publiek debat, en krachtige redenen werden aangevoerd zoowel vóór als tegen de echtheid van het overblijfsel. Twee befaamde oudheidkundigen, sir Howorth en dr. Dawkins, verklaarden, dat de schedel ongetwijfeld die van Cromwell was. De laatste zei: „Het is onmogelijk nog te ontkennen, dat dit waarlijk het hoofd is van den grooten protector, den man, aan wien Engeland zooveel te danken heeft.”

Wie weet beleven wij nog de herbegravenis van het hoofd van Olivier Cromwell! Een herbegravenis zou het zijn; want het staat wel vast, dat Cromwell oorspronkelijk begraven werd in de Abbey, op een plek, die nog heden door een steen wordt aangeduid. Daar werd het lijk van den ongekroonden koning neergelegd met groote praal, maar, naar het schijnt, weinig rouwbeklag. „Het was de vrolijkste begrafenis, die ik ooit heb meegemaakt,” schreef de tijdgenoot John Evelyn, „want er was niemand, die huilde, behalve de honden, terwijl de soldaten met een ontzettend lawaai meeliepen, onderweg drinkend en rookend.”

Maar, zooals we al zeiden, de échte begrafenis had al eerder (twee maanden

tevorens) plaats gehad — en waarschijnlijk heeft dit feit aanleiding gegeven tot allerlei geruchten en legenden: dat het lijk in de Theems was geworpen, dat het in een wei bij Naseby begraven was, of in de lijkst van Karel I op Windsor, of in den grafkelder der familie Clappole in de kerk te Northampton, of „door den storm meegevoerd en verspreid”...

De koningsgezinden echter twijfelden er niet aan, of het lichaam rustte in de Abbey; hoe zij wraak namen op de overblijfselen van den koningsmoorder, en op die van zijn schoonzoon Ireton en den rechter van Karel I, John Bradshaw, zeiden we reeds. De hoofden van de drie „rebellens” werden geplaatst op het dak van Westminster Hall. Op die plaats bleven de drie schedels een menschenleven lang tentoongesteld. En toen gebeurde er, wat verder wordt verhaald — het afdoend bewijs voor die bewering is nog niet geleverd, maar waar het hoofd van Cromwell ánders gebleven zou moeten zijn, weet men ook niet.

In 1703 werd Engeland geteisterd door een ontzettenden storm, die overal dood en verwoesting veroorzaakte, en vooral ook op de hoofdstad zwaar neerkwam. Er stortten tal van gebouwen in, en vele menschen (o.a. de bisschop van Bath en zijn vrouw, en lady Penelope Nicholas, zuster van den bisschop van Londen) kwamen onder de puinen om. Tweeduizend schoorsteenen sloegen van de daken in de Londensche straten neer. Alleen in de binnenstad werd een schade van twintig miljoen gulden aangericht. Velen verklaarden, dat er met het woeden van de elementen een aardbeving samenging. Op de Theems sloegen tal van schepen los, stuursloos dreven ze stroomaf, en meer dan vijfhonderd vaartuigen gingen verloren.

Door dien storm nu, aldus wordt verhaald, viel er een griezelig voorwerp neer van het dak van Westminster Hall. Het was het hoofd van Olivier Cromwell. Een soldaat raapte het op, nam het mee naar huis en hield het verborgen, zolang hij leefde. Op zijn sterfbed echter legde hij een desbetreffende verklaring af, maar zijn erfgenamen hadden minder respect voor de relik dan de overledene betoond had: zij zagen er niets aan dan handelswaarde en verkochten het voorwerp aan een zekere familie Russell. Later werd het opnieuw verhandeld — de beroemde schilder sir Joshua Reynolds, zegt men, zou het hoofd heel graag gekocht hebben, maar het kwam ten slotte in handen van een handelaar in antiquiteiten, James Cox. Eindelijk, in 1812, werd het hoofd gekocht door de familie Wilkinson, en een nakomeling van den koper is de reeds genoemde eerw. heer H. R. Wilkinson....

Wat zullen de verdere lotgevallen zijn van het hoofd, dat eens zoo trotsch geheven werd door den befaamden dictator van Engeland?

„Ik wil
Perl
net als
Pappa!”

Net als pappa, die weet dat Perl goed voor hem is, omdat Perl zuiver Hollandsch fruit is. Volrijp fruit in den best verteerbaren vorm, zonder chemische kleurtjes of smaakjes. De volle vruchtensmaak is er door de natuur aangegeven. Laat Uw kind Perl drinken en het drinkt gezondheid van den eersten tot den laatsten druppel.

DE KODAK REGULAR DE CAMERA VOOR HET SEIZOEN 1937!

Vlug laden door uitlichtbare spoelhouder.

Optische doorzichtzoeker.

Trilvrije beelden door rompontspanner.

Sluiter tot 1/100 sec.

Afstandsmeter m. gemakkelijk afleesbare cijfers.

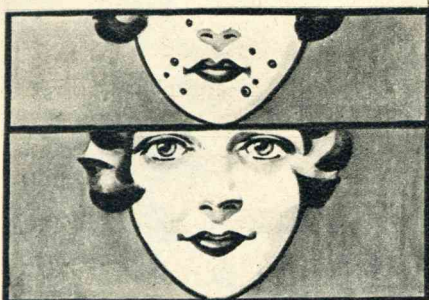
K.A.f. 6.3.

Prijs Fl. 37.50

Geschikt voor foto's 6 x 9 cm.

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN

VERWIJDER VETPUISTJES OP DEZE EENVOUDIGE WIJZE

Een apothekers-assistente geeft dezen raad: „Ik ben hoofd-assistente van een der vooraanstaande apotheken hier ter stede, en ik word geregeld om raad gevraagd wat het beste preparaat is om puistjes, vetwormpjes etc. te verwijderen. Tegenwoordig raad ik altijd Radox aan, een theelepeltje in een glas heet water, waarmede het gezicht gebet moet worden. Wanneer na eenige minuten het gezicht afgedroogd wordt, zijn alle ontsieringen verdwenen. Ik vertel dan aan de klant dat deze behandeling gevolgd moet worden door een goede cold-creme.”

R. T. M. C.

Deze apothekers-assistente heeft het juiste middel gevonden om de leelijke puistjes en vetwormpjes te doen verdwijnen. U heeft ze nu niet meer uit te knijpen, wat gevaarlijk en pijnlijk is en bovendien nog vaak vlekken achterlaat. Na het gezicht gebet te hebben met een heete Radox-oplossing, kan men de vetwormpjes en puistjes gewoon wegvagen. De zuurstof, die Radox in het water vrijmaakt en de zouten, die Radox bevat, hebben een uitstekend invloed op Uw huid. Uw gehele gelaat schijnt jonger en levendig geworden, doordat Uw huid zooveel frischer en gezonder is. Wanneer U deze verandering bij U zelf zult waarnemen, zal het U spijten dit middel niet eerder gebruikt te hebben. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

FLIT dankt haar groote werkzaamheid aan bijzondere bijmengsels
Wacht U voor surrogaten

BIJ ONZE KLEURPLAAT

RIVIERLANDSCHAP

van

A. A. de Meyer

Het staat wel vast, dat het schilderen van 't landschap om deszelfs wille in hoofdzaak van Hollandschen oorsprong is. Wel nergens immers hebben de natuur, het klimaat, de altijd eenigszins wazige atmosfeer, 't licht, de lucht en de inwerking of reflectie ervan op de omgeving en in de eindeloze waterwegen en plassen zulk een sterken invloed als bij ons te lande. De onophoudelijk wisselende bewolking, de breede schaduwen, geworpen over het weidsche landschap, de lange avondschemering met haar kleurige effecten, ze geven aan de atmosfeer een levendigheid, een variatie, welke het schildersoog boeit en tot weergeven inspireert.

De allereerste Nederlandsche schilders zagen het landschap door hun gekleurde vensterschijven, uit kleurige huizen en straten, in tegenstelling met de broeiende kleur van hun kerkransen, zuiver en eenvoudig, en schilderden het zonder hartstocht of diepte — de zeventiende-eeuwsche meesters (noemen we een Cuyp, een Vermeer, een van Goyen en een Ruysdael als de grootsten en bekendsten) uitsluitend om er de geheel eigen schoonheid van weer te geven, in haar sereene of in haar dramatische momenten. Op die periode van ongekenden bloei volgde een tijd van verval en van wederopbloei, dateerend van het einde der achttiende en vooral van het begin der negentiende eeuw, en van een nieuw glanstijperk in het

midden en de tweede helft der negentiende eeuw, met de Haagsche en Amsterdamsche schilderscholen.

Juist uit die eerste opbloei-periode der eerste helft van de negentiende eeuw reproduceeren wij hiernaast in kleurendiepdruk, naar het origineel ons welwillend daarvoor afgestaan, een werk van een der talrijke voorloepers van de Haagsche school, een leerling van Andreas Schelfhout, van wien we in den afgelopen jaargang een „wintertje” gaven. Het is, hoewel lang niet van dezelfde kwaliteiten als de schilderijen van Schelfhout, en ondanks 'n paar onaannemelijkheden in de perspectief en de proportionele verhoudingen der figuren, nochtans een aardig staal van den schildertrant uit dien overgangstijd. Het is gaaf en blank gehouden, warm van koloriet, zij het wat conventioneel van opvatting en compositie. Daar het werk niet geda-teerd is, houden we het voor een jeugdwerk van den maker, Antony Andries de Meyer, die 17 Aug. 1806 te Den Haag werd geboren, en waarvan betrekkelijk weinig meer bekend is dan dat hij zoo-als gezegd een leerling was van A. Schelfhout, met wien hij in 1836 een studiereis maakte naar Frankrijk en Duitschland, welke zijn artistieke horizon en zijn schildereigenschappen ongetwijfeld zeer ten goede is gekomen.

SCH.

MEDEDEELING

Wij maken onze lezers nogmaals attent op het laatste boek van de Hollandsche Bibliotheek, getiteld:

MARGY VAN DE J-P

door Peter Field

Deze roman, waarmede wij een groot succes mochten boeken, en welken u zeker gelezen moet hebben, is alsnog verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en aan ons hoofdkantoor tegen den prijs van 17½ ct. in gewone uitvoering en 70 ct. in luxe-prachtband. Wanneer toezending per post verlangd wordt gelieve men voor een ingenaaid exemplaar 5 ct. en voor een in luxe-prachtband 10 ct. aan postzegels extra bij te sluiten.

Vrijheid

van bewegen: dat is wat de vrouw van vandaag begeert. Daarom eischt ze Nefa - zoo wonderzacht - zoo veilig - zoo absorbeerend, dat Nefa met recht het ideale damesverband genoemd wordt.

Nefa

NEDERLANDSCH FABRIKAAT
25 ct. 35 ct. 50 ct. p. 10 stuks

Uzelf merkt den onaangename geur van Uw transpiratie niet, maar Uw omgeving wel
R-552-G

Overdadige Transpiratie

Men mag de transpiratie niet onderdrukken, doch moet ze gezond maken!

De moderne vrouw gebruikt het middel, dat haar charme beschermt tegen de noodlottige gevolgen van overdadige transpiratie onder de armen.

Odorex van Prof. Dr. Polland onderdrukt de transpiratie niet. Dat zou gevaarlijk zijn voor Uw gezondheid. Odorex maakt de transpiratie normaal, onzichtbaar en reukloos en verzekert een natuurlijke werking van de transpiratie-klieren.

Na de eerste toepassing reeds voelt U een aangename verfrissing en verlichting. U hoeft niet meer ongerust te zijn, dat Uw transpiratie Uw omgeving hindert, want de onaangename geur is verdwenen. De uitwaseming wordt normaal en levert geen gevaar meer op voor Uw japonnen.

Koop nog heden een flacon Odorex bij Uwen Apotheker, Drogist of Parfumeur.

De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden.

Odorex tegen overdadige transpiratie

RIVIERLANDSCHAP
NAAR HET SCHILDERIJ VAN A. A. DE MEYER

Het oud-Hollandsche stadsgezicht, zooals dat op de terreinen der Wembley-studio's voor de zooveelste maal verrees. Dat de oud-Hollandsche straten destijds niet met grind, doch met „kinderhoofdjes” waren geplaveid, is iets, wat de regie ontgaan is. Een molen mocht echter niet ontbreken.

dat hij een rivaal had, die hem een doodelijken haat had gezworen, wyl hij een zwarte tulp had weten te kweken, iets, wat met een zeer hoogen geldprijs zou worden beloond.

De liefde van Rosa, de dochter van den cipier der gevangenis, stelde hem echter in de gelegenheid op het kritieke moment den kerker te verlaten en zijn rechten te verdedigen, waarna de prins van Oranje, op Rosa's voorbede, voor de rest zorgde.

Jaren geleden, toen er alleen nog „stomme” films gemaakt werden, werd dit

De Zwarte Tulp

De Nederlandsche bollenvelden en niet in 't minst het schilderachtige aspect, dat ons landje vroeger bezat, hebben de Engelschen er andermaal toe gebracht, een oud-Hollandsche film te maken, althans een film met pittoreske decors en dito kleederdracht. De film werd door 20th Century Fox op Wembley vervaardigd.

Wanneer de lieftallige Rosa er niet in geslaagd was tot den prins van Oranje door te dringen, dan zou Cornelis van Baerle, in plaats van een gezellig huwelijksfeestje met het voorwerp zijner genegenheid, een terechtstelling hebben bijgewoond, waar- bij hij als hoofdpersoon had gefungeerd.

Maar Rosa was pienter en lieftallig en daarmee bereikt een vrouw altijd veel, zoo niet alles. Toch was die Cornelis geen schurk — zijn eenige ongeluk was,

Cornelis van Baerle snoert met zijn hand het babbelgrage mondje van de cipiersdochter Rosa dicht, om te voorkomen, dat zijn ontvluchttingspoging zal mislukken.

„historische” onderwerp voor 't eerst gemaakt en het succes was toen overweldigend. Thans, nu de cinematografie zoo vervolmaakt is, hoopt men dat 't enthousiasme van toen nog overtroffen zal worden.

Dat echter de buitenlanders en zeker niet de Engelschen of de Amerikanen de eerst aangewezenen zijn, om de specifiek oud-Hollandsche sfeer na te bootsen, daarover kunnen we het, gezien de mislukte voorbeelden van „Rembrandt”, etc., zeker wel eens zijn, al neemt dat ook niet weg, dat de voorstelling op zich, vanwege de perfecte imitatie der „roerende en onroerende” goederen (waaronder dan ook de costuums zijn begrepen), wel een zeer aangename illusie schept.

De schurk, die aanspraak wil maken op de vinding van een ander, heeft den cipier van de gevangenis met 'n kruik echten „Schiedammer” omgekocht om, betreffende den gevangene, extra-goed zijn plicht te doen en hem vooral niet te laten ontsnappen.

Het noodlot in den mist

door John Roydon

John Andrews sloot de deur van de bibliotheek, nam de telefoon ter hand en belde de Londensche Wissel- en Effectenbank op.

„Spreek ik met meneer Craighton? Aha, meneer Craighton — met den secretaris van lord Hardy. Dank u — uitstekend, meneer Craighton. Ik wilde u even vragen: mylord zou morgenvroeg terstond om negen uur over dertigduizend pond willen beschikken. Geen bezwaar, zegt u? Jawel, mylord keert morgenvroeg terug uit Cannes. Ja, ja, mylord maakt het uitstekend. Zeker, ik kom de check morgen persoonlijk aanbieden. Tot ziens, meneer Craighton...”

John Andrews legde de telefoon neer en knikte tevreden. Geen argwaan. Dat kon ook trouwens niet. Het was de gewone gang van zaken. Even een telefoontje, dat hij kwam, een door hem zelf geschreven check, de hanepootige onderteekening van lord Hardy eronder en de kassier betaalde hem vlot uit...

Hij bekeek nauwkeurig de check, die voor hem op tafel lag. „Hardy” stond er eenvoudig onder. En zelfs de scherpste oogen zouden geen verschil hebben kunnen ontdekken tusschen deze handteekening en de echte van lord Hardy zelf. Zij was meesterlijk nagemaakt en de vrucht van wekenlange ingespannen oefening. En niemand kon weten, dat lord Hardy eerst overmorgen uit Cannes terug zou keeren.

Er hing dien nacht een dichte mist in het park van Hardy Castle, droefgeestig als een afscheid. Maar het afscheid, dat John Andrews nam van de plek, waar hij zijn meester een tiental jaren gediend had, was absoluut niet droefgeestig. Opgewonden door de schitterende vooruitzichten, die hem tegenstaarden, liep hij in het holst van den nacht het park nog eenmaal rond, sloop door een zijdeur naar binnen en wachtte ongeduldig het aanbreken van den dag af.

Alles was gereed. De valsche pas, waarvan hij zich twee weken geleden had weten te voorzien, was keurig in orde en niet van een echten te onderscheiden; zijn citybag met een paar dierbare herinneringen, waarvan hij niet had kunnen scheiden, stond in den auto en zijn koffer met kleeren had hij gisteren persoonlijk naar Croydon gebracht. Over een paar uur zat hij in een vliegtuig naar Holland en vandaar vertrok hij onmiddellijk naar Berlijn. Daar zou hij dan nog wel eens verder zien...

Traag verstreek de nacht. Eindelijk brak de morgen aan. Toen hij de vensters van de bibliotheek openwierp, zag hij, dat de mist nog steeds niet opgetrokken was. De butler verscheen met zijn ontbijt, dat hij zich uitstekend liet smaken.

„Dus morgen komt mylord terug, meneer?” merkte de vergrijsde huismeester op.

„Morgen,” knikte hij.

„Heeft u nog bijzondere orders voor de ontvangst, meneer?”

„Neen, laat alles maar gewoon,” zei hij onverschillig.

De butler verdween en John Andrews wierp een blik op de klok. Het werd tijd om zich naar Londen te begeven. Hij dwaalde nog eenmaal door het groote kasteel, streelde de honden en trok zijn regenjas aan. En twee minuten later zag hij de laatste boomen van het park als schimmen in den mist terugwijken.

Klokslag negen uur betrad John Andrews de lokettenhal van de bank. Hij legde zijn check neer en de kassier begroette hem als 'n ouden bekende. „In langen tijd niet gezien, meneer Andrews. Is het geen drie of vier maanden geleden?”

„Drie maanden, meneer Johnson,” antwoordde hij vriendelijk.

De kassier nam de check op en wierp een gewoonteblik op de handteekening. Met eenzelfde gewoonteknikje gaf hij te kennen dat het in orde was.

„En nu is mylord dus weer terug,” stelde hij gedachteloos vast, terwijl hij een teekentje voor „ackoord” op de check zette en haar aan een bediende gaf.

„Vanmorgen met 'n extra-vliegtuig uit Parijs,” glimlachte John Andrews beminlijk.

De kassier fronste bijna onmerkbaar zijn wenkbrauwen. Toen keek hij op. „U weet den weg, meneer Andrews; wilt u maar even wachten tot het geld gehaald is?”

John Andrews knikte en slenterde naar een der kleine privévertrekken, waar de belangrijke bedragen aan de cliënten ter hand werden gesteld. Alles was gewoon, hij had die wandeling al wel honderdmaal gemaakt. Ook duurde het wachten niet langer dan anders. Alleen was het ongewoon, dat de procuratiewaarder van de bank, mr. Craighton, zich een oogenblik later bij hem kwam voegen.

„Hoe ziet mylord er uit na zijn langdurig verblijf in Cannes?” vroeg mr. Craighton beleefd. „Is hij weer gezond?”

„Als een spreekwoordelijk vischje in het water,” lachte John Andrews vrolijk.

„En is zijn vliegtocht hem goed gekomen? Ik hoorde u toch zeggen, dat hij per vliegtuig is teruggekeerd?”

„Uitmundend, meneer,” verzekerde hij.

Zij spraken nog even over Cannes en het klimaat en toen ging met een kort tikje de deur open. John Andrews stond op, hij dacht dat het een bediende was met het geld. Maar het was een somber uitzienende heer, die binnentrad. Hij kreeg een onbehaaglijk gevoel en dacht eensklaps aan de check. En inderdaad haalde de onbekende deze tot zijn ontsteltenis te voorschijn.

„U neemt het me niet kwalijk: voorzichtigheid is de moeder van de porceleinkast,” begon hij beleefd, maar nogal zonderling. „Lord Hardy heeft deze check zelf onderteekend, nietwaar?”

„Jawel, natuurlijk,” antwoordde John Andrews met evenveel brutaliteit als verontwaardiging in zijn stem.

„Dus mylord bevindt zich in Engeland?”

„Vanzelfsprekend, vanmorgen per extra-vliegtuig aangekomen,” stotterde hij, eenigszins van zijn stuk gebracht door dat aanhouden.

De ander knikte. „Ziet u, de zaak leek wat verdacht,” verklaarde hij, „en daarom heeft de kassier de directie gewaarschuwd. Vanmorgen om acht uur had hij toevallig door de radio vernomen, dat alle vliegverbindingen met het vasteland sinds gistermiddag verbroken zijn. Géén vliegweer; de mist is te dicht boven het Kanaal. En toen we zooeven Croydon opbelden — ik ben van de politie, begrijpt u...”

John Andrews liet hem niet uitspreken. „Ik geef me gewonnen,” zei hij somber.

Waarschuwing

Het is de hoogste tijd dat U

Hermesetas

tabletten uit zuivere kristal-saccharine gebruikt, want zij zetten nooit - zooals suiker - vet aan. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes” Zürich 2. Zwitsersche Fabrikaat

Brengt Uw vakantie door in ZWITSERLAND!

Profiteert nu van de met

15 % verhoogde koopkracht van den gulden

en van de **reducties**, die Zwitserland ondanks devaluatie nog steeds toestaat:

30-45 % op reisbiljetten

30 % op algemeene 8- en 15-daagsche abonnementen

bij een verblijf van minstens 6 dagen

30 % op benzine voor buitenlandsche automobilisten (minimum verblijf 3 dagen en tot maximum 300 liter)

Sterk gereduceerde regionale vakantie-abonnementen voor de meeste toeristencentra!

VOORDEELIGE HOTELARRANGEMENTEN

„alles inbegrepen” vanaf f 20.- per week!

Rechtstreeksche trein- en vliegverbindingen met Zwitserland. Geregelde postautodiensten over de Alpenpassen. Doorgaande treinverbinding met Gotthard- en Simplonlijn. Geen geldformaliteiten!

VACANTIE IN ZWITSERLAND

betekent 100 % voldoening voor weinig geld!

Inlichtingen bij de Reislureaux en het ZWITSERSCH VERKEERSBUREAU
Off. Reislureau der Zwitsersche Bondsspoorwegen KONINGSPLEIN 11, AMSTERDAM

D.D.D. zuivert de poriën, doet de jeuk bedaren, verfrischt en sterkt de huidweefsels.

Flacons à 75 cent, f. 1.50 en f. 2.50.

D.D.D.

GENEESMIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

NU IS HET TIJD VOOR KERSEN ETEN!

GERECHTEN, DIE MEN MET KERSEN BEREIDT

Voor een huisvrouw, die den geheelen dag drukke bezigheden heeft en daarom dikwijls weinig tijd kan vinden om voor een bewerkelijk toetje te zorgen, zijn de heerlijke, sappige kersen een ware uitkomst, daar ze op gemakkelijke wijze den maaltijd kunnen completeren.

Krijgen we gasten, dan óók weer kan er een dankbaar gebruik van deze vruchten worden gemaakt, want met behulp van kersen kunnen allerlei verfrissende hapjes voor dessert of voor bij de thee in een ommezientje van tijd worden bereid. In het laatste geval worden de vruchten meestal in gekookten vorm opgediend met vla, als vulling voor zandtaartjes, enz. Onderstaand vindt u hiervan eenige recepten.

GEVULDE ZANDTAARTBAKJES

Men neemt voor het deeg: 300 gram zelfrijzend meel, 200 gram boter, 2 eierdooiers, 150 gram baserdsuiker. Voor de vulling neemt men: 1½ pond kersen, wat sago, suiker naar smaak.

Zeef het meel en hak er de boter doorheen. Maak in het midden een kuultje, doe er de eierdooiers in en voeg er nu tevens de suiker bij. Kneed alle ingrediënten met koele handen in een zoo koel mogelijke ruimte vlug door elkaar. Laat het deeg dan op een koele plaats gedurende ongeveer 1 uur rusten. Ontpit intusschen de kersen en laat ze, onder toevoeging van zoo weinig mogelijk water, aan de kook komen. Voeg er dan de suiker bij, en bind het vocht met wat sago, die tevoren met koud water tot een dun papje is geroerd.

Rol nu het deeg ter dikte van ½ cm. uit en bekleed hiermee bodem en wanden van met boter bestreken zandtaartvormpjes.

Vul de ruimte op met erwten, die in een propje papier zijn gedaan. Dit voorkomt, dat het deeg van de zandtaartjes in een vloeit tot één massa.

Verwijder na ongeveer 10 minuten voorzichtig de propjes papier met erwten.

Laat de zandtaartbakjes gedurende ongeveer ½ uur bakken in een tamelijk warmen oven. Zijn ze goudbruin, dan haalt men ze uit den oven, laat ze in de vormpjes eerst ½ uur afkoelen en haalt ze vervolgens uit.

Zijn ze volkomen koud, dan vullen met de kersen. Bovenop strijkt men vervolgens wat stijfgeklopt eiwit, dat met wat poedersuiker is vermengd.

Dan worden de gebakjes nog even in een lauwen oven gezet om het eiwit te laten drogen, waarna men in het midden nog een kers legt.

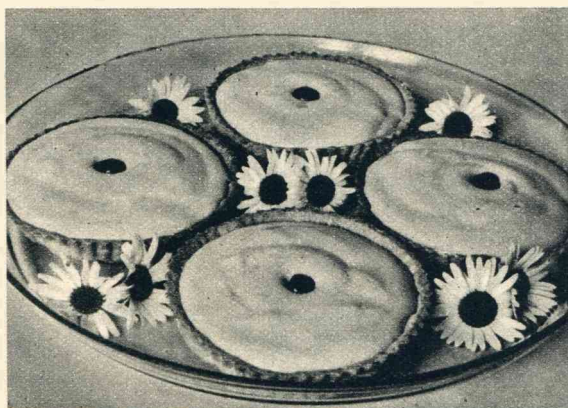
KERSENPUDDING

Ontdoe een willekeurige hoeveelheid kersen van de steeltjes, wasch en ontpit ze en doe ze in een pan,

Deze kersentaart kan vlug en gemakkelijk worden gemaakt.

die weer in een andere pan met kokend water wordt gezet. Is er voldoende sap gevormd, dan neemt men de kersen eruit. Weeg het sap en reken op 1 pond sap 375 gram suiker. Los de suiker in het sap op en vermeng dit van het vuur met 6 à 8 bladen gelatine (wanneer het warm is, neemt men 8 bladen gelatine) die tevoren minstens 10 minuten in koud water hebben geweekt en daarna stevig zijn uitgeknepen.

Laat de gelei afkoelen onder af en toe roeren.

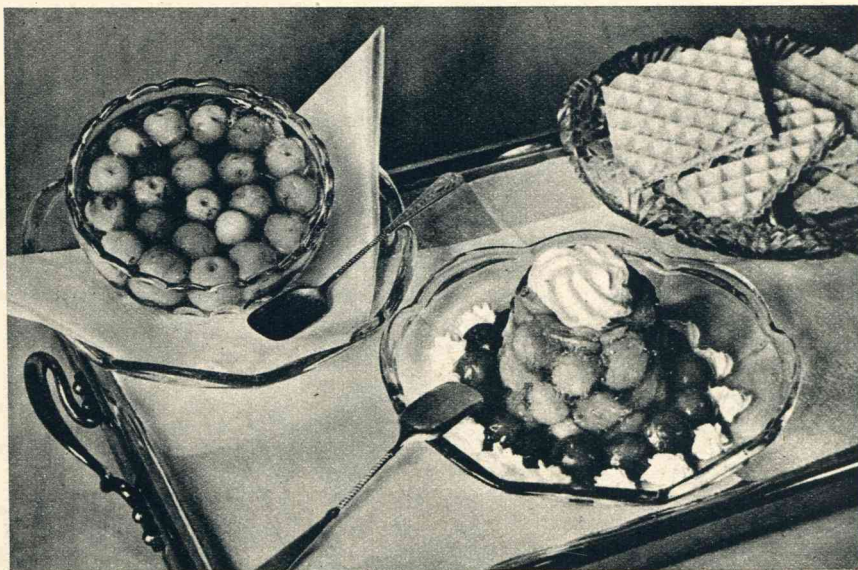

Gevulde zandtaartbakjes.

Een heerlijk hapje voor warme, zomersche dagen is kersen met citroencrème. Men dient het hapje in groote glazen op.

Hieronder: Kleine wafeltjes met kersenmarmelade gevuld.

Verfrissende kersenpuddinkjes, die met wafels worden opgediend.

Voeg er de kersen bij en laat het mengsel verder bekoelen, terwijl men nog af en toe roert om het zakken der kersen te voorkomen.

Zoodra de massa stijf begint te worden, doet men haar in met koud water omgespoelde vormpjes of in glazen schaaltes. Men presenteert den pudding met slagroom en wafeltjes.

KERSEN MET CITROENCREMÉ IN GLAZEN (6 PERSONEN)

4 eieren, sap van 1 citroen, 80 gram suiker, 1 pond kersen, die men vermengt met suiker naar smaak.

Roer de eierdooiers met de suiker tot een dikke, witachtige massa. Zet deze massa in een pan met kokend water en laat ze gebonden worden, maar niet koken.

Klop het eiwit zoo stijf mogelijk en voeg dit, onder voortdurend roeren, bij kleine hoeveelheden tegelijk bij de crème. Neem dan de pan van het vuur, voeg er voorzichtig het citroensap bij en doe de crème in glazen, die voor de helft met de even opgekookte kersen zijn gevuld. Garneer verder met wat van de achtergehouden kersen en dien het gerecht onmiddellijk op. Desverkiezend kan men er zandkoekjes bij presenteren.

KERSENTAART

Neem voor kersentaart dezelfde ingrediënten als voor de open zandtaartjes werd aangegeven, doch neem in plaats van 1½ pond, nu 2 pond kersen.

Druk de eene helft van het deeg in een zandtaartvorm, die het liefst niet hooger dan 1 cm. moet zijn. Bak deze helft lichtbruin en gaar. Vorm van de andere helft kleine reepjes, leg deze kruislings over elkaar in den vorm, zoodat een soort netwerk ontstaat en bak nu deze tweede helft op dezelfde wijze lichtbruin en gaar. Laat beide helften bekoelen, leg op de eerste helft de kersen, die van de pitten ontdaan, gekookt en met wat sago gebonden zijn, bekleed het gebak met de tweede helft en spuit langs den rand wat slagroom. Versier de taart verder met wat van de achtergehouden kersen.

KERSENARMELADE

Wasch een willekeurige hoeveelheid kersen. Reken ¾ van het gewicht der kersen aan suiker. Ontdoe de vruchten van de steeltjes en pitten en laat ze in een pan met het deksel erop aan de kook komen. Laat ze vervolgens zonder deksel even inkoken en voeg er dan de suiker bij. Roer af en toe, om aanbranden te voorkomen, en laat de marmelade nu zoolang inkoken tot een lepeltje van de marmelade, die men op een koud schoteltje heeft gedaan, niet meer uitvloeit.

Giet de marmelade zoo heet mogelijk in goed schoongemaakte jampotjes, die met perkamentpapier, dat even in water gedrenkt is, worden afgesloten. Moet de marmelade langen tijd bewaard worden, dan kan men ze eerst ook nog met een laagje suiker bedekken. Deze marmelade kan uitstekend gebruikt worden als vulsel voor kleine wafeltjes, die men bij limonade presenteert.

Wil men de marmelade spoedig klaar hebben, terwijl men tevens een grootere hoeveelheid verkrijgt, dan kan men er een of ander geleerend product, zooals dit tegenwoordig in den vorm van poeder of vloeistof in den handel is, doorheen roeren.

Aanstellerige kinderen

Iedereen, die geregeld met kinderen omgaat, zal hebben opgemerkt, dat kinderen over 't algemeen zeer goed de kunst verstaan comédie te spelen, m.a.w. zich aan te stellen.

Sla uw kinderen maar eens gade wanneer ze in hun spel verdiept zijn. Hoe goed imiteeren ze houding en gebaren van volwassenen. Met wat een voortreffelijken ernst en zelfbeheersching — want dat vraagt het ongetwijfeld — blijven ze in hun rol.

Nu is dat natuurlijk een heel onschuldige vorm van aanstellerij. We zouden het zelfs niet graag dien naam geven, omdat we daar meestal dadelijk een ongunstige beteekenis aan hechten.

Er zijn echter wel kinderen, die wat je noemt in het oog loopend „aanstellerig” zijn. Die gemaakt loopen, gemaakt spreken, kortom, zich allerlei maniertjes en hebbelikheden aanwennen om „in de gaten” te loopen. Vooral bij meisjes in de overgangsjaren komt dat veel voor. Toch is ook dat nog een onschuldige vorm van aanstellerij, juist ook, omdat ze zoo gemakkelijk te herkennen is. En meestal gaat dat dan vanzelf weer over.

Maar kinderen stellen zich nog dikwijls op heel andere manieren aan, en niet altijd is die aanstellerij dan gemakkelijk te onderscheiden. Ze wordt dan ook vaak voor heel iets anders versleten.

Zoo vinden humeurigheid, buien van koppigheid, lichamelijke stoornissen zelfs, soms hun oorzaak hierin, dat het kind op de een of andere wijze de aandacht wil trekken.

Zelfs *paar kinderen* verstaan de kunst van het comédie spelen al goed.

Baby wil niet slapen, huult telkens, en houdt niet op, voor hij uit z'n wiegje genomen is, en door vader of moeder door de kamer gedragen wordt.

„Zou baby iets mankeeren?” vragen de bezorgde ouders zich af. Neen, baby mankeert niets, maar vindt het alleen heel prettig, om eens uit z'n wiegje genomen te worden. En wanneer hij merkt hoe hij het aan moet leggen om dat gedaan te krijgen, wordt het een heel aardig spelletje voor hem, dat hij voortaan iederen avond of iederen nacht herhalen zal. Heusch, ook heel jonge kinderen stellen zich aan — onbewust natuurlijk nog — en weten op die manier hun zinnetje door te drijven, dikwijls tot grooten last van hun overbezorgde ouders.

De driejarige Frits is een maandje uit logeeren geweest, en sinds eenige dagen weer bij vader en moeder terug. Maar wat mankeert hem toch? Zijn uitstapje schijnt hem geen goed gedaan te hebben. Hij is aan tafel hongerig en zeurderig en wil niet eten, dan alleen wanneer hij gevoerd wordt.

Maak u niet bezorgd. Kleine Frits is niet ziek, en lichamenlijk heeft zijn logeerpartijtje hem vast geen kwaad gedaan, maar er is alleen in al die weken te veel notitie van hem genomen. Hij was het verwende jongetje, het middelpunt, waaromheen alles draaide in een huishouden van enkel groote mensen. En nu hij weer thuis is ontbreekt hem die belangstelling en... hij gaat zich aanstellen en wil op die manier — ook nog onbewust natuurlijk — de aandacht trekken.

Zoo is ook dikwijls de jaloerschheid te verklaren van twee- of driejarige kleuters op het pasgeboren kleintje in de wieg. Zij genoten immers tot nu toe alle belangstelling; naar hen ging alle

liefde en bezorgdheid van vader en moeder uit, terwijl ze die nu moeten deelen met dat kleine popje in de wieg. Het gevolg is, zooals ik zeide, jaloerschheid die zich vaak uit door lastige buien, dwingerigheid om zoo toch de aandacht weer voor zich op te eischen.

Oudere kinderen stellen zich vaak weer op een heel andere wijze aan.

Jongens en meisjes, wanneer ze wat ouder worden, en vooral ook wanneer ze in de puberteitsjaren komen, snakken dikwijls naar wat belangstelling, naar wat medeleven. Zij weten dikwijls met zichzelf geen raad, tobben over allerlei echte en vermeende problemen, redeneeren honderd uit, doen gewichtig, maar zijn diep in hun hart toch nog kinderen, die o zoo graag hun hart eens zouden willen uitstorten bij een ouder iemand die hen begrijpen zou. Zichzelf bekennen, dat ze dat graag zouden doen? Voor geen geld ter wereld. Eerder doen ze zich onverschillig en groot voor. Maar die onverschilligheid is al een vorm van aanstellerij. Er zijn haast geen kinderen, die in hun hart werkelijk onverschillig zijn. Het is over het algemeen een houding, waarachter ze hun gevoelens en dikwijls hun groot verlangen naar wat liefde en medeleven verbergen.

Zoo moeten we ook beschouwen de durf van een hoop opgeschoten jongens en meisjes om allerlei streken uit te halen, om den boel op stelten te zetten, of om hun leeraar of leerares het leven onaangenaam te maken.

En over welke kinderen komen dan dikwijls de meeste klachten? Juist over diegenen, die op geen enkele andere wijze de aandacht trekken. Ze kunnen niet goed leeren, blinken nooit eens uit en willen dan op die manier toch opgemerkt worden. Ook kinderen, die uit zichzelf stil en teruggetrokken zijn, ontpoppen zich soms plotseling in die jaren in wat je noemt echte lastposten. Zij willen niet achterblijven, willen ook bij hun kameraadjes in tel zijn, en doen dan zelfs hun natuur geweld aan om dat te bereiken. Of ze er zich gelukkig bij voelen is al heel erg te betwijfelen. Ik zou zelfs dadelijk het tegendeel durven beweren, en het is dan ook zeer goed te verklaren, dat een rustig begripwoord hen soms heel gauw weer in het rechte spoor brengt.

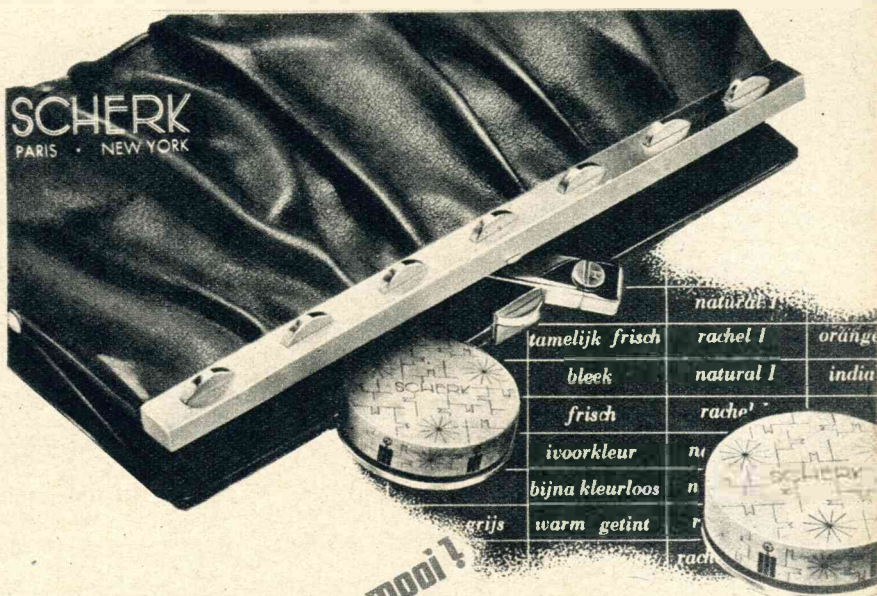
Want dat is juist wat kinderen noodig hebben: belangstelling. Geven we ze die niet, dan probeeren ze die toch te trekken, en dat kan dan tot onaangename heden leiden.

Moeten we dan maar altijd en overal klaar staan, om naar alle zorgjes en verdrietelijkheids van onze kinderen te luisteren? Moeten we dan alles even „au sérieux” nemen? Moeten we dan iedere uiting van ons kind angstvallig bespieden en ontleden?

Neen, zeker niet! Dan maakt u er juist lastige, egoïstische en inderdaad „aanstellerige” kinderen van, die alleen maar tevreden en aardig kunnen zijn, als alles om hun persoonje draait.

Maar niet de noodige aandacht aan uw kinderen, aan hun noden en belangen schenken is al even erg. U verliest zeer zeker hun liefde en vertrouwen, door ze maar alleen voort te laten tobben met hun eigen moeilijkheden.

Probeer dus den juiststen middenweg te kiezen en doe ernstig uw best, het vertrouwen van uw kinderen te winnen. Veel misverstanden en veel verdrietelijkheden zullen er door uit den weg geruimd worden, en uw kinderen zullen er u altijd dankbaar voor zijn.

Waarom maakt het zoo mooi!

Omdat dit poeder, door een zijden zeef gefiltreerd en atoomfijn, Uw gezicht pastelzacht overdekt. Daarbij is het onzichtbaar. Zoekt Uw Mystikum-Compact en Mystikum-Poeder uit volgens de Scherk-Tabel passend bij Uw gezicht. Zendt Uw nauwkeurig adres aan de Firma S. Blindeman & Co., van Baerlestraat 89, Amsterdam. Wij zenden U kosteloos de interessante Scherk-Tabel

Mystikum poeder

(voor toilettafel en poederdoozje) 0.60, 1.00, 1.75
MYSTIKUM COMPACT
(Poeder en rouge in vasten vorm) 0.70

Trisena Creme maakt de huid wonderlijk mat. Probeert U het eens!
Een mooi gevormde roode mond met Scherk Lippenstift.

„Belagchelijk NIEUWERWETSCH”

In den tijd, dat deze kleding „belagchelijk nieuwerwetsch” heette, was **MAIZENA** al een oud-bekend en vertrouwd merk. Een artikel, dat zich zóo lang wist te handhaven moet extra waarde hebben. U betaalt er echter slechts een dubbeltje per pak voor! Als U uw sausen, soepen en groenten heerlijk gebonden wilt hebben, zonder gevaar van terugslaan, neem dan 't aloude, vertrouwde bindmiddel: **MAIZENA**, fabrikaat **DURYEA**!

10 ct.
per pak

MAIZENA
FABRIKAAT
DURYEA

„Het oude vermaarde merk!”

Gebruik
ook **DURYEA-CUSTARD**,
met haar heerlijk zach-
ten, roomigen smaak!
15 ct. per pak!

BLOEMEN EN LINTEN

De favorieten van vrouw Mode zijn de groote touffe bloemen en de bos veelkleurige linten! Bloemen als corsage, bloemen in de taille of op den revers. Bloemen ook in het kapsel. Teere bloemen van ijle weefsels, niet practisch, maar soms wondermooi.

De linten, lange jaren stiefkinderen van de grillige madame la Mode, verschijnen thans op het eerste plan. Langs de halsafwerking, de bolero en zelfs den rokzoom drie of meer smalle lintjes in aflopende kleuren ofwel in gewaagde combinaties. Om de taille linten, die in lange einden, soms wel tot den rokzoom afhangen. Breede tafzijden linten, smalle lintjes, die tot één breede ceintuur aan elkaar genaaid zijn om dan als serpentines naar beneden te vallen. Lint, dat gebruikt wordt om jurk of manteltje om te boren, lint dat achter den kwieken matelot aanzwiert, lint, dat zoo'n alleraardigst effect maakt als men er een kort jasje of bolero aan den binnenkant mee afwerkt.

Lint en bloemen, ze maken dat we één en denzelfden hoed voor verschillende gelegenheden en bij onderscheiden kleding kunnen dragen.

Voor het ochtenduur een simpel lintje rond den bol, voor de middagwandeling in helderen zonneschijn een tak bloemen, die bij de verschillende toiletjes past. 'n Eenvondig, wat saai zwart jurkje is

Overkleed van zwarte mousseline de soie, dat omboord is met zwart satijnen lint. Ter afwisseling kan dit overkleed gedragen worden over gebloemde imprimé.

Voor de vrouw, die zich graag donker kleedt, is uitstekend geschikt deze japon van marineblauwe zijde met onderkleed in vroolijke bloem, welke harmonieert met het corsage.

Op avondjurk van gebloemde imprimé een toepassing van lint en bloemen.

uitstekend geschikt om er 's ochtends mee te vertrekken, maar als we op de plaats van onze bestemming na het afwerken van een lange boodschappenlijst tenslotte koers zetten naar het familielid, dat een dinertje geeft, fleuren we het toch graag even op met een groote touffe kleurige bloemen, die alle aandacht van het jurkje van vorig jaar afleidt.

Bloemen en linten, de vrouw van smaak kan er wonderen mee verrichten.

Voor kant blijven bloemen het meest gewilde motief; op donkere avondjaponnen voldoet meestal een touffe bloemen in prachtige kleuren.

GEKLEEDDE JAPONNETJES

349a. Kazakjapon, effen gladde rok, gebloemde kazak, welke onder klokkend is, ronde hals. Benodigde stof: voor rokje 2 m. à 96 cm. breed; voor kazak 3.25 m. à 96 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

449a. Tuniekjapon van gebloemde zijde, vierkante hals, wijde mouw, gladde rok van twee banen. Benodigde stof: 1 maal de lengte van den rok, 3.75 m. à 96 cm. breed gebloemd. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

450a. Kazakjapon van effen zijde, witte halspas, ingehaalde mouw, ceintuur in den rug, gladde rok. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modaalbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maantnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 295631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alléén van 5 en 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is: Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN ?

Ons Menu

- Zondag :** Groentesoep.
Varkenshaas.
Doperwt.
Aardappelen.
Kersenpudding.
- Maandag :** Koude varkenshaas.
Gebakken tomaten.
Aardappelen.
Pannekoekjes.
- Dinsdag :** Runderlapjes.
Peultjes.
Aardappelen.
Custard.
- Woensdag :** Gevulde komkommer.
Aardappelen.
Griesmeelsoufflé.
- Donderdag :** Tomatensoep.
Gebakken spek.
Sla.
Aardappelen.
Griesmeelkransjes.
- Vrijdag :** Gekookte snoek.
Worteltjes.
Aardappelen.
Eiersaus.
Vruchtengruwel.
- Zaterdag :** Gekookte hamschijf.
Tuinboonen.
Aardappelen.
Yoghurt.

gemorst, toevertrouwt aan de zorgen van een chemische inrichting om haar plaatselijk te laten ontvleken. Lauw water immers heeft niet geholpen en al kan zuivere alcohol wellicht nog baat brengen, het materiaal is van dien aard, dat de plaatsen waar de vlekken gezeten hebben toch hoogstwaarschijnlijk zichtbaar blijven. Zitten er veel vlekken op en is de japon over het geheel genomen eenigszins vuil, dan is het het beste, dat ze in haar geheel wordt gewasschen.

Mevr. S. A. te Amsterdam. U kunt de theevlekken verwijderen met wat zuiveren alcohol, die zoo nodig te voren au bain marie verwarmd moet worden.

EEN PAAR NUTTIGE WENKEN

Herhaaldelijk vraagt men ons inlichtingen over het schoonmaken van een met gummi gevoerde regenjas. Wij herhalen hier nogmaals, dat dit met een spons en koud of lauw water kan gebeuren. Zijn de vlekken hardnekkig, dan gebruiken we zeepsop, waarna de jas steeds met helder water goed moet worden afgespoeld. Er kan niet genoeg op worden aangedrongen, modderspatten enz. steeds zoo spoedig mogelijk te verwijderen.

Vlekken op meubels verdwijnen in veel gevallen door eenvoudig wrijven met een kurk. Ook een papje van slaolie en sigarenasch kan vaak baat brengen. We moeten dit een poosje laten inwerken en wrijven het hout dan na met een zachten doek.

Inktvlekken op kledjes enz. van teer materiaal kunnen we vaak verwijderen door ze af te wrijven met een doormidden gesneden tomaat. Wanneer de vlek zoo goed als niet meer te zien is, wasschen we het kledje op de gewone wijze.

CORRESPONDENTIE

J. v. K. te H. I. Ambacht. Het zal waarschijnlijk het beste zijn, dat u de japon, waar een kopje thee over werd

ALLEMAAL VÓÓR Kellogg's

De stemmen van klein en groot zijn ten gunste van het gebruik van Kellogg's Corn Flakes bij het ontbijt. Ieder houdt van deze bros-geroosterde graanvlokken, die zoo licht verteerbaar en toch zoo voedzaam zijn. 15 groote porties (diepe borden vol) per pak van 35 cts. Serveeren met koude melk of room, of als toetje met vruchten. Overal verkrijgbaar.

Kellogg's CORN FLAKES

POSTBUS 309, DEN HAAG

35 CENT PER PAK

ZOO UIT 'T PAK SERVEEREN — NIET KOKEN!

Benauwend druk . . .

Dit is het oogenblik, dat U recht heeft op de geurige verfrissing van Lohse Uralt Lavendel. Steek een kleine flacon in Uw handtasche, vóór U naar Uw werk gaat! Het is een voorzorg, die U in den loop van den dag meermalen zult waardeeren!

In eleganten zakflacon slechts 75 cent

ZORG VOOR PRACHTIG WITTE TANDEN

Het is zoo eenvoudig—als U maar Kolynos gebruikt. Kolynos geeft Uw tanden charme en schittering, die wondermooi aandoen.

Vergeet niet—Kolynos is zuinig. U doet er 2 x langer mee dan met gewone tandpasta's, omdat U maar de helft nodig hebt. Probeer de droge borstelmethode eens met 1 cM. Kolynos. U zult van de resultaten verrukt zijn.

Wees zuinig—koop de groote tube

